

ΓΡΑΦΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1884.

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΤΕΥΧΟΣ ΚΗ'.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΗΛΙΩΝ.

(Συνέχ. καὶ τέλος, ἴδε τεύχος ΚΖ'. σελ. 829).

Καὶ ὅμως τοσαύτη ὑπάρχει ἡ χωρίζουσα ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ μεμακρυσμένου ἐκείνου κόσμου ἀπόστασις, ὥστε διὰ νὰ μετατεθῆ οὗτος ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου κατὰ διάστημα ἴσον πρὸς ὀλόκληρον τὴν φαινομενικὴν διάμετρον τῆς Σελήνης, ἀπαιτοῦνται ὑπὲρ τοὺς τρεῖς αἰῶνας!

Καὶ ὁ ἡμέτερος λοιπὸν Ἥλιος, ἐπόμενος τῷ φυσικῷ νόμῳ τῆς ἀεικινήσιας, ὁδοιπορεῖ βραδέως καὶ ἀνεπαιθήτως, συμπαρασύρων τὸ ἐκ πλανητῶν, σεληνῶν καὶ κομητῶν σύστημα αὐτοῦ, καὶ διευθύνεται πρὸς τι σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ κίνησις τοῦ φλογόβουλου τούτου πυρροῦ ὑπελογίσθη δεκαπέντε περίπου ἑκατομμυρίων ὀργυιῶν ἐκάστην ὥραν, τὸ δὲ σημεῖον, πρὸς ὃ βαδίζει, κεῖται ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Ἡρακλείους.

Κατὰ συνέπειαν λοιπὸν τῆς μετακινήσεως τοῦ Ἥλιου ἐν τῷ διαστήματι προκύπτει, ὅτι ἡ ἐνεστῶσα θέα τοῦ οὐρανοῦ θόλου μεταβληθήσεται ποτε ἐπαισθητῶς, τὰ δὲ συμπλέγματα τῶν ἀστέρων,

εἴτε οἱ ἀστερισμοί, θέλουν λάβει διάφορα τῶν σημερινῶν σχήματα. Ἄλλ' ὅμως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑπολογισθῆ, πόσαι μυριάδες ἐτῶν θέλουν παρέλθει μέχρι τῆς ὀλοσχεροῦς διαλύσεως τῶν κοσμοῦντων τὸν ἡμέτερον οὐρανὸν ἀστρώων συμπλεγμάτων καὶ τῆς ἐμφανίσεως νέων.

Ἐξετάζοντες οἱ οὐρανοσκόποι τοὺς σχηματισμοὺς τῶν διαφόρων ἀστρώων συμπλεγμάτων, καὶ ἰδίως τῶν ἐν τῇ ἀπειρίᾳ τοῦ αἰθερίου ὠκεανοῦ ἐσπαρμένων Γαλαξιῶν, παρετήρησαν ἐν αὐτοῖς τὰ παραδοξότερα σχήματα. Οὕτως ἐνῶ ὁ ἡμέτερος Γαλαξία· ἔχει ἐντελῶς κυκλοτερές τὸ σχῆμα, τινὲς τῶν γειτνιαζόντων ἡμῶν γαλαξιῶν εἰσιν ἀτρακτοειδεῖς, ἕτεροι ρομβοειδεῖς ἢ καὶ ἐλικοειδῶς συνεσπειραμένοι, ἄλλοι δὲ φαίνονται ἀποτελοῦντες κυματοειδῆ γραμμὴν.

Πρὸς τούτοις εἰς ἅπασαν ταύτην τὴν ἀπειράριθμον φυταλίαν τῶν ἡλιακῶν κόσμων, ὅσων τὰ σπλάγχνα ἠδυνήθη νὰ βολιδοσκοπήσῃ τὸ μαγικὸν τοῦ τηλεσκοπίου κάτοπτρον, παρετηρήθησαν πυκνότεραί τινες συσσωρεύσεις, εἴτε ἐν τῷ μέσῳ ἀκριβῶς τοῦ κυκλοτεροῦς σχήματος κείμεναι, εἴτε ἐν τῇ περιφερίᾳ. Αἱ δὲ συσσωρεύσεις αὗται, ὑπετέθησαν οὐχὶ ἄνευ λόγου ὡς τόσα καθολικὰ

κέντρα, ἀφ' ὧν πᾶσα ζωὴ ἀπορρέει, διαδιδόμενη εἰς τὸ ὅλον σύστημα καὶ συγκρατοῦσα αὐτό.

Τινὲς τῶν ἀκριβολόγων οὐρανοσκόπων ἐνησχολήθησαν μετ' ἐπιμονῆς περὶ τὴν εὕρεσιν τοιαύτης τινὸς συμπαγοῦς συσσωρεύσεως, δυναμένης νὰ ἐκληφθῆ ὡς ὁ πρωτογόνος πυρῆν, εἴτε τὸ καθολικὸν κέντρον, τῆς παμμεγίστης φωταυγοῦς στρωμνῆς, εἰς ἣν ἀνήκει καὶ ὁ ἡμέτερος ἥλιος. Ἄν ἀνατρέξωμεν εἰς τοὺς ἀρχαίους, θέλομεν παρατηρήσει, ὅτι καὶ οἱ Πυθαγόρειοι ἐπρέσβευον τὴν ὑπαρξίν κεντρικοῦ πυρός, περὶ ὃ ἐστρέφοντο ὁ ἥλιος, ἡ Σελήνη, ἡ Γῆ καὶ πλανῆται.

Ὁ Ἄγγλος Ἀστρονόμος Μαιδλερ, ἐπεραιοθεὶς εἰς τινὰς ἰδίαις καταμετρήσεις καὶ θεωρίας, προέβη νὰ παραδεχθῆ, ὅτι ὁ κεντρικὸς ἀστερισμὸς, ἢ τὸ σύστημα τῶν πεπυκνωμένων ἡλιακῶν κόσμων, περὶ τοὺς ὁποίους στρέφεται ἡ ὑπερμεγέθης συστάς τῶν ἀστέρων σωρείων τοῦ ἡμετέρου Σύνπαντος, εἰσὶν αἱ Πλειάδες. Ὁ δὲ μεγαλύτερος τῶν ἀστέρων τοῦ συμπλέγματος τούτου, γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Ἀ λ κ υ ὄ ν η ς, ὅτι εἶνε ἰδίως τὸ κέντρον τῆς βαρύτητος τῆς εὐρείας ταύτης συστάδος, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπιδεκτικὸς τοῦ ὀνόματος Κ ε ν τ ρ ι κ ὸ ς Ἡ λ ι ο ς.

Ἐκ τῶν παραλλάξεων δὲ τινῶν ἀστέρων ἡδυνήθη ὁ οὐρανοσκόπος οὗτος νὰ ἐκτιμήσῃ κατὰ προσεγγισμὸν τὴν ἀπὸ τοῦ ἡλιακοῦ ἡμῶν συστήματος ἀπόστασιν τοῦ κεντρικοῦ τούτου σώματος, καὶ προέβη εἰς τὰ ἐξῆς καταπληκτικὰ συμπεράσματα.

Ὅτι ἡ Ἀλκυόνη ἀπέχει ἀφ' ἡμῶν 34 ἑκατομμύρια φορὰς τὴν ἀπὸ τοῦ Ἥλιου ἀπόστασιν τῆς Γῆς. Ὅτι τὸ φῶς τοῦ κεντρικοῦ τούτου ἡλίου δαπανᾷ ὑπὲρ τοὺς πέντε αἰῶνας ἕνα φθάσῃ μέχρις ἡμῶν. Ὅτι ὁ ὄγκος αὐτοῦ ἰσοδυναμεῖ πρὸς 117 ἑκατομμύρια φορὰς τὸν ὄγκον, οὐχὶ πλέον τοῦ ἡμετέρου Ἥλιου, ἀλλὰ σύμπαντος τοῦ εἰς ὃ ἀνήκομεν ἡλιακοῦ συστήματος· καὶ τέλος, ὅτι ἀπαιτοῦνται ὑπὲρ τὰ δεκαοκτὼ ἑκατομμύρια ἐτῶν, ὅπως ὁ παμμεγίστος οὗτος ἥλιος διατρέξῃ τὴν ὄντως ἀπέραντον αὐτοῦ τροχίαν, καίτοι ἡ ταχύτης τῆς περιστροφικῆς αὐτοῦ κινήσεως εἶνε καταπληκτικῆ, 35 ἑκατομμυρίων ὀργιῶν κατὰ πᾶσαν ἡμέραν!

Ἐπελογίσθη, ὅτι σφαῖρα τηλεβόλου, διανύου-

σα 400 μέτρα κατὰ πᾶν δευτερόλεπτον, ἀφειθεῖσα ἀπὸ τῆς Γῆς, θέλει φθάσει εἰς τὸν ἥλιον ἐν διαστήματι εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Ὁ αὐτὸς πεπυρακτωμένος μύδρος, ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ ἀείποτε τὴν αὐτὴν ὀρμὴν, οἷαν κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀπὸ τοῦ τηλεβόλου ἐκσφενδονίσεώς του, ἀπαιτεῖ 700 ἑκατομμυρίων ἐτῶν χρονικὸν διάστημα, ὅπως διατρέξῃ τὸ χωρίζον ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ ἐν λόγῳ κεντρικοῦ ἡλίου διάστημα!!!

Ὅποια καταπληκτικὰ τφόντι ἄβυσσοι ἀποστάσεων! Ἰλιγγιᾶ ὁ νοῦς, καὶ ὁ ἀνθρωπος αἰσθάνεται σκοτοδίην, μετεωριζόμενος διὰ τῆς φαντασίας ἀπὸ τῆς εὐτελοῦς αὐτοῦ σκοπιᾶς πρὸς τινὰς τῶν κόκκων τῆς φλογώδους οὐρανιας ψάμμου. Καὶ ὅμως ὀφείλει ὁ ἀναγνώστης νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν, ὅτι πρόκειται περὶ ἀποστάσεως σχετικῶς εὐτελεστάτων καὶ περιωρισμένων, καθόσον περιλαμβάνονται ἐντὸς αὐτοῦ τούτου τοῦ κύκλου, ἐν ᾧ ἐκτελοῦσιν τὸν αἰώνιον αὐτῶν πυρρίχιον τὰ πεντήκοντα ἑκατομμύρια τῶν ἡλίων τοῦ μερικοῦ Σύνπαντος.

Εἶδομεν ἐν τοῖς προηγηθεῖσιν, ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ἡλίων τοῦ παντὸς ὑπόκεινται εἰς παλιρροίας φωτὸς, τινὲς τῶν ὁποίων ἀποβαίνουσιν ἐπαισθηταὶ εἰς ἡμᾶς, καίτοι ἀπὸ καταπληκτικῶν ἀποστάσεων ὀρώμεναι. Μεγάλῃ ὑπῆρξε τφόντι ἡ ἐκπληξίς τῶν πρώτων οὐρανοσκόπων, ἀνακαλυψάντων ὅτι οἱ ἥλιοι ἀντὶ νὰ ἔχωσι σταθερὸν καὶ ἀνεξάντλητον τὸ ἑαυτὸν φῶς, ὡς ὁ ἡμέτερος, καταδαπανῶνται ἀπ' ἐναντίου ὡς ὁ τρεμοσθύνων λύχνος, καὶ τινες μὲν ἀποσθένουνται ὀλοσχερῶς, ἕτεροι δὲ πάλιν ἀναζωογονοῦνται, ὡς ἐὰν ἄρα τὸς τις χεὶρ ἐπηνώρθωσε τὴν θρυαλλίδα τῶν μυστηριωδῶν τούτων λαμπτήρων, καὶ ἀνεπλήρωσε τὸ ἔλαιον αὐτῶν πρὶν ἢ σβεσθῶσιν.

Ἐκτὸς τῶν ἤδη ἐγνωσμένων, ὑπάρχουσι πλεῖσται ὅσαι γινώμαι περὶ τῆς περιοδικῆς ἀφανείας καὶ τῆς ἀναλάμψεως τῶν μεμακρυσμένων τούτων φωστήρων. Κατὰ τὸν διάστημον Οὐβόλδον, αἱ μεγάλαι τοῦ ηλεκτρομαγνητισμοῦ δυνάμεις ἔχουσιν εὐρύχωρον στάδιον τῶν καταπληκτικῶν αὐτοῦ παιγνίων τῆς ἐπιφανείας τῶν γιγαντωδῶν τούτων σωμάτων, καὶ ἀποβαίνουσιν ἐν τοῖς ἰδιορρυθμοῖς κόσμοις ἐκείνοις τὰ κυριώτερα παραγωγὰ αἰτία τῆς φοβεραῆς διαμάχης τῶν φυσικῶν στοιχείων.

Ἔτεροι ἀποδίδουσι τὴν περιοδικότητα τῶν μεταβολῶν περὶ τὴν λάμψιν τῶν ἡλίων τούτων εἰς ἑκτακτὸν τινα ἀνακύκλῃσιν ἐκάστου ἐξ αὐτῶν περὶ τὸν ἴδιον ἄξονα. Ὀφείλομεν δὲ νὰ παραδεχθῶμεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ σχῆμα τῶν ἡλιακῶν τούτων κόσμων ἐντελῶς διαφέρειν τοῦ σφαιρικοῦ, καὶ οὕτω δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν εὐκόλως, ὅτι αἱ κατὰ συνέπειαν τῆς ἀνακυκλώσεως ταύτης παρουσιαζόμεναι ἡμῖν μερίδες ὅτε μὲν προσφέρονται κατ' ἐπιφάνειαν, ὅτε δὲ κατὰ πλευράν.

Ἔτεροι δὲ πιθανώτερον ἀπέδωκαν τὴν περὶ τὸ φῶς ἀύξομειωσιν τῶν ἡλίων εἰς τὴν γειννίασιν παμμεγίστων σκιερῶν σωμάτων, ἀναλόγων πρὸς τοὺς πλανήτας τοῦ ἡμετέρου συστήματος, εἴτε καὶ εἶδους ἐσβεσμένων ἡλίων, κυκλοφορούντων ἐν ἀναλλοιώτῳ τάξει περὶ τὸν κεντρικὸν φωταυγῆ ἀστέρα. Τὰ σώματα ταῦτα, παρεμβαλλόμενα περιοδικῶς μεταξὺ τοῦ ἡλίου, ὄν δορυφοροῦσι, καὶ τῆς ἡμετέρας Γῆς, ἀποκρύπτουσι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον μέγα μέρος τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ, ἐνίοτε δὲ καὶ ἀποκρύπτουσιν αὐτὸν ὀλοσχερῶς. Τῆς ἰδέας ταύτης ἦν καὶ ὁ μεγαλόνομος Ἄριγένης, πρεσβεύων ὅτι ἄ σ τ ρ α π υ ρ ὸ ς στρέφονται περὶ ἕτερα σ κ ι ε ρ ᾶ καὶ πάντῃ ἀόρατα ἡμῖν σώματα.

Οὕτω πως δύνανται νὰ ἐξηγηθῶσι τὰ περιοδικὰ φωτοπαίγνια διαφόρων ἀστέρων τοῦ καθ' ἡμᾶς οὐρανοῦ, καὶ ἰδίως τοῦ γνωστοῦ τοῖς πᾶσιν Ἀ λ κ ὠ λ ἐν τῷ ἀστερισμῷ τοῦ Περσέως, ὅστις ἐν διαστήματι πεντήκοντα δύο ὥρων ἐκτελεῖ παραδόξους εἰσπηδήσεις ἀπὸ μεγέθους εἰς μέγεθος, χωρὶς ποτε νὰ παύσῃ τοῦ νὰ ἦνε ὁρατὸς διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἔτερος μᾶλλον ἰδιότροπος τοῦ ἀνωτέρω ἥλιος, ὁ ἐν τῷ ἑτέρῳ ἡμισφαιρίῳ ὁρατὸς, ὁ τοῦ Κήτους (μεγαλοπρεπῆς), καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους παριστᾷ τὰ παραδοξότερα καὶ μᾶλλον ἰδιότροπα παίγνια φωτὸς, ἅτινα μεθ' ἕκαστον τέλος τῆς χρονικῆς περιόδου ἐπαναλαμβάνονται τακτικώτατα.

Ἄλλὰ τὰ καταπληκτικώτερα τῶν τοιούτων φωτεινῶν παλιρροῶν παίγνια παρέστησεν ἰδίως ἀστὴρ τις, ὅστις ἀνέλαμψεν αἴφνης ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Κασσιόπης τὴν 11 Νοεμβρίου τοῦ 1572. Ὁ ἀστὴρ οὗτος, ἐξόχως ἀκτινοβό-

λως, ἔμεινεν ἐπὶ δεκαεπτὰ μῆνας εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλὰ καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῆς ἐμφανίσεώς του παρέστησε τὰς ποικιλωτέρας μεταβολὰς χρωμάτων, ἕως οὗ σμικρονοθεῖς βαθμηδὸν ἐγένετο ἐξ ὀλοκλήρου ἀφανῆς τὸν Μάρτιον τοῦ 1574.

Οἱ Ἀστρονόμοι, ἀναδαφήσαντες τὰ χρονικὰ τῆς ἀστρονομίας, καὶ εὐρόντες ὅτι τοιαῦται ἑκτακτοὶ ἀνακαλύψεις ἀστέρων εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ οὐρανοῦ ἐπιτυνέβσαν καὶ κατὰ τὰ ἔτη 945 καὶ 1264, ὑπέθεσαν μετὰ πιθανότητος, ὅτι ὁ ἐν λόγῳ ἀστὴρ τοῦ 1574 εἶνε εἷς καὶ ὁ αὐτὸς περιοδικὸς ἥλιος, ὅστις καθίσταται ὁρατὸς ἀνά πᾶν χρονικὸν διάστημα τριῶν αἰώνων. Ὡστε ὑπολογίζουσιν ὡς πιθανὴν τὴν ἐμφάνισιν αὐτοῦ κατὰ τὸ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1869 καὶ 1872 διάστημα.

Φαίνεται, ὅτι τοιαῦτα πελώρια σκιερά σώματα, τοιοῦτοι σκοτεινοὶ ἥλιοι, οἵτινες ἕνεκα τῆς ὑπερμεγέθους αὐτῶν μάζης ἐκλύουσι πρὸς τὸ ἴδιον κέντρον τὸ φῶς, ὅπερ ἐκπέμπουσι, καὶ οὕτως, ἀπορροφῶντες αὐτό, καθίστανται ἀφανεῖς, δὲν ὑπάρχουσι πλησίον τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος. Καθότι ἀναμφιβόλως ἠθέλομεν αἰσθανθῆ τὴν ὑπαρξίν τῶν τρομερῶν καὶ ἐπικινδύνων τούτων γειτόνων ἐκ τῶν σπουδαίων διαταράξεων, τὰς ὁποίας ἡ ὑπέρυγκος αὐτῶν μάζα ἤθελε προξενήσει ἐπὶ τε τοῦ Ἥλιου, ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου κόσμου καὶ τῶν λοιπῶν συναδέλφων αὐτῷ πλανητῶν.

Ἴσως ἐπειδὴ τὸ ἡμέτερον ἡλιακὸν σύστημα ἔτυχεν ἐν τῶν ἐλαχίστων συστημάτων, τῶν καταλαμβάνοντων γωνίαν τινὰ τοῦ καθ' ἡμᾶς Γαλαξίου, ὁ δὲ ἡμέτερος ἥλιος, πρὸς τὰς μυριάδας τῶν λοιπῶν περὶ αὐτὸν ἡλίων παραβαλλόμενος, βολίδι μικροτάτῃ ὁμοιάζει, διὰ τοῦτο ἡ φύσις δὲν ἐπεδαψίλευσεν αὐτῷ μετ' ἀνάλογα ἐκπληκτικὰ φαινόμενα, ὅσα εἰς ἄλλα συστήματα φαίνονται ἐπισυμβαίνοντα. Οὕτω δὲ, ἀντὶ πελωρίων σκιερῶν σωμάτων, τὸ περὶ ἡμᾶς αἰθέριον διάστημα εἶνε κατεσπαρμένον ὑπὸ πληθῆος μικροσκοπιῶν τεμαχίων συντριμμάτων πιθανῶς προὑπαρξάντων κόσμων, τὰ ὁποῖα συντελοῦσι μεγάλως εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ μικροῦ ἡμῶν συστήματος, καθότι διὰ τῆς ἀδιακόπου ἀπορροφήσεως αὐτῶν τρέφεται ὁ ἥλιος καὶ ἀναγενοίε τὴν διηνεκῶς καταδαπανωμένην ἐστίαν τοῦ πυρός αὐτοῦ.

Τὰ σωματίδια ταῦτα ἐνίοτε συμβαίνει νὰ ἐπισκέπτονται καὶ τὴν ἡμετέραν Γῆν, ὅτε αὕτη, σύρουσα διὰ τῆς ἐλκτικῆς αὐτῆς δυνάμεως τὰ μικρότερα ἐξ αὐτῶν, ὅσα ἀποτολμῶσι νὰ προσεγγίσωσιν εἰς αὐτὴν ὑπὲρ τὸ δέον, δωροφορεῖ αὐτὰ εἰς τοὺς ἐκπεπληγμένους αὐτῆς κατοίκους ὑπὸ τὴν μορφήν τῶν ἀερολίθων. Τὰ εὐρωπαϊκὰ Μουσεῖα σήμερον περιλαμβάνουσι πληθύν τοιούτων ὑπεργείων ὄγκων, ὧν τινὲς μὲν φαίνονται οἷον ἀποκρυσταλωμένοι, τινὲς δὲ ἔχουσι πάντη μεταλικὴν τὴν ὕφην.

Ἡ μόνη βλάβη, ἣν δύνανται νὰ προξενήσωσι τὰ ἀπειράριθμα ταῦτα σωματίδια, εἶνε ν' ἀποκρύψωσι προσωρινῶς μέρος τοῦ ἡλιακοῦ δίσκου, ὅταν συμπέσῃ παμμέγιστον νέφος ἐξ αὐτῶν νὰ διέλθῃ πρὸ αὐτοῦ. Εἰς τοιοῦτο τι φαινόμενον ἀποδοτέαι αἱ κατὰ καιροὺς ἐπισυμβαῖσαι αἰφνίδιαι μεταλλαγαὶ τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, καταντήσασαι ἐνίοτε μέχρις ἐπαισθητῆς ἐπισκοτίσεως· ὡς ἡ ἐν ἔτει 535 ἀπὸ Χρ. μνημονευομένη, ἣτις διήρκεσε 14 μῆνας, καὶ τοσοῦτῳ ἰσχυρὰ ἦν ἐνίοτε, ὥστε ἠναγκάζοντο ν' ἀνάπτωσι λύχνους ἐν πληρεὶ μεσημβρίᾳ.

Καὶ ἐντοσοῦτῳ δὲν πρέπει νὰ νομίζωμεν, ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν καὶ αὐτὸς ὁ μέγας φωστὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς οὐρανῶν, ὁ συνέχων καὶ ζῶσποιῶν τὸν ἡμέτερον καὶ πληθὺν ἑτέρων κόσμων, ὁ ἀναλλοίωτος νομιζόμενος Ἡλιος, δὲν εἶνε δυνατὸν, λέγομεν, νὰ ὑπάρξῃ ποτὲ ἐν τῇ διαδοχῇ τῶν αἰώνων τὸ θέατρον ἀναλόγων συμβεβηκότων ἀποσβέσεως ἢ καὶ περιοδικῆς ἐλαττώσεως τοῦ φωτός αὐτοῦ. Ταῦτα δὲ πάντα, μεθ' ὅλην τὴν φαινομενικὴν παραδοξότητα αὐτῶν, οὐδὲν ἕτερόν τι εἰσιν ἢ ἐκδηλώσεις τῆς αἰωνίως ἐν ἐνεργείᾳ διατελούσης καὶ ἀναλλοιώτου ἐν τῇ ποικιλίᾳ αὐτῆς φύσεως, τῆς διεπούσης τὴν χορείαν τῶν ἀπειράριθμων κόσμων τοῦ Σύμπαντος.

Ὁ λαμπρότερος τῶν ἀστέρων τοῦ ἡμετέρου Γαλαξίου εἶνε ὁ συνήθως ἀποκαλούμενος ἀδάμας τοῦ οὐρανοῦ ἀστὴρ τοῦ Μεγάλου Κυνοῦ, ὁ Σειρίους.

Ὁ μεγαλοπρεπὴς οὗτος ἥλιος ὑπελογίσθη ἀπέχων ἀπ' ἡμῶν ὑπὲρ τὸ ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομύριον φορὰς τὴν ἀπόστασιν τῆς Γῆς ἀπὸ τοῦ Ἡλίου· διάστημα, τὸ ὅποιον αὐτὸς οὗτος ὁ ἀκά-

ματος ἡμῶν σταδιοδρόμος, τὸ φῶς μόλις διέρχεται ἐν διαστήματι εἰκοσιδύο ἐτῶν. Ἐκ δὲ τῶν ἄχρις ὥρας γενομένων ἀκριβεστάτων παρατηρήσεων καὶ ὑπολογισμῶν, εὐρέθη ὅτι ἡ διάμετρος τοῦ Σειρίου ὑπερτερεῖ πεντάκις τὴν διάμετρον τοῦ Ἡλίου, ὁ δὲ ὄγκος αὐτοῦ ἰσοδυναμεῖ πρὸς 125 φορὰς τὸν ἡλιακὸν ὄγκον.

Ὁ θαυμάσιος οὗτος διὰ τὴν ἀκτινοβολίαν αὐτοῦ ἥλιος ἀνάγεται εἰς τὴν τάξιν τῶν πολλαπλῶν ἀστέρων, καθότι παρατηρήθησαν δύο δορυφόροι στρεφόμενοι ἐν διαστήματι ἡμίσεως αἰῶνος περὶ τὸν κεντρικὸν ἀστὴρα. Εἶνε δὲ ἐπίσης ὁ Σείριος τὸ πρῶτον ἐπιβεβαιωθὲν παράδειγμα τῆς τροποποιήσεως καὶ μεταλλαγῆς τοῦ φωτός τῶν ἡλίων· καθότι ἐνῶ τὰ ἀρχαῖα συγγράμματα παριστῶσιν αὐτὸν ἐντελῶς ἐρυθρόν, σήμερον εἶνε σχεδὸν ὁ μόνος διακρινόμενος ἀστὴρ ἐκ τῆς διαυγοῦς αὐτοῦ λευκῆς λάμπσεως.

Φωτομετρικαὶ τινες παρατηρήσεις, ἐκτελεσθεῖσαι μετὰ τῆς μεγαλητέρας ἀκριβείας ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τοῦ διαστήμου Ἐρσχέλλου, κατέληξαν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι, διὰ νὰ ἀποτελεσθῇ ἐν τῷ οὐρανῷ λάμπς ἐξισουμένη πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡλίου παραγομένην, πρέπει νὰ συνενωθῶσι πεντακισχίλια ἑκατομύρια ἀστέρων τῆς αὐτῆς μετὰ τοῦ Σειρίου ἐντάσεως, Ἄλλὰ πολὺ θὰ ἐκολακούμεν τὸν ἡμέτερον Ἡλιον, παραβάλλοντες αὐτὸν πρὸς τὸν Σείριον ὑπὸ μόνῃν τὴν ἔποψιν τοῦ φαινομενικοῦ τούτου ὑπολογισμοῦ.

Διὰ νὰ ἀποβῇ ἡ σύγκρισις αὕτη ἀμερόληπτος, πρέπει νὰ λάθωμεν ἐν πρώτοις ὑπὸ ὄψιν, ὁποῖός τις θὰ παρίστατο εἰς τοὺς ἡμετέρους ὀφθαλμοὺς ὁ Ἡλιος, μετατιθέμενος εἰς τὴν θέσιν τοῦ Σειρίου, καὶ ὁποῖος θὰ ἐφαίνετο ὁ Σείριος, προσηλούμενος εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ Ἡλίου ἀπ' ἡμῶν ἀπόστασιν. Ἐν τοιαύτῃ τινὶ μεταλλαγῇ θέσεως, τουτέστιν ἂν ὁ Σείριος, ἐγκαταλείπων τὴν ἐν τῷ διαστήματι θέσιν αὐτοῦ, ἐνεθρονίζετο εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ ἡμετέρου Ἡλίου καὶ ἀντικαθίστα αὐτὸν, ἠθέλωμεν ὑποστῆ τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ὡς ἂν ἄθροισμὰ τι ἐκ 224 ὁμοίων τῷ ἡμετέρῳ Ἡλίων ἐξέλαμπεν αἴφνης ἐν τῷ ἡμετέρῳ οὐρανῷ· ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας, ἂν ὁ Ἡλιος ἐξωρίζετο εἰς τὴν ἀπόκεντρον τοῦ Σειρίου ἐπικράτειαν, ἠθέλεν εἶσθαι μόνον διὰ τοῦ τηλεσκοπίου ὄρατός, καὶ δι-

καίως θὰ ἠγνοοῦμεν τὴν ὑπαρξιν αὐτοῦ· ἀπαρ- | ἡμετέραν Σελήνην, ἂν ἀπεμακρύνετο μέχρι τῆς
λάκτως ὡς ἠθέλε συμβῆ αὐτὸ τοῦτο καὶ εἰς τὴν | ἀποστάσεως τοῦ Ἡλίου.

Ο ΝΕΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ τῆς Μεγάλης Βρετανίας (ἴδε σελ. 862).

Καὶ μόνη ἡ ἰδέα τοσοῦτο καταπληκτικῆς μά- | ἐν τοσοῦτῳ ὁ ὑπερμεγέθης ἐκεῖνος φωστὴρ οὐδὲν
ζης, πλανωμένης διὰ τῶν αἰθερίων ἐρήμων, ἐμ- | ἐστὶν ἐπίσης εἰμὴ μόριον κονιορτοῦ ἀπέναντι τῆς
βάλλει εἰς σκοτοδίνην τὸν ἀνθρώπινον νοῦν. Καὶ | ἀκαταλόγιστου ἀπειρίας τοῦ παντός.

Ο ΝΕΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ

Δὲν σφάλλομεν ἴσως ὀνομάζοντες νέον Ἡρακλῆ τὸν φοβερόν θηριοκτόνον τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας, Σίρ Γόρδον Κούμμιγκ, οὐ μόνον διότι περιπλανώμενος, ὡς ἐκεῖνος, εἰς ὄρη καὶ δάση καὶ σπήλαια φονεύει λέοντας καὶ ἄρκτους καὶ πάρδαλεις, ἀλλὰ καὶ διότι ἔχει ἐπίσης τὸ ἀνάστημα μέγα, τὴν ἀνδρείαν θαυμαστὴν καὶ φέρει λεοντὴν καὶ ῥόπαλον.

Γεννηθεὶς τὸ 1822 ἔτος εἰς τὰ ὄρη τῆς Σκωτίας, ἔδειξεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ πρώτου ἔτους τῆς ἡλικίας του διαθέσει πρὸς τὸν πλάνητα βίον. Εἰσέδυσεν εἰς τὰ δάση, εἰς τὰ στενά τῶν βουνῶν, καὶ συνεχῶς ἐπεδίδεδτο εἰς ἀλείαν κατὰ τοὺς μεγάλους ποταμούς. Ὅσακις δὲ ἀνεκάλυπτε φωλεὰν ὀρνέου, ἢ ἠλίευσ σπάνιον ἰχθύν, ἐπανήρχετο γαυριῶν πλέον καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἰάσωνος ὅτε κατέκτησε τὸ χρσοῦν δέρας. Ἐπειδὴ δὲ ἡ Μεγάλη Βρετανία δὲν ἤρκει εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ, ἀνεχώρησεν εἰς τὰς Ἰνδίας τὸ 1839 ἔτος. Καὶ κατετάχθη μὲν εἰς τὸν στρατὸν ἐλπίζων ὅτι τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα ἤθελεν εὐκολύνει ἐτι μᾶλλον τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ὀρέξεών του· ἰδὼν ὅμως ὅτι ἡ ἐλπίς του δὲν ἦτο βᾶσιμος παρητήθη τὸ 1841 ἔτος.

Ἐνδυσθεὶς τότε τὸ ἔνδυμα τὸ ὁποῖον φέρει ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν, διέτρεξεν ἐπὶ ὀλίγηρον ἔτος τὰ δάση καὶ τὰ ὄρη, τὰ μᾶλλον βρῦντα θηρίων, καὶ ἐκοιμᾶτο μεταξὺ αὐτῶν.

Τὸ 1857 μετέβη εἰς τὴν μεσημβρινὴν Ἀφρικήν, ὅπου πληθὸς λεόντων, καὶ ρινοκέρων καὶ ἐλεφάντων ἐπιπτον θύματα τῶν ὄπλων αὐτοῦ.

Καί ποτε ἐνῶ ἐκοιμᾶτο τὴν νύκτα μετὰ τῶν περὶ αὐτὸν, ἠκούσθη κραυγάζων εἰς τῶν ὑπηρετῶν, ὅστις μακρυνθεὶς ἀφρόνως τῆς πυρᾶς, ἤρπαγε αἶφνης ὑπὸ λέοντος. Τὴν ἐπιούσαν ἰδὼν αἷμα πεπηγὸς ἐπὶ τοῦ χόματος, ἐνόησεν ὅτι ἐκεῖ καταβροχθίσθη ὁ ταλαίπωρος ὑπηρετὴς ὑπὸ τοῦ θηρίου. Ὅθεν ἀπεφάσισε νὰ ἐκδικηθῆ αὐτό.

Καὶ ἀνορύξας βαθὺν λάκκον ἀπέθεσεν ἐν αὐτῷ πολλὰ μαλλωτὰ σκεπάσματα, ὀλίγον δὲ μακρὰν ἐξήπλωσε ρινοκέρων φονευθέντα τὴν προτελευταίαν. Τὴν δὲ νύκτα κατέβη εἰς τὸν λάκκον συν-

τρόφους ἔχων δύο Ἀφρικανούς καὶ ἓνα ὑπηρετὴν.

Ὅτε ἀνέτειλεν ἡ σελήνη λαμπρὰ καὶ γαλήνιος εἰς τὸν ὠραῖον οὐρανὸν τῆς Ἀφρικῆς, ἐφάνη ἀγέλη ἀκινδύνων τινῶν ζώων μετὰ μικρὸν ὄμως ἀντήχησαν βρυχηθμοὶ λέοντος, καὶ τὰ ζῶα φοβηθέντα ἔφυγον ἔκδρομα.

Ὡς εἶχε προῖδῃ ὁ θηριοκτόνος Κούμμιγκ, ἤρχετο ὁ λέων τῆς προτεραίας· ἀλλὰ δὲν ἤρχετο μόνος· εἶχε τέσσαρας ἄλλους συντρόφους μεγίστους καὶ τρομερούς. Ὅθεν παρήγγειλε πρὸς τοὺς περὶ αὐτὸν ἄκραν σιωπὴν, διότι μέγας ἦτο κίνδυνος εἰς ἀνεκαλύπτοντο. Οἱ λέοντες ἐπέπεσαν κατὰ τοῦ πτώματος τοῦ ρινοκέρωτος, καὶ μετ' ὀλίγον ἠκούετο ὁ κρότος τῶν συντριβομένων ὀστέων του.

Συγγχρόνως δὲ δευτέρα ἀγέλη ὑαινῶν καὶ τρίτη ἄλλη θῶων παρεμόνευον ἵνα γευθῶσι τὰ λείψανα τοῦ ρινοκέρωτος.

Ἐν τούτοις ὀλισθήσαντος τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ Κούμμιγκ ἐγένετο κρότος ἀκουσθεὶς παρ' ἐνόστων λεόντων· καὶ ἐλθὼν οὗτος πρὸς τὸν λάκκον ἐστάθη ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἠτοιμάσθη νὰ πέσῃ κατὰ τῶν κυνηγῶν· ἀλλ' ὁ θηριοκτόνος πυροβολήσας ἐν ἀκαρεῖ, ἐπλήρωσεν αὐτὸν παρὰ τὸν ὦμον. Καὶ ὁ μὲν τραυματίας ἀφείς τρομερὸν βρυχηθμὸν ὠπισθοδρόμησεν, οἱ δὲ σύντροφοί αὐτοῦ καταπτοηθέντες ἔφυγον.

Τὴν ἐπιούσαν εὐρέθη ὁ λέων νεκρὸς εἰς αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος ὅπου εἶχε καταφάγει τὸν ὑπηρετὴν.

ῬΓΙΕΙΝΗ.

ΠΕΡΙ ΤΡΙΧΙΝΩΝ ΚΑΙ ΤΡΙΧΙΝΩΣΕΩΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε τεύχος ΚΖ'. σελ. 832).

Ἀναπτυχθεῖσαι ὑπὸ τῆς τροφῆς ταύτης, ἄρχονται μετ' ὀλίγον νὰ ἐλίσσωνται περὶ ἑαυτάς, νὰ περικαλύπτωνται μεμβρανώδει τινὶ ἰσθμῷ, ἢ κύστει, καὶ περιμένουσιν ἐκεῖ κατάλληλον περίστασιν ὅπως μετενεχθῶσιν αὐθις εἰς τὰ ἔντερα ἔνθα ἀναγκάζονται νὰ ἐπανακάμψωσι πρὸς ἐντελεστέραν ἀνάπτυξιν, ἐγκυμῶνσιν καὶ ἀναγέν-

νησιν. Ἀλλὰ πῶς δύναται ὁ ἐν τῇ κύστει ἐκείνη περικεκλεισμένος σκώληξ νὰ ἐπανέλθῃ πάλιν εἰς τὸν στόμαχον τοῦ ζώου ἢ τοῦ ἀνθρώπου, ἐντὸς τῶν μυῶνων τοῦ ὁποῖου εὐρίσκεται κεκλεισμένος; τοῦτο συμβαίνει ὡσαύτως ὁ ἀνθρώπος ἢ τὸ ζῶον φάγει σάρεια ἐμπεριέχουσαν τοιαύτας κύστεας. Οἱ σκώληκες, φθάνοντες εἰς τὸν στόμαχον διασχίζουσι τὴν κύστιν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἦσαν ἐγκεκλεισμένοι, ἐξέρχονται εἰς τὸν στόμαχον ἢ τὰ ἔντερα, αὐξάνουσι, τεκνοποιοῦσι, καὶ γεννῶσι νέας γενεάς.

Τοιοῦτος εἶναι ὁ περιεργὸς κύκλος τὸν ὁποῖον διατρέχουσιν οἱ παράσιτοι οὗτοι. Ἡ ὄπισθεν παρατιθεμένη εἰκὼν ἐξοικονοῦει τὸν μικρὸν μὲν ἀλλὰ τρομερὸν τοῦτον σκώληκα, ἐξελθόντα τῆς κύστεως καὶ γεννῶντα ἐντὸς τοῦ στομάχου. Αἱ τριχίνες δὲν παρασιτοῦσι πᾶσι τοῖς ζώοις. Μόνος δὲ ὁ χοῖρος, ὁ μῦς, ὁ λαγῶς καὶ ὁ ἀνθρώπος ὁ τρεφόμενος ἰδίως ὠμῷ χοιρίνῳ κρέατι, ὡς ἐν τῇ βορείᾳ Γερμανίᾳ, ὑπόκεινται εἰς τὸ ἐξ αὐτῶν πάθος. Καὶ ἐνόσφ μὲν εὐρίσκονται ἐντὸς τῶν ἐντέρων, δὲν ἐπιφέρουσιν οὐδεμίαν βλάβην· ὅταν ὅμως διεισδύσωσιν εἰς τὰς ἵνας τῶν μυῶν ἢ τοῦ κρέατος, διατρυπῶσι καὶ καταβροχθίζουσι τὴν σάρκα μετὰ τὸσαύτης λύσης ὥστε προξενούσι πόνους ἀφορήτους, αἰπνίαν, ἀγωνίαν καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ ἅπαντα τὰ φρικτῶδη συμπτώματα τῆς τριχινώσεως. Τὰ συμπτώματα τῆς ἀσθενείας ταύτης διαφέρουσι πολλάκις. Ἐν ἀρχῇ ὁ προσβληθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀμειλίχτου τούτου σκώληκος πάσχει δυσπεψίαν, γαστρικὸν ἐρεθισμὸν καὶ σφοδρὰς δυσεντερίας· ὕστερον δὲ τῶν μυῶν πόνους, ἀδυναμίαν, ἀτονίαν, καὶ καθολικὴν ἀτονίαν καὶ εὐαισθησίαν τοῦ συστήματος τῶν μυῶν. Ἐνίοτε ἀναπτύσσονται πυρετώδη συμπτώματα παρεμφερῆ τῆς τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Συνήθως ἡ τριχίνωσις χαρακτηρίζεται διὰ τινος οἰδήματος τοῦ προσώπου, τῶν βλεφάρων, ἐξοιδήσεως τῆς γλώσσης καὶ ἀφθῶνων ἰδρώτων.

Ἡ ἀσθένεια εἶναι ἐνίοτε ὀξεῖα, καὶ ὁ θάνατος ἐπέρχεται εὐ τὸ χῶς τὴν τετάρτην ἢ πέμπτην ἡμέραν· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως εἶναι χρονία, καὶ ὁ ἀσθενὴς ὑποκύπτει εἰς εἶδος βραδείας φθίσεως, συνοδευομένης ὑπὸ μεγίστης ἀτονίας, ἰσχγάνσεως καὶ φρικτῶν ἀδιαλείπτων πόνων μέ-

χρι θανάτου· ἐν τῇ αὐτοψίᾳ τὸ σῶμα τοῦ ἀποθανόντος εὐρίσκεται διατετριπμένον ὑπὸ ἐκατομμυρίων σκωλήκων.

Ὁ ἔμπειρος καὶ προσεκτικὸς ἰατρός δύναται νὰ διακρίνῃ τὴν τριχίνωσιν ἀπὸ τῆς νευρικῆς ἢ ρευματικῆς γαστρίτιδος.

Ἡ διάγνωσις καθιστᾶται ἀσφαλὴς μόνον ὅταν ἀνακαλύψῃ τὸν σκώληκα εἴτε ἐν τῇ τροφῇ τοῦ ἀσθενοῦς εἴτε ἐν τοῖς ἔμετοις ἢ ἐκκοπρώσειν, εἴτε ἐν τοῖς μυσὶ τοῦ ἀσθενοῦς ὅπερ καὶ ἀσφαλέςτερον.

Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἀνάγκη ν' ἀποκόψῃ ὁ ἰατρός τεμάχιον κρέατος τοῦ ζῶντος ἀσθενοῦς, ὅπερ δὲν κατορθοῦται ἀπόνως. Πρὸς τοῦτο κατεσκευάσαν οἱ Γερμανοὶ εἶδος ἄρπης, δι' οὗ ἀνασπῶμεν τεμάχιον μυὸς βαθέως κειμένου, ὅπερ θέτοντες ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον μεγεθύνον πεντηκοντάκις ἕως ἑκατοντάκις, παρουσιάζει τότε τὰ φρικτῶδη ταῦτα ζωύφια καταβιβρώσκοντα ἀδιαλείπτως τὴν περὶ αὐτὰ σάρκα.

Κατὰ δυστυχίαν δὲν δυνάμεθα παντάπασιν νὰ γνωρίσωμεν πότε ὁ χοῖρος εἶναι προσβεβλημένος ὑπὸ τριχίνων, πρὶν ἢ ἐξετάσωμεν τὴν σάρκα αὐτοῦ ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον. Ὁ ἀσθενὴς ἐννοεῖ ὅτι ἔφαγεν ἀσθενῆ χοῖρον μόνον μετὰ τὴν ἐμφάνισιν τῶν πρώτων συμπτωμάτων. Ἐνίοτε εὐθὺς μετὰ τὴν κατάποσιν τῶν τριχίνων ἐπέρχεται σφοδρῶτάτη διάρροια ἢ ἔμετος ἀποδιώκων αὐτὰς τοῦ σώματος· ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως ἐπιφέρουσι δυσκοιλιότητα, καὶ τότε αἱ τριχίνες πληθύνονται μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Ἐκάστη τριχίν δύναται νὰ γεννήσῃ 200, 400 ἢ καὶ 1000 ἔμβρυα (διότι εἰσὶ ζωοτόκοι), καὶ ἀπ' αὐτῶν ἀναπτύσσονται ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν ἀπειράριθμα ἑκατομμύρια, ἅτινα διασκεδάζομενα εἰς ὄλον τῶν μυῶν τὸ σύστημα βρῦουσιν ὑπὸ τὸ μικροσκόπιον.

Ἀδύνατον νὰ φαντασθῆ τις φρικτότερον καὶ ἐλειονότερον θάνατον ἀνθρώπου κατατρυχωμένου καὶ κατατρωγομένου ὑπὸ μυριάδων ἀοράτων ἐχθρῶν πρὸς τοὺς ὁποίους δὲν δύναται νὰ παλαίσῃ. Ὁ ἐν Δρέσδῃ ἰατρός Ζούκερ παρετήρησε πρῶτος κατὰ δεκέμβριον τοῦ 1859 ἐπιδημίαν τριχινώσεως, ἣτις διεδόθη εἰς τὴν πόλιν ὑπὸ χοίρου σφαγέντος παρὰ τι πλησιόχωρον ἀγροκήπιον. Ὁ

ἀγρονόμος, καὶ ἡ αὐτοῦ σύζυγος καὶ ἡ ὑπηρετρία, καὶ πολλοὶ συνδαιτημόνες φαρμακευθέντες ἀπώλοντο. Ὁ ἰατρὸς Ζούκερ ἐξετάσας ὑπὸ τὸ μικροσκοπίον τὴν σάρκα τοῦ χοίρου καὶ τοὺς μύς τῆς πρῶτον ἀποθανούσης ὑπηρετρίας, εὗρεν αὐτοὺς βρῦντας τριχινωσκωλήκων· ὁ δὲ καθηγητὴς Βίρσωβ πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ ἰατρὸς οὗτος ἔπεμψε τεμάχιον τοῦ χοίρου πρὸς ἐξέτασιν, ἔκαμεν ἐπὶ τῶν λαγῶν σειρὰν πειραμάτων, ἅτινα ἀπέδειξαν ὅτι οἱ σκώληκες, μεταβαίνοντες ἀπὸ λαγῶν εἰς λαγῶν, ἐπέφερον ἐπαλλήλως τὸν θάνατον αὐτῶν, καταβιβρωσκομένων ὑπὸ τῶν σκωλήκων. Ἐν ἔτει 1863. Ἀμβουργικὸν πλοῖον, ἐρχόμενον [ἐκ Βαλπαρέζης, ἔφερε χοῖρον χρησιμεύσαντα ἡμέραν τινα εἰς τροφήν τριάκοντα ἀνδρῶν τοῦ πληρώματος, ὧν οἱ μὲν πλεῖστοι ἠσθένησαν βαρέως, δύο δὲ ἐτελεύτησαν ἅμα φθάσαντες εἰς Ἀμβουργον. Οἱ μὲς αὐτῶν εὐρέθησαν ὑπεργέμοντες τριχίνων.

Ὁ Τριχίν θεώμενος διὰ τοῦ μικροσκοπίου.

Ἄπαντα τὰ τῆς ἀσθενείας ταύτης δοκιμασθέντα φάρμακα ἀπέβησαν μάταια. Ἡ βενζίνη, τὸ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Φρειδράιχ διαφημισθὲν πικρονιτρικὸν κάλι, καίπερ ἄλλως ὡς ἄριστον πρὸς τοὺς σκώληκας διαφημιζόμενον, ἀπεδείχθη ἀνεφελὲς πρὸς τὴν μάστιγα ταύτην· διὸ ἀνάγκη νὰ περιορισθῶμεν πρὸς τὸ παρὸν εἰς προφυλακτικὰ τινα. Ὁ Βίρσωβ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἀσθενείας ταύτης συμβουλεύει. 1ον Νὰ ἐπιτηρῶμεν τὴν τροφήν τῶν χοίρων, εἰς τοὺς ὁποίους οὐδέποτε συγχωρητέον ἵνα τρώγῃσιν ὑπόπτους ζωϊκὰς ὕλας, καὶ μάλιστα μύας, αἵτινες ἴσως κατὰ τινὰς εἶναι αἱ πρωταίτιοι τῆς τριχινώσεως. 2ον Νὰ ἐπιβλέπωμεν μετὰ προσοχῆς τὰ χοίρινα κρέατα, καὶ εἰ δυνατὸν, νὰ χορηγῶμεν τὸ σφαγεῖον ἢ τὸ μαγειρεῖον μικροσκοπίῳ. 3ον Νὰ βράζωμεν μετ' ἐ-

πιμονῆς πᾶν εἶδος χοίριου κρέατος, προωρισμένου εἰς τὴν τράπεζαν. Τὸ ἀσφαλέστατον ὁμῶς καὶ ὑπερμάλιστα συμβουλευόμενον εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, εἶναι νὰ μὴ τρώγῃσι ποτὲ ὡ μ ὄ ν χ ο ἰ ρ ι ο ν κ ρ έ α ς, ἀλλὰ καλῶς ἐψημένον ἢ καπνιστόν.

Ἡ ἐν τῷ ὕδατι ἔψησις δὲν καταστρέφει αὐτάς ἐὰν μὴ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ τινὰς ὥρας· διότι αἱ τριχίνες ὑποφέρουσι θερμοκρασίαν 50 βαθμῶν, μὴ βλαπτόμεναι.

ΚΑΖΙΜΗΡΟΣ ΔΕΛΑΒΙΝ

Ὁ Μάϊος ἔχει τὸ ἐξαιρετικὸν τοῦ ἀνθός, τὸ ρόδον καὶ ἡ Γαλλία ἔχει τὸ ρόδον τῆς, τὸν Καζιμῆρον Δελαβίν. Ἀναμίξατε τὴν εὐρυΐαν, τὸ πῦρ τῆς καρδίας, τὴν ἀκμαιοσύνην τοῦ νοῦς μετὰ δακρύων, καὶ ἐκ τῆς ζύμης αὐτῆς θέλετε ἔχει τὸν Καζιμῆρον. Ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ ΙΗ' αἰῶνος δύο στάδια ἠνεψύθησαν ἐν Γαλλίᾳ· τὸ μὲν ἐξετείνετο ἐφ' ἅπασαν τὴν Γαλλικὴν γῆν, καὶ θιασώτας εἶχε τὴν Γαλλίαν, καὶ τοῦτο ἦν ἡ ἐπανάστασις· τὸ δὲ, ἐφ' ὅλου τοῦ οὐρανοῦ τῆς Γαλλίας, ὁπαδοὺς ἔχων τοὺς Ὀλυμπιονίκας ἐκείνους, τοὺς συνήθως καλουμένους ποιοῦντας, καὶ τοῦτο ἦν ἡ ποίησις. Ἐσχισεν ἡ ἐπανάστασις τὰ παλαιὰ καὶ τιμαριωτικὰ δικαιώματα, βρέξατα μὲ αἷμα τὸ πάτριον ἔδαφος· ἡ ποίησις τοῦ ΙΗ' αἰῶνος πρὸς τὸν ΙΘ'. ἄφησεν ὀπίσω τὸν δύοντα ἥλιον τῶν ἀρχαίων τῆς Γαλλίας ποιητῶν, καὶ ἔρρανε μὲ πρωτοφανῆ ροδόχροα ἄνθη τὴν εὐγενῆ τῆς ἰδέας κονίστραν. Οἱ βραχιόνες τῆς Γαλλίας, τότε ἰσχυροὶ, ἐπάλαιον πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ὅλον τὸν κόσμον. Τὰ οἰστρήλατα πνεύματα ρωμαλαῖα ἐπάλαιον πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὸ παλαιόν, ζητοῦντα τὴν νέαν ἐποχὴν τῆς ποιήσεως, ὅπως αἱ βραχιόνες ἐξήτουν τὴν νέαν ἐποχὴν τῶν ἐθνικοτήτων. Καὶ εὖρον ἀμφοτέροι.

Εἰς τῶν μεγάλων διαπλαστῶν τῆς νεωτέρας Γαλλικῆς ποιήσεως, εἰς τῶν εἰς τὸ στάδιον τῶν πνευματικῶν Ὀλυμπιονικῶν κατελθόντων καὶ τῶν δρεφάντων τὸν ἐπίφθογον τῆς νίκης στέφανον, εἶνε καὶ ὁ Καζιμῆρος Δελαβίν, οὗτινος τὴν εἰκόνα προσφέρομεν τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ «Γραφικοῦ Κόσμου».

Ἐγεννήθη ὁ περίδοξος οὗτος ἀνὴρ εἰς Χάβριν | εἰσήχθη εἰς τὸ ἐν Παρισίοις Ναπολεόντειον Λύ-
τῷ 1794, βλαστός ἐντίμου οἰκογενείας. Νέος ἐτι | κειον, ὅπου ἔσχε συμμαθητὴν καὶ ἀχώριστον φί-

ΚΑΖΙΜΗΡΟΣ ΔΕΛΑΒΙΝ.

λον τὸν Εὐγένειον Σκρήθ. Κατὰ τὴν παιδικὴν του | γεῖται τῶν ἔργων. Μ' ὅλην ὁμῶς τὴν ἐξωτερικὴν
ἡλικίαν ὁ Καζιμῆρος δὲν ὑπῆρξεν ἐκ τῶν μικρο- | του ἀταραξίαν εἶχεν ἐνίοτε ὁμάς ζωηρότητος,
σκοπικῶν ἐκείνων θαυμάτων, ὧν ἡ φήμη προ- | καὶ τότε ἀνεπτύσσετο ἐν αὐτῷ τὸ ποιητικὸν πρα-

τέρημα, ὁ οἶστρος. Δωδεκαετής ἦν ὅτε συνέγραψεν ἀστείαν τινὰ σάτυραν κατὰ τοῦ οἰκονόμου τοῦ Λυκαίου, ἧς ἐθαυμάσθη ἡ ἐπιτυχὴς καὶ ἀβίαστος στιχοουργία. Μετὰ δύο ἔτη ἡ διάνοιά του ἐξυπνίσθη ὑπὸ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας του, καὶ ἀντέειλεν ἡ ἡὼς τῆς ποιήσεως. Ἐχαιρέτησε λοιπὸν τὴν Μοῦσαν διὰ τοῦ Διθυράμβου του ἐπὶ τῇ γεννήσει τοῦ βασιλέως τῆς Ρώμης, καὶ τούντεῦθεν ἐκάστη ἡμέρα τοῦ βίου του ἦν ἐν σπουδαίῳ βῆμα πρὸς τὴν ποίησιν. Τοσοῦτῳ δὲ προώδευσεν ἕκτοτε, ὥστε μετὰ τινὰ ἔτη σπουδῆς καὶ ἀόκνου μελέτης ὁ μαθητὴς ἀπέβη τὸ μαντεῖον τῶν διδασκάλων του. Ὁ κωμικὸς Πικάρδος καθυπέβαλε συνεχῶς ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Καζιμηῆρου τὰ πονήματά του, ἐξαιτούμενος τὴν γνώμην του καὶ ἀπεκδεχόμενος τὰς παρατηρήσεις του.

Ἀπὸ τοῦ 1813 μέχρι τοῦ 1817 ἐγένετο ἐντιμὸς μνεία μετ' ἐπαίνων περὶ τοῦ νέου ποιητοῦ ἐν τοῖς ποιητικοῖς διαγωνισμοῖς τοῦ Πανεπιστημίου, τῷ δὲ 1820 τέλος πάντων ἤξιώθη τοῦ βραβείου. Εἶχεν ἤδη δημοσιεύσει τὰ πρῶτα Μεσηνιακά τοῦ ἐλεγεῖα, ἅτινα ἔσχον μεγίστην ἐπιτυχίαν καὶ ὧν ἡ ἐμφάνισις ὑπῆρξε συμβεβηκὸς ἐν τῇ φιλολογίᾳ καὶ σχεδὸν ἐν τῇ πολιτικῇ. Πλουτισμένα μὲ τὰς ὠραιότερας εἰκόνας τῆς λυρικῆς ποιήσεως καὶ ἐστολισμένα μὲ τὰ λαμπρότερα χρώματα, περιήλθον κατ' ἀρχὰς ἐν χειρογράφῳ, εἶτα δὲ εἶδον τὸ φῶς μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας Ἡ Γαλλικὴ νεολαία εὗρεν ἐν αὐτοῖς τὴν εὐγλωττον καὶ ἀρμονικὴν ἔκφρασιν τῶν ἐθνικῶν τῆς δεινῶν καὶ θλίψεων, τῶν προσδοκιῶν καὶ τῶν εὐχῶν τῆς. « Ποιητὴς καὶ Γάλλος, κρᾶζει ὁ ἀμίμητος ποιητὴς,

Ποιητὴς καὶ Γάλλος ἄμα, τὴν Γαλίαν θά ὑμνήσω,
καὶ τὸν φόρον τῆς στοργῆς μου πρὸς ἐκείνην θ' ἀποτίσω!
Δυστυχὴς ὅπταν πάσχη, εὐτυχὴς ὅπταν χαίρῃ,
ἡ ψυχὴ μου πρὸς ἐκείνην τὰς δυνάμεις τῆς προσφέρει,
ἔχει δυνάμιν νὰ ψάλλῃ τὰς ἐνδόξους τῆς σελίδας,
ἔχει δάκρυα νὰ κλάσῃ τὰς ψευθεσίας τῆς ἐλπίδας.

Ἀδύνατον νὰ εὕρῃ τις λογικώτερον καὶ ἀμεμπτότερον ἀντιπρόσωπον μιᾶς πολιτικῆς ἰδέας. Λουδοβίκος ὁ ΙΗ', ἀναγνοὺς τὰ ἐναρμόνια ταῦτα ἄσματα, ἐφάνη λίαν συγκινηθεὶς, καὶ τῇ ἐπαύριον ὠνόμασε τὸν Καζιμηῆρον Βιβλιοφύλακα τῆς

Καγκελαρίας, καίτοι μὴ ὑπαρχούσης εἰσέτι αὐτῷ βιβλιοθήκης.

Τὸ αἶσθημα τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ διεθνοῦς δικαίου ἐνέπνευσεν εἰς τὸν ποιητὴν τὴν τοσοῦτῳ ἀκανθῶδη ὑπόθεσιν τοῦ Σικελικοῦ Ἐσπερινου. Ποτὲ δὲν προσεφέρθη ὡς σκηρικὸν θέμα τοσοῦτῳ ἀνθεθνικῇ καὶ τοσοῦτων λυπηρῶν ἀναμνήσεων πρόξενος ὑπόθεσις. Καὶ ὅμως οἱ Γάλλοι ἔπαθον ὅ,τι καὶ οἱ Ἀθηναῖοι κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Σοφοκλέους, θέσαντος ἐπὶ σκηνῆς τὴν οἰκτρὰν τύχην τῆς Μιλήτου, καταστραφεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἰδίων συμπατριωτῶν του· ἐχειροκρότουν λοιπὸν καὶ οὗτοι τὸ θέαμα τῆς ὠμότητος τῶν προγόνων των. Ἡ πρώτη αὐτῆ ἐν θεάτρῳ ἐπιτυχία ἦν ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ πρώτου ὄνειρου τοῦ νέου ποιητοῦ, ὅστις τέως ἀφανῆς, πτωχὸς καὶ ἄσημος, ἐξῆλθεν ἤδη θριαμβεύων καὶ ἔχων ἐσχηματισμένον τὸ μέλλον του.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ Ὁδείου συνεπληρώθη ἤδη, καὶ τὰ ἐγκαίνια αὐτοῦ ἐτετέλεστον τὴν 30 Σεπτεμβρίου, καὶ ὁ Καζιμηῆρος, ὅστις ἦν τότε εἰκοσαετής, κατήρξατο ἐν τῷ θεάτρῳ αὐτοῦ διὰ θαυμασίῳ στιχοουργήματος, ὅπερ κατέστησεν αὐτὸν θαυμαστὸν εἰς τοὺς ἀκροατὰς καὶ ἀνέδειξεν ὡς τὴν μέλλουσαν τῆς σκηνῆς πρόνοιαν. Τὴν δι-εὐθύνειν τοῦ καθιδρύματος τούτου εἶχεν ὁ φίλος καὶ προστάτης τοῦ Καζιμηῆρου Πικάρδος.

Τὸ Ὁδεῖον ἀντήχει εἰσέτι ἀπὸ τὰς χειροκροτήσεις τοῦ Σικελικοῦ Ἐσπερινου, ὅταν ἔργον νέου εἴδους, πάντῃ διάφορον καὶ ὑπερέρας ἀξίας, ἀνέδειξε τὴν ἐλαστικότητα τοῦ πνεύματος τοῦ ποιητοῦ· τοῦτο δὲ ἦν οἱ κωμφοδοί, κωμφοδία εἰς πράξεις πέντε, πλήρης θελκτικῶν ἐπεισοδίων καὶ διὰ λαμπροτάτης ἐξυφασμένη στιχοουργίας. Βεβαίως ἀπορεῖ τις πῶς εἶνε δυνατόν νὰ διασκεδάσῃ τὸ κοινὸν ἐν κωμφοδία τοσοῦτῳ ἐκτεταμένῃ καὶ καθαρῶς φιλολογικὸν σκοπὸν ἐχούσῃ· καὶ ὅμως τὸ ἀπίστευτον τοῦτο κατώρθωσεν ὁ ποιητὴς, καὶ ἐπέτυχε θαυμασίως.

Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1821 νέα τραγωδία τοῦ Καζιμηῆρου ἐδιδάχθη εἰς τὸ Ὁδεῖον, ὁ Παρία· ὕψος θαυμάσιον, στιχοουργία λαμπρὰ, ἀβίαστος, χαρίεσσα ἐν τῇ ἀφελείᾳ καὶ νωχελῆς ἐν τῇ ἐνεργητικότητι, εἰσὶ τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς τραγωδίας ταύτης, καίτοι ἡ ὑπόθεσις ἦν ὅλως ξέ-

νη, Ἰνδική. Μένει εἰσέτι τὸ Σχολεῖον τῶν Γερόντων, κωμφοδία εἰς πέντε πράξεις, περὶ ἧς οὐδεὶς διεφιλονεικῆσεν ὅτι δὲν ἦν ἀριστοῦργημα ἐξόχου εὐφυΐας· ἐρ' ἢ καὶ ἐδιδάχθη πενηκοντάκις.

Τῷ 1825 ὁ Καζιμηῆρος εἰσῆρχετο εἰς τὴν Γαλλικὴν Ἀκαδημίαν, ἐκλεχθεὶς μέλος αὐτῆς, καὶ ἀπήγγειλεν αὐτῷ θαυμασιώτατον λόγον.

Ἦδη ὁ Καζιμηῆρος ἀπέβη τὸ εἶδωλον τῶν συμπολιτῶν του πάσης τάξεως· ὅλοι αἱ γινῶμαι ἔκλινον ἐνώπιον τῶν προτερημάτων του, πανταχόθεν δὲ ἐλάμβανε συγχαρητηρίου ἐπιστολάς μεγάλης ἀξίας. Ἀλλ' ἀπὸ τινος ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται τὴν φυσικὴν ἀδυναμίαν καὶ κόπωσιν, ἀποτέλεσμα ἀναπόφευκτον τοσοῦτον ἐργώδους βίου· διὸ καὶ τῷ ὑπηγόρευσεν τὴν ἀλλαγὴν ἀέρος. Τότε ἐπεχειρίσθη τὸ εἰς Ἰταλίαν ταξίδιον, καὶ ὑπὸ τὸν ὠραῖον οὐρανὸν τῆς μαγικῆς ταύτης χώρας προσήγγισε περιπλέον εἰς τὴν φύσιν καὶ ἠρύσθη τὰς ὑποθέσεις του ἐν τῇ πραγματικότητι. Κατὰ τὴν ἐν Ἰταλίᾳ διαμονὴν του συνέταξε σειρὰν μικρῶν οικογενειακῶν δραμάτων καὶ ᾠδῶν, ἐν οἷς παρατηρεῖται ἐκλογὴ, βαθεῖα μελέτη, καλαισθησία, φιλοκαλία καὶ ἀρμονία· αὐτῆσι δὲ συνήντησε καὶ ἐκείνην, ἣτις ἦν προωρισμένη δι' αὐτόν, μετ' ἧς καὶ ἔσπευσε νὰ συνδέσῃ τὸ μέλλον του.

Κατὰ τὴν εἰς τὴν Γαλλίαν ἐπάνοδον τοῦ Καζιμηῆρου ἡ φιλολογία ὑπέστη ἀληθῆ μεταμόρφωσιν· μὴ ὦν λοιπὸν προητοιμασμένος δι' αὐτὴν, ἐξεπλάγη διὰ τὴν ψυχρὰν ὑποδοχὴν, ἧς ἔτυχεν ἡ νέα του κωμφοδία Πριγκήπισσα τῆς Ἀύρηλίας, διδασχθεῖσα ἐν τῷ Γαλλικῷ θεάτρῳ τὴν 6 Μαρτίου 1828. Ἡ πρώτη αὐτῆ σύμπτωσις τῆς ψυχρότητος τοῦ κοινουῦ τῷ ἐπροξένησε βαθυτάτην ἐντύπωσιν, διὸ καὶ ἀπὸ τοῦδε μέχρι τοῦ θανάτου του εἰς ὅλα του τὰ πονήματα κατέβαλε προσοχὴν καὶ ἰδίαν σπουδὴν τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, ἐπέφερε δὲ καὶ σημαντικὰς τροποποιήσεις εἰς τὴν πορείαν τοῦ δράματος ἐν γενεῖ, συμβουλευόμενος τὴν ἐποχὴν καὶ ἀρούμενος τὰ ὑποκείμενά του ἐκ τῆς ἀληθοῦς ἱστορίας. Οὕτω λοιπὸν ὁ Μαρῖνος Φαλιέρος, παιχθεὶς τῷ 1829, ἐθεωρήθη ὡς ἐντελής τροποποιήσις καὶ ἀριστοῦργημα τῆς δραματικῆς τέχνης.

Ἐπελήθους τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1830, τὸ

πρῶτον αἶσθημα, ὅπερ συνεκίνησε τὴν καρδίαν τοῦ Καζιμηῆρου ἐν τῇ νότητι αὐτοῦ, ὁ ἔρωσ τῆς πατρίδος, διηγέρθη ζωηρότερον ἐν αὐτῷ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ κινδύνου. Ἦδη ὁ κρότος τοῦ τηλεβόλου διέκοψε τὰς ποιητικὰς καὶ δραματικὰς συγγραφάς του· ὁ ἐχθρὸς ἦτο εἰς τὰ πρόθυρα τῶν Παρισίων, καὶ ὁ δεινότερος τῶν ἐχθρῶν, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος, εἰς τὰ σπλάγγνα αὐτῶν. Ὁ Καζιμηῆρος ἠτύσοιχε τὸ δημοτικὸν ἄσμα ἡ Παρισινή, ἀριστοῦργημα τέχνης, ὅπερ προσῆψε τῷ ποιητῇ μεγίστην φήμην. Ἐνῶ δὲ ὅλοι σχεδὸν οἱ φίλοι του ἐγκατεστάθησαν εἰς δημοσίας λειτουργείας καὶ τὸν παρεκίουν νὰ δεχθῆ καὶ οὗτος θέσιν τινὰ, ὁ Καζιμηῆρος ἠρνήθη, μὴ ἐπιθυμῶν νὰ ἀνταλλάξῃ τὴν οἰκιακὴν του εὐδαιμονίαν μὲ τὰ λαμπρότερα ἀξιώματα. Ἦτο ἄλλως τε φειδωλὸς τοῦ χρόνου, καὶ διὰ τοῦτο εἶχεν ἀνάγκην μελέτης ἐν τῇ μονώσει.

Μετὰ τὴν ἐπανάστασιν ὁ Καζιμηῆρος ἐδημοσίευσεν καὶ παρέστησε πληθὺν ἐτέρων δραμάτων πεζῶν τε καὶ ἐμμέτρων, ἐν οἷς ἐξέχουσιν ὁ Λαυδοβίκοις ΙΑ' καὶ ὁ Δόν Ζουάν τῆς Ἀύστριας, ἀμφοτέρωτα μεγίστην σχόντα ἐπιτυχίαν, ἀπλήστως χειροκροτηθέντα καὶ ἐξηκοντάκις σχεδὸν παρασταθέντα.

Ἀλλ' ἡ ὑγεία τοῦ ποιητοῦ προσεβάλλετο ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐκ τοῦ πολλοῦ κόπου· ἐκάστη ἐσπέρα εὕρισκεν αὐτὸν κατηφῆ καὶ καταβεβλημένον. Ἡ ὠραία ἐξοχικὴ του οἰκία, ἦν ἠναγκάσθη νὰ πωλήσῃ ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς οικογενειακὰς τινὰς ἀνάγκας, ἐπροξένησεν εἰς αὐτὸν θλίψιν ἄλυστον· ἀρκεῖ νὰ ἀποδείξῃ τοῦτο ὁ τρυφερὸς ἀποχαιρετισμὸς, ὃν ἀπήντησε πρὸς αὐτὴν ἐν τοῖς ἐξῆς περιπαθέσι στίχοις:

Εἰς τὸ παράθυρον αὐτὸ πολλάκις ὑποκάτω ἤλθες, ὦ φίλῃ χελιδὼν, τὴν φωλεάν νὰ στήσῃς,
ἄμα τὸ ἔαρ ἤρχετο τὸ ἔαρ νὰ ὑμνήσῃς,
χωρὶς ποτε ὁ δύστηνος νὰ σὲ διαταράττω.

Τὸ φύλλον ἄμα ἐπιπτεν ὠχρὸν καὶ μαραμμένον, σὺ τότε πρώτη ἔφευγες. Καὶ φεύγω πρῶτος ἦδη· ἄλλ' ἄρα γε τὸν οἶκόν μου αὐτὸν θά ἐπανίδῃ τὸ δακρυδέν ὄμμα μου, πτηνὸν ἠγαπημένον;

Τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ διαπεραστικὴ φωνὴ του ἐξητιμίζετο εἰς τοιαῦτα συγκινητικὰ παράπο-

να, ἤτο ἤδη θανατηφόρος προσβεβλημένος. Εὐρίσκειτο ὁδοιπορῶν πρὸς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας, ὅτε, φθὰς εἰς Λυὸν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα τὴν 12 Δεκεμβρίου 1843 Ἡ φήμη τῆς ἀσθενείας καὶ τοῦ θανάτου του διεδόθη ταυτοχρόνως πανταχοῦ, καὶ μεγάλη κραυγὴ θλίψεως ἦν τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐκαστος ἠρώτα μετ' ἀπορίας πῶς ὁ νέος ἐκεῖνος ποιητής, ὁ πλήρης ζωῆς καὶ χειροκροτούμενος τὴν προτεταμένην, κατήλθεν οὕτως αἰφνιδίως εἰς τὸν σκοτεινὸν τάφον. Ὁ Καζιμῆρος εἶχεν ἤδη ἀποβῆ δι' ὄλους ἐν ἐξ ἐκείνων τῶν φιλάτων κειμηλίων, οὗ τινος τὴν ἀξίαν πλείοτερον αἰσθανόμεθα ὅταν τὸ ἀπολέσωμεν. Ἡ γενέθλιος αὐτοῦ χώρα Χάβρη, πρώτη τῶ ἀνήγειρεν ἀνδριάντα τῶ 1852, οἱ δὲ συμπατριῶταί του διετήρησαν καὶ διατηρήσουσι τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐς αἰεὶ ἐγκραγαμμένην ἐν ταῖς πτυχαῖς τῶν καρδιῶν των.

Ο ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΒΙΟΣ.

Ἐν λεπτὸν περιέχει τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς ἀπείρων ὑδροδιαίτων μικροσκοπικῶν ζωῶν, ἅτινα βλέπομεν ἀδιαλείπτως γεννόμενα, γεννῶντα καὶ θνήσκοντα εἰς τὸ διάστημα ἐξήκοντα δευτέρων ἢ καὶ ὀλιγωτέρων. Τὸ δεύτερον τοῦ λεπτοῦ ἔχει ἄρα διὰ ταῦτα τὴν ἀξίαν ἐνὸς τῶν ἀνθρωπίνων ἐτῶν· καὶ ἂν τινὰ τῶν τοιούτων ζωῶν φθάσωσιν εἰς τὴν προβεβηκυῖαν ἡλικίαν τῶν δύο λεπτῶν, κατατῆκονται εἰς ἔσχατον καὶ λυγρὸν γῆρας, ὡς οἱ ὀλίγοι ἑκατονταετῆς γέροντες, οἱ κατ' ἐξαιρέσειν ἐν τῶ μέσῳ τῶν ἐρειπίων τῶν συγχρόνων των διατηρούμενοι. Ἡμεῖς αὐτοὶ δὲν εἴμεθα, φεῦ! ἐπὶ τῆς γῆς, μικροσκοπικῆ γενεᾶ τοῦ συνόλου τῶν κόσμων οὐς βλέπομεν κινουμένους ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν ἡμῶν; Οἱ κόσμοι οὗτοι ἔχουσιν ὡσαύτως ζωὴν, διότι ἔχουσι κίνησιν· ἂν δ' ὑπῆρχε παρ' αὐτοῖς ἡ παρ' ἡμῖν διαίρεσις χρόνου, τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν ἡ διάρκεια ἤθελε τοῖς φανῆ ἴσως βραχυτέρα παρ' ὅ, τι φαίνεται ἡμῖν ἡ τῶν ὑδροδιαίτων ζωῶν.

Ὁ χρόνος εἶναι ἀκίνητος· αἱ ἐποχαὶ ὅσας θεωροῦμεν ὡς ἀπωτάτας, δι' αὐτὸν εἰσὶν ἐνεστώσες. Συλλογίζομενοι δὲ ὀλίγον, εὐρίσκομεν ἀληθῶς τὰς ἐποχὰς ταύτας οὐχὶ τοσοῦτον μεμαχρυσμέ-

νας ὅσον γενικῶς θεωροῦνται· μίαν τῶν βραχυτέρων τοῦ χρόνου διαιρέσεων, ἐν λεπτὸν λαμβάνοντες ὡς βᾶτιν, μένομεν ἐκπληκτοὶ ὅτι μέχρι τῆς σήμερον μόλις ἐν δισεκατομμύριον λεπτῶν παρήλθον ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τὰ λεπτὰ ταῦτα ὠνομάθησαν ἀρχαιότης.

Κατὰ τὰς Γραφὰς ὁ Κόσμος ἔχει μόνον τριῶν δισεκατομμυρίων ἑβδομήκοντα ἐνὸς ἐκατομμυρίων καὶ ὀγδοήκοντα χιλιάδων ὀκτακοσίων λεπτῶν ἡλικίαν· καὶ ἐξίσταται τις ἀναλογιζόμενος ὅτι τοσοῦτον ὀλίγα λεπτὰ χωρίζουσιν ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ.

Ὁ Ὅμηρος, εἰ καὶ τρισχίλια ἔτη πρὸ ἡμῶν, ἀριθμεῖ μόλις ἐν δισεκατομμύριον, 576 ἑκατομμύρια καὶ 800 χιλιάδας λεπτῶν.

Παρήλθον ἤδη, ὡς πασίγνωστον 1881 σχεδὸν ἔτη ἀπ' ὅτου ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγεννήθη. Διαχωρίζομεθα τῆς ἐποχῆς ταύτης διὰ τῆς ζωῆς 37 περίπου ἀνθρώπων πενηκονταετῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἕκαστος αἰὼν ἐγέννησεν εἰς τινὰ τῆς γῆς γωνίαν ἕνα τοῦλάχιστον ἑκατοντούτην, πρέπει νὰ μετρήσωμεν τὴν ζωὴν 18 ἀνθρώπων καὶ ἡμίσεως, ὅπως ἀπὸ Χριστοῦ κατέλθωμεν μέχρις ἡμῶν. Ἐφαρμόζοντες τὸ νέον τοῦτο τοῦ χρόνου μέτρον εἰς τὴν κοσμογονίαν, θέλομεν εὑρεῖν ὅτι ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ χωρίζεται ἡμᾶς ἡ ζωὴ 117 περίπου ἀνθρώπων πενηκονταετῶν ἢ ἂν θέλετε, 66 ἀνθρώπων ἑκατονταετῶν. Τεσσάρων ἀνθρώπων πενηκονταετῶν ἡ ζωὴ μᾶς φέρει σχεδὸν εἰς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. τῆς Γαλλίας τὴν γέννησιν, ἡ ζωὴ ἐπτὰ τοιούτων, εἰς τὴν βάπτισιν Φραγκίσκου τοῦ Α', ἡ δὲ τῶν εἰκοσι, μᾶς ἀναβιβάζει μέχρι τοῦ Καρόλου Μάγνου.

Ἐκλαμβάνομεν ἐνὸς ἀνθρώπου τὴν ζωὴν εἰς τὸ ἑβδομήκοντα δύο ἐτῶν διάστημα. Ὑποθέτομεν ἄνθρωπον καλῶς κατεσκευασμένον, εὐρωστον, φιλόπονον, ὅπως παραστήσωμεν εὐκολώτερον πόσον χρόνον κατὰ τὸ μακρὸν αὐτοῦ στάδιον δαπανᾶ ἐπὶ ματαίῳ.

Ἀρχόμεθα πρῶτον ἐκ τοῦ ὕπνου· ὁ ἄνθρωπος κοιμᾶται 8 σχεδὸν ὥρας καθ' ἡμέραν· ὁ μέσος οὗτος ὄρος εἶναι μέτριος, ἀποτελεῖ δ' ἀμέσως εἰκοσιτέσσαρα ἔτη ἀφαιρούμενα ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα δύο· διότι ὁ ἄνθρωπος μένει ἐπὶ τῆς κλίσης εἰκοσιτέσσαρα ἔτη κοιμώμενος καὶ ὄνειρώτ-

των. Θεωροῦντες ἔπειτα ὅσον χρόνον δαπανᾶ ἐνδουόμενος καὶ ἐκδουόμενος, ξυριζόμενος καὶ τρεφόμενος ἐρωτευόμενος καὶ διασκεδάζων ἀνάγκη ἴν' ἀφαιρέσωμεν ἕτερα 20 ἔτη ἐκ τῆς ζωῆς αὐτοῦ. Αἱ ἀσθένειαι τέλος, αἱ καθ' ὅλας τὰς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου ἐπερχόμεναι, κυρίως δὲ κατὰ τὴν παιδικὴν καὶ τὴν προβεβηκυῖαν, δύνανται ν' ἀπασχολήσωσι κατὰ μέσον ὄρον δύο ὥρας καθ' ἡμέραν, καὶ ἐλαττοῦνσιν ἀκόμη τὰ ἑβδομήκοντα δύο ἔτη κατὰ ἕξ.

Ἄπασαι ἄρα αἱ ἀνάγκαι αὐταὶ τῆς ἕξ ἑβδομήκοντα δύο ἐτῶν συγκειμένης ἀνθρωπίνης ζωῆς ἀπαιτοῦσι δεκαεννέα ὥρας καὶ τρία τέταρτα ἐκ τῶν εἰκοσιτεσσάρων, αἵτινες ἐχορηγήθησαν καθ' ἡμέραν τῶ ἀνθρώπῳ, ὥστε τέσσαρες μόνον ὥραι καὶ ἐν τέταρτον μένουσιν εἰς αὐτὸν πρὸς ἐπιφελεῖς ἐργασίας.

Ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα δύο λοιπῶν ἐτῶν τῶν χορηγηθέντων τῶ ἀνθρώπῳ ὁ παρεστήσαμεν φιλεργὸν καὶ εὐρωστον, θέλει δαπανῆσει οὗτος 59 ἔτη, 3 μῆνας, 4 ἡμέρας καὶ 4 ὥρας, κοιμώμενος, ἐνδουόμενος, τρώγων, ἀσθενῶν, ὀμιλῶν, περιπατῶν, κτλ. κτλ. θέλουσι δὲ τῶ μείνει 12 ἔτη, 8 μῆνες, 52 ἡμέραι καὶ 20 ὥραι, καθ' ἃς δύνανται ν' ἀσχοληθῆ εἰς τὰ τῆς βιομηχανίας του.

Σημ. Μετ. Τῆς ἀνωτέρω διατριβῆς ὁ συγγραφεὺς ἐλησμόνησε ν' ἀναφέρῃ καὶ τὴν διάρκειαν τῆς παιδικῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος μέχρι τῶν 7 ἐτῶν τοῦλάχιστον δὲν δύναται νὰ ἐγκύψῃ εἰς ἐπιφελῆ ἢ βιομηχανικά ἔργα. Ἀφαιρουμένων ἄρα καὶ τῶν 7 τούτων, ἢ καὶ 6 ἐτῶν, τί τῶ μένουσι πλέον; 5 ἢ 6 ἔτη· καὶ ὁμοίως εἰς τοσοῦτο βραχὺ διάστημα ζωῆς ἐνεργητικῆς ὅποσα τεράστια κατορθώνει, ὅποια καὶ πόσα μυστήρια τῆς πλάσεως ἀνεκάλυψε;

(ἐκ τοῦ ἀγγλικῶ ὑπὸ Π. ΚΑΛΛΙΓΑ).

Η ΝΕΟΤΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Μετὰ τὸ δέκατον πέμπτον ἔαρ ἀνεφύθησαν τὰ ρόδα τῆς κοιλάδος... ὁμοιάσεις, ἄνθος ἀρτιθαλές, τὰ ἰδανικὰ ἐκεῖνα ὄντα, ἅτινα ἀπατηλὸν ὄνειρον μᾶς παριστῶσι κατὰ τὴν ἀναπαυτικὴν ὥραν τῆς νυκτός. Μήπως ἡ ὄρασις μ' ἀπατᾶ; ὦ! ἀφεύκτως τὸ χαριέστατον τοῦτο σχῆμα περικλεί-

ει ἀόρατον ἄγγελον, ἠδυνόμενον εἰς τὴν εὐπιστίαν καὶ μόνωσιν... καὶ ὅταν σὺ ἀπέλθῃς, θὰ καγχάσῃ σαρκονικῶς διὰ τὴν ἀπελπισίαν μου· φιλάτῃ σκιά! Ἐὰν ἡ γῆ δὲν εἶναι διαμονὴ σου, πέτα περὶ τὴν κλίνην μου· ἔσο σὺ τὸ μόνον τῆς παραφορᾶς αἷτιον μαγευτικῶ ὄνειρου... Ἄπαντα τὰ ὄνειροπολήματά μου ἀνίπτανται ὡς ἀτμόπλαστοι σκιά· ἀλλὰ σὺ παμφίλιτον μοι ἀπέμεινας· ἔλθὲ νὰ σὲ ποδογετήσω εἰς τὸν ὠκεανὸν τοῦτον, τὸν καλούμενον βίον, ὃν ἀνάγκη νὰ διαπλεύσῃς πρὶν ἀρμενίσῃς εἰς φιλόξενον ἀκτὴν. Ἴδὲ, ὅθεν ὀρμηθῆς, φθάνεις, πλὴν αἱ ὁδοὶ εἰσι διάφοροι. Τινὲς μὲν καταφθάνουσι μετὰ τινὰ βήματα, τινὲς δὲ ἀπ' οὗ τὰς διέλθωσι καθ' ὅλον τὸ μῆκος των. Ἀναγνωρίζετε τὸν φιλοπαίγμονα καὶ ἔανθὸν παῖδα ὑπὸ τὴν ἄδολον καὶ μετρίοφρονα ταύτην μορφὴν τῆς νεανίδος; ἡ σεμνότης ἔθαψε μὲ τὸ ροδῶδες αὐτῆς τὸ κρινόχρυσον πρόσωπόν σου· ἡ ἀτέχνως βοστρυχιθεῖσα κόμη σου περικυκλοῖ ἐντελέστερον τὴν κανονικότητα τῆς μορφῆς σου. Ὅτε θαυμάσμου βλέμμα συναντᾶται μετὰ τοῦ ἰδικῶ σου, χαρίεσσα συστολὴ διαδέχεται τὴν εἰσέτι νηπιώδη ἀβουλίαν. Δὲν πάσχεις νὰ ἐφελεύσῃς ἐπὶ σοῦ τὴν προσοχὴν δειλίας ἔνεκα, χαίρεις ὁμοίως ὅταν ἐπαινέσουσιν ὅσα σοὶ προῖπε τὸ κάτοπτρόν σου. Φοβοῦ τὴν ἀπάτην τῆς κενοδοξίας· πολλὰς ἡ θωπευθεῖσα φιλαυτία ἐξώκειλεν εἰς φιλαυτίαν, καὶ αὕτη εἶναι ὀλισθηρά· ἐν ἀγνοίᾳ εὐρίσκειται τις πλησίον τῆς ἀβύσσου, καὶ ἐνίοτε ἡ ὀπισθοδρόμησις καθίσταται ἀδύνατος... Ἐνθυμοῦ ὅτι αἱ φιλόκαλοι ἀδολεσχίαι δελεάσματα τεκταινόμενα κατὰ τῆς ἀπειρίας σου, καὶ ὅτι παίγνια μᾶλλον εἰσὶν ἢ ἐκμυστηρεύσεις τῆς καρδίας.

Προσπίσου κατὰ τῆς φυσικῆς ἀγαθότητος τοῦ φύλου σου· ἐνίοτε ἡ πρώτη βαθμὶς τῆς πτώσεως τῆς γυναικὸς εἶναι ἡ εὐσπλαγχνία. Ἀρέσκεσθε νὰ παρηγορῆτε τὸν δεινοπαθοῦντα, τὰ δάκρυά του ἐφελεύουσιν τὰ ὑμέτερα, γεννᾶται μεταξὺ σας γλυκεῖα συμπάθεια, συσχετίζεσθε· φιλικαὶ ἐκμυστηρεύσεις, συνάφεια ἰδεῶν καὶ αἰσθημάτων σᾶς συνδέουσιν ἀδιάρρηκτοις, ὡς νομίζετε, δεσμοῖς· ὁ ἔρωσ, τοῦ ὁποῦ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα συγκεχυμένως πως γνωρίζετε, ἐνδύεται τὴν προσωπίδα τῆς φιλίας, ἥτις φαίνεται ὅτι εἶναι ἡ βάσις τῆς ἀ-

δόλου εἰς τὴν ψυχὴν σας εὐτυχίας κατὰ τὰς θείας ἐκεῖνας στιγμὰς, καθ' ἃς ἡ διάνοιά σας συνταυτίζεται μετὰ τῆς τοῦ φίλου, ἵνα σὰς ὠθήσῃ εἰς τὴν φθορὰν του . . .

Ὅθεν, ἐὰν ἐξέλθῃς, θὰ ἐξέλθῃς ἄνευ πετρύγων . . ἄγγελος πεπτωκώς! . . Μὴ προσάπτῃς μῶμον εἰς τὸν ἔρωτα, διότι πῶς ἄλλως ἠδύνατο νὰ σε πλησιάσῃ; κατὰ πόσον ὁ γάμος ὑπέκει εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως, συνδέων ἐνίοτε δύο ὄντα πάντῃ διάφορα ἠθικῆς καὶ φύσεως, ἢ ἐὰν ἡ καθιέρωσις αὕτη ἦται τῶν ἀνθρώπων, συντείνουσα εἰς στερέωσιν καὶ παγίωσιν τῶν κοινωνικῶν θεσμῶν, σκέφθητι μόνον τὰς ὑποχρεώσεις τῶν καθηκόντων σου, σκέφθητι ὅτι ἀδιάρρηκτος κρίκος μέλλει νὰ σε ἀλυσόδεσῃ.

Δυστυχῆς! ἀνάγκη νὰ ἔρπῃς, ἄνευ ἐλπίδος ν' ἀποτινάξῃς τὸν ζυγόν· εἶναι βάσανος ψυχοφθόρος ἡ συζυγία μετὰ ὄντος, οὐτινος ὁ ἔρωσ κατήντησε μῖστος . . . εἶναι πολυχρόνιος ἀγωνία τελευτώσα μόνον μετὰ θάνατον . . . ἔχεις δίκαιον, ἀλλὰ πρέπει νὰ κλίνῃς γόνυ, . . οὕτω διατάττει τὸ καθήκον.

Εὐτυχῆς! τὸ βῆρος τοῦ βίου καθίσταται ἐλαφρότερον· ἡ πρὸς ἀλλήλους πίστις σας ἀποδεικνύει τὴν πρὸς ἀλλήλους ὑπόληψιν· γλυκεῖα συμπάθεια ἐρριζωμένη, εἰς τὰ ἐνδόμυχα τῶν καρδιῶν σας, διεδέχθη τὸν στιγμιαῖον ἐκεῖνον φλογερὸν πυρετόν· ἡ μόνη σας λύπη προέρχεται ἀπὸ τὸν φόβον, μήπως διαφθαρή ἡ ἀνθὴν ἄλυσιν, ἧτις σὰς συμπλέκει, καὶ προσεύχεσθε συνεχῶς, ὅπως ἡ αὐτὴ ἐκπνοὴ συνευδῶσῃ τὰς ψυχὰς σας.

Νέα κόρη! διὰ τελευταίαν φορὰν λάβε τὰς συμβουλὰς τῆς φιλίας· αὐριον ἢ παρθένος θ' ἀποδώσῃ τὸν φόρον τῆς φύσεως· θέλεις διέλθῃς ἄλλο στάδιον· ἀκόμη σήμερον δύναμαι νὰ κατοπτρεύω τὴν χαρίεσσαν ἐκείνην ἀνησυχίαν τῶν ὀφθαλμῶν σου· συγκινήσεις σεῖουσαι τὸ στήθος σου, τὸν πόθον ἐκουσίου παρακμῆς, τὰ πάντα μαρτυροῦσι τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν σου . . . Ἄ! συγκώρησόν μοι νὰ ἐπορθαλιῶ τὴν μέθην τοῦ συζύγου σου . . .

Ἐκαλλωπίσθης· ὁ παρθενικός στέφανος ἔσπεψε τὸ ὠραῖον μέτωπόν σου, εἶναι ὁ στέφανος τῆς ἀγνότητος· ἐπὶ τοῦ στήθους προσηλώθη ἡ ἀνοδέστη, ἐμβλημα τῆς ἀθωότητός σου· τὰ ἀνοχά-

ρηνα σεῖοντα ὑπὸ τὰ περίφοβα καρδιοκτυπήματά σου· ὁ πολύπτυχος πέπλος περιελίσσων σε διαγράφει τὸ χαριέστατον σῶμά σου. Μοὶ φαίνεσαι καθαρόλευκος, ὡς θεῖον ὄν. Σ' ἐκλαμβάνει τις ὡς ἀτμόπλαστον θεότητα, καταπαύουσιν τὴν δίψαν τῆς ἀπὸ κάλυκος κρίνου πλήρους πρωϊνῆς δρόσου. Ἡ γῆ ἢ ὁ οὐρανὸς ὑπῆρξε κοιτίς σου;

Εὐρίσκεσαι εἰς τὴν γαμήλιον τράπεζαν· παρὰ σέ ἵσταται ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἔκλεξας ὑποστήριγμα καὶ προστάτην σου. Ἄναμιμνήσκου πάντοτε τὴν μεγαλοπρεπῆ ταύτην ἱεροπραξίαν· τὸ πεπεωμένον ἐκεῖνο ΝΑΙ παρέβαλε φραγμὸν αἰώνιον μετὰ σοῦ καὶ τοῦ κόσμου· ἀπὸ τοῦδε ὁ βίος σου ἀφιερῶθη εἰς τὸν σύζυγόν σου, εἰς οὐδὲν ἄλλο ὁ νοῦς σου ἄς μὴ ἐνασχολῆται παρὰ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἱερῶν τοῦτων χρεῶν· ἐνώπιον τοῦ ὑψίστου ἀνεδέχθης τὰ ὑψηλά ταῦτα καὶ γενναῖα καθήκοντα, τὸν ἀξιόσεβαστον τίτλον συζύγου καὶ μητρός.

Τὸ ἄρμα τῆς σιγαλῆς νυκτὸς προβαίνει ἐπὶ τῆς γῆς. Ὁ κυανοῦς θόλος καταστίλβει, οἱ ἀστέρεις συνεπυκνώθησαν περὶ τὴν σελήνην ὡς τόσα ἄνθη διεσπαρμένα ἐπὶ τάπητος χλόης· Ὁ χορὸς ἐπεραιώθη, οἱ ἀρμονικοί ἤχοι παραφόρου βάλς ἐλαττοῦνται· βαθμηδὸν καὶ προανακρούουν τὸ ἀνακλητήριον· σεῖς δὲ, εὐτυχεῖς σύζυγοι, πρὸ πολλοῦ ἀπήλθετε . . . καὶ ἤδη ἀπόκρυφοι σκιαὶ σὰς περικαλύπτουν.

(ἐκ τοῦ γαλλικοῦ) Γ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΔΗΣ.

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ.

Θέλουμεν ἄρὰ γε κατηγορηθῆ ὡς ἀντιπράκτοντες κατὰ τῆς ποιήσεως ἐὰν τολμῶμεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ δάκρυα ὑπὸ ἔποψιν ὄλως ὑλικήν; Ἐὰν τολμῶμεν νὰ εἴπωμεν, ὁποῖά τινα εἶναι καὶ πόθεν προέρχονται; καὶ πῶς ὁ ὀργανισμὸς τῶν; Τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα πρέπει τις νὰ προφέρῃ μετὰ τινος σεβασμοῦ ἀπέναντι τῶν ἀνθρωπίνων ταλαιπωριῶν, δὲν εἶναι πραγματικῶς ἄλλο, εἰμὴ ἀπλοῦν τι σημεῖον οὐσία τις κοινῆ, ὑπαγομένη καὶ αὐτὴ εἰς τὰς ἀναλύσεις τῆς χημείας καὶ τῆς φυσιολογίας.

Οἱ Κ. Κ. Φουρκουὰ καὶ Βωκελῖνος ἀνέλυσαν

τὰ δάκρυα, καὶ εὔρον ὅτι τὸ ὕδωρ ἀποτελεῖ τὸ κύριον αὐτῶν στοιχεῖον. Τὸ ὕδωρ δὲ τοῦτο περιέχει διαλυόμενον ἑκατοστά τινα τῆς ζωϊκῆς οὐσίας, τὴν ὁποῖαν ὀνομάζουσι βλένναν, ἐπὶ πλέον μικρὸν μέρος θαλασσίου ὕδατος, ἀλκαλικῶ ἄλατος, φωσφορούχου τιτάνου καὶ φωσφορούχου ἀλκαλικῶ ἄλατος. Τὸ θαλάσσιον ἄλας καὶ τὸ ἀλκαλικὸν δίδουσιν εἰς τὰ δάκρυα τὴν διακρίνουσαν αὐτὰ γεῦσιν, οἱ Ἕλληνες ποιηταὶ τοῖς ἔτιδον συνεχῶς τὸ ἐπίθετον, ἀ λ μ υ ρ ἄ οἱ δ' ἡμέτεροι κατὰ προτίμησιν τὰ ὀνομάζουσι πικρὰ, ὅπερ εἶναι ἴσως ἐμφαντικώτερον μὲν, ἀλλ' ἤττον ἀκριβές. Ξηρανθέντος δυκρούου τινός, τὸ μὲν ὕδωρ ἐξατμίζεται, μένουσι τὰ ἄλατα μόνον, ἄτινα, ἀποχωρισθέντα τῶν διαλυτικῶν αὐτῶν μερῶν, σχηματίζουσι κρυσταλλίνους σειράς, εὐκόλως διὰ τοῦ μικροσκοπεῖου θεωρουμένας.

Ἔχομεν ἤδη πρὸ ὀφθαλμῶν εἰκόνα τοιοῦτου δακρύου ἐξηραμένου καὶ διὰ τοῦ μικροσκοπεῖου θεωρουμένου, εἰς τὴν παρίσταται ὡσειδὲς τι σχῆμα διαυγές, διαχαρραττόμενον, καθ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν περιφέρειαν καὶ κατὰ τὸ μέσον ὑπὸ τῶν σειρῶν αὐτῶν, αἵτινες εἶναι μικραὶ γραμμαὶ, ἐνούμεναι συστηματικῶς δι' ἐτέρων μεγάλων γραμμῶν καθέτως αὐτῶν διερχομένων.

Τὰ δάκρυα ἐκκρίνονται ἐκ τινος ἀδένος, ἀ δ ἐ ν ο ς δ α κ ρ υ ὄ ο υ ς, ὀνομαζομένου, καὶ εἰς τὴν ἄνω κοιλότητα ὑποκάτωθεν τοῦ ἀνωτέρου βλεφάρου, καὶ πρὸς τὸ μέρος τοῦ κροτάφου, εὐρισκομένου. Ἐξ αὐτοῦ ἐξ ἢ ἐπτά λεπτοῦφέστατοι ὀχετοὶ προσήρτηνται μέχρι τῆς πυκνότητος τοῦ βλεφάρου καὶ ἀνοίγουσιν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐτοῦ ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ὑπεράνω τοῦ χόνδρου, τοῦ ἐντὸς τοῦ δέρματος τῶν βλεφάρων εὐρισκομένου. Ἐκ τῶν ὀχετῶν δὲ τούτων φέρονται εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τὰ δάκρυα. Δὲν χύνονται δὲ εἰς τούτους εἰς τινὰς μόνον ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, καθ' ἃς βλέπομεν περίσσειαν αὐτῶν, ἀλλὰ ρέουσιν ἀκαταπτύστως διὰ τῶν μικρῶν ἐκείνων ὀπῶν, καὶ χύνονται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς κόγχης τοῦ ὀφθαλμοῦ. Τὰ βλέφαρα κλειόμενα ὑποχρεοῦσιν αὐτὰ νὰ ἀπλόνωνται ὁμοιομόρφως εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἔκτασιν. Ἔχουσι δὲ ἀνάγκην ν' ἀνανεῶνται οὐ μόνον διότι ἐξατμίζονται, ἀλλὰ καὶ διότι ἐξαντλοῦνται διαρκῶς. Οἱ δὲ πρὸς ὕγρανσιν

τῶν ὀφθαλμῶν ὠρισμένοι ὀχετοὶ κεῖνται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν κανθόν, καὶ ὀνομάζονται ἀ σ κ ο ἰ τ ὶ ν δ α κ ρ ὺ ν. Ταῦτα δὲ εἶναι μικροὶ πόροι, τετραπημένον κατὰ τὰς ἀποφάσεις, τὰς εὐρισκομένας εἰς τὸ μέρος τοῦτο, καὶ τὰς συνεχομένας διὰ δύο μικρῶν σωλήνων μετὰ τοῦ ἐνδόν τῆς ρινός, ἀφοῦ πρῶτον ἐνωθῶσιν.

Ἡ ὠφέλεια τῶν δακρύων εἰς τὰ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἐνδοιατώμενα ζῶα εὐκόλως γίνεται καταληπτῆ, διότι τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἤθελον ἀμέσως ἀποξηρανθῆ καὶ ρυπωθῆ ὑπὸ τοῦ κριοροτοῦ, ἐὰν ὕγρον τι διαυγές δὲν ἔπλυνεν αὐτὸ συνεχῶς. Διὰ τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖα ἡ παραγωγὴ τῶν δακρύων, καὶ ἡ ἀδιάλειπτος αὐτῶν ὑπὸ τῶν βλεφάρων ὠθησις. Κατὰ τοῦτο ἐφαρκεῖ μικροτάτη ποσότης δακρύων, ἀλλ' ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς σου πάθη προσβολὴν τινα, τὰ δάκρυα πάραυτα ἐπέρχονται ἄφθονα, ὅπως ὑπερασπίσωσιν αὐτόν. Ὅθεν ἐὰν ἐντομόν τι ἢ κόκκος κόνεως ἐμβῆ εἰς τὸν ὀφθαλμὸν, τὰ δάκρυα πληροῦσιν αὐτόν, ἐλαττοῦσιν τὴν σκληρότητα τῆς συναρῆς, καὶ προσπαθοῦσιν νὰ παρασύρωσιν ἐντὸς τοῦ ρεύματος αὐτῶν τὸ ξένον σῶμα. Ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς ἀπλῶς μόνον ἐρεθίσθῃ ὑπὸ καπνοῦ ἢ ὑπὸ ἀτμοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον ξηροῦ, τὰ δάκρυα ἐπέρχονται καὶ τότε σὺν τῇ εὐεργετικῇ αὐτῶν δυνάμει. Τὸ ψῦχος, ἐπίσης δὲ καὶ τὸ πολλὰ ζωηρὸν φῶς, προκαλεῖ αὐτά. Τὰ δάκρυα λοιπὸν εἶναι ἐν τῶν πολλυτιμωτέρων μέσων, ἄτινα ἡ φύσις μεταχειρίζεται πρὸς διατήρησιν τοῦ ὀργάνου τῆς ὀράσεως, τοῦ τε ἀνθρώπου καὶ τῶν ζώων.

Τέλος, εἰς τὰς ζωηρὰς τῆς ἀγαλλιάσεως ἢ τῆς θλίψεως συγκινήσεις ἢ ἐκκρίσις τῶν δακρύων, ὡς ἅπαντες γνωρίζομεν, γίνεται μείζων. Ἀναμφιβόλως ἡ νευρικὴ κίνησις ἢ ἴσως ἡ δραστηριωτέρα κίνησις τοῦ αἵματος πρὸς τὴν κεφαλὴν, εἶναι ἡ αἰτία τοῦ ἀξιοσημειώτου τούτου φαινομένου, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν συνήθη τοῦ βίου ἔξιν, δίδει εἰς τὰ δάκρυα τὸ κύριον αὐτῶν διαφέρον. Πρέπει δὲ νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι φαίνονται ταῦτα νὰ παράγονται εὐκολώτερον ἐν τῇ θλίψει ἢ ἐν τῇ χαρᾷ· διότι ὑπάρχουσιν ὀλίγα ἄτομα, ὧν ἡ βαθεῖα θλίψις οὐδὲ κἄν ὕγραίνει τοὺς ὀφθαλμούς· ἐν φ, ἐκ τούναντίου, πολλὰ σπανίως ἢ χαρὰ ἀποσπᾷ δάκρυα. Πρέπει δὲ νὰ συμπεράνωμεν ἐκ τούτου, ὅτι

ὁ ἄνθρωπος εἶναι αἰσθητικώτερος εἰς τὴν θλίψιν ἢ εἰς τὴν χαρὰν; Τὸ συμπέρασμα τοῦτο, συμπέρασμα ὑπὸ τῆς φυσιολογίας εἰς τὴν ἠθικὴν χορηγούμενον, δὲν εἶναι ὄλως ἀπίθανον.

Ο ΕΝ ΧΙΩ ΣΕΙΣΜΟΣ.

Δυσοίωνος ἀνεφάνη ἡ τῆς 22 Μαρτίου ἡμέρα ἀπ' ὄρθρου βαθέος, καὶ σκιερὰ καὶ ἀμαυρὰ ἡ πρωΐα αὐτῆς, καθότι καὶ αὐτὸς ὁ ἥλιος κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην προβλέπων ὅπερ θὰ παρίστατο πρὸ αὐτοῦ οἰκτρὸν θέαμα ἐπειράθη ν' ἀποκρυβῆ ὅπισθεν τοῦ παραπετάσματος ἀπνευστί ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ἀνακλιόμενων ἀγριωπῶν νεφῶν ἡ δὲ θάλασσα ἡ κατακυλούσα διὰ τῶν ἐλαφρῶν κυμάτων αὐτῆς τὰς ἀκτὰς τῆς Ὀφιοῦσης καὶ διὰ τῶν φλοίσβων τῶν ὑδάτων τῆς τοὺς πάντας θυμῆδεις καὶ γλυκυθύμους κρατοῦσα, ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς νυκτὸς ἐφαίνετο ἐφ' ἡσυχάζουσα καὶ καταβλημένη ὑπὸ τῶν ἰδιοτροπιῶν τοῦ Αἰόλου, ὡς γυνὴ παρασκευαζομένη ἐπὶ τοκετόν· οὐχ ἤττον ὅμως ἡ ὄψις αὐτῆς ἐφαίνετο πελιδνὴ καὶ ἡ ἐπιφάνεια ἀσυνήθης εἰς τοὺς συνήθεις αὐτῆ· οὐδεμία πνοὴ ἀνέμου ἀναφυκτικοῦ, καὶ μόνον ἐπεκράτει παράκαιρος θερμότης, θερμότης βαρεῖα καὶ ἀνυπόφορος, προσημαίνουσα ὅτι ἡ νῆσος Χίος διετέλει οὔσα λέβης τις, ὑπὸ τὸν ὅποιον τὸ πῦρ ἔθρωςκε βαθμιδῶν μέχρις οὗ συνδαυλιζόμενον κοχλάζον ἐκραγῆ· αἱ δὲ πνοαὶ τῶν ζεφύρων εἶχον καταπαύσει, εὐροῦσαι μεσότοιχον τὴν πεπυκνωμένην ἀτμοσφαῖραν, καὶ μὴ δυνάμεναι ἵνα εἰς χωρήσωσι περαιτέρω.

Ναί, πάντα ταῦτα δυσοίωνα ὡς ἀσυνήθη, ἐνδομύχως τρομακτικὴ, καθ' ὅσον ὑπάρχει καὶ πρόγνωσίς τις παγτὶ ἀνθρώπων, ὥθουν τοὺς κατοίκους ἐκτὸς τῶν οἰκιῶν αὐτῶν, ὅσοι ἠδύναντο ἵνα ἐξέλθωσι!

Ἐφ' ὅσον οἱ θερμασταὶ συνδαυλίζον τὸ πῦρ, ἐπὶ τοσοῦτον τῶ ἐν τῶ λέβητι ὕδωρ προέβαινε ζέον, καὶ ὅσῳ μᾶλλον ἐθερμαίνετο, ἐπὶ τοσοῦτον καὶ ὁ λέβης αὐτὸς ἀνεκινεῖτο, μέχρις οὗ μὴ δυνάμενον πλέον τὸ ὕδωρ τῶ ἐν τῶ λέβητι ἵνα ἀνθέξῃ εἰς τὴν πίεσιν τοῦ πυρός, μετὰ δ' ἀφόρτους καὶ ποικίλους κοχλασμούς ἐξεχύθη τοῦ λέβητος,

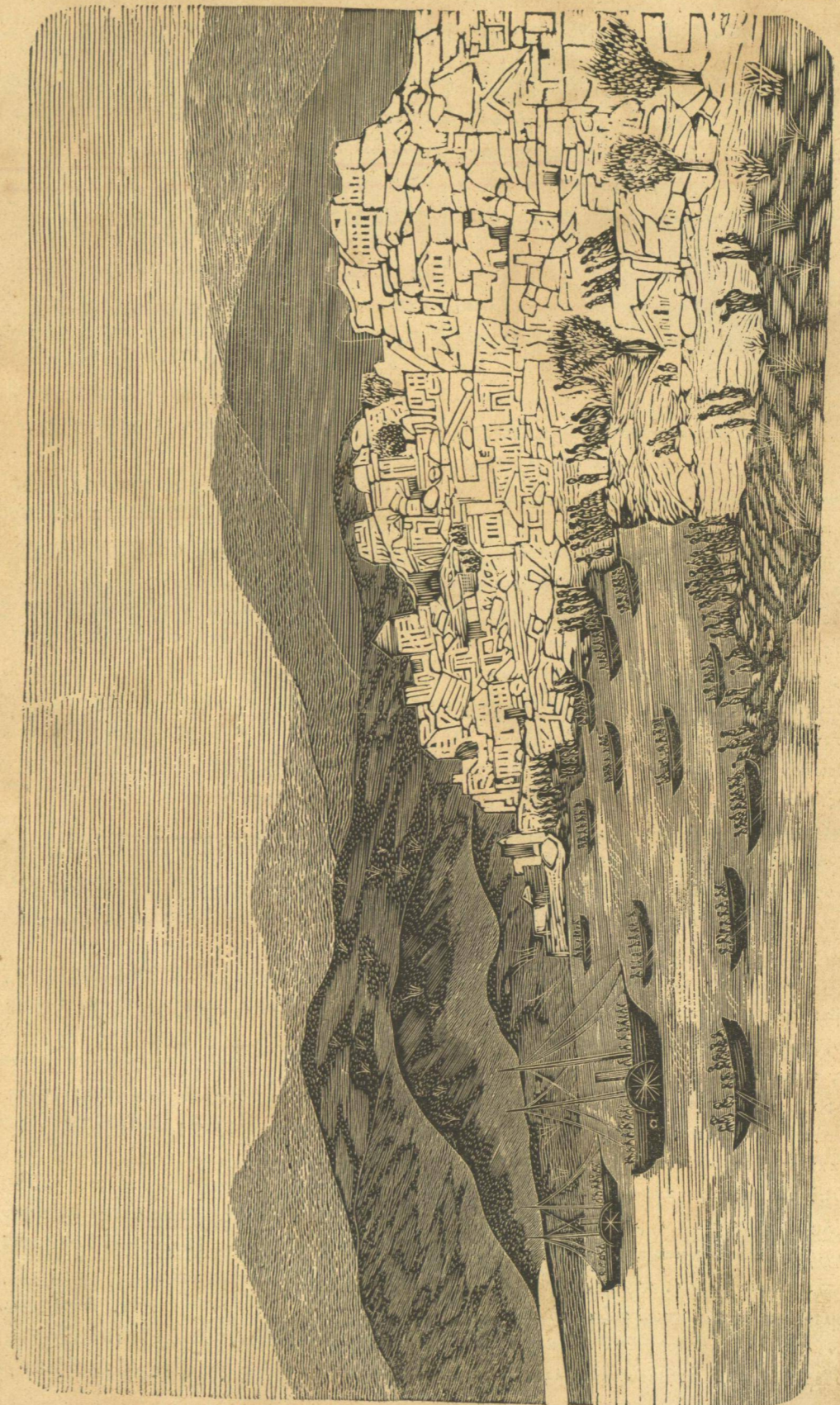
ὡσεὶ γάλα, καὶ κατέκλυσε τὰ πάντα, ναί! τὰ πάντα.

Οὐδεμία παρομοίωσις δύναται ἵνα ἤ ανταξία! οὐδεὶς, πιστεύομεν, ποιητικὸς κάλαμος δύναται ἵνα ἀναλάβῃ τὴν . . . περιγραφὴν τοιοῦτου γεγονότος. Μόνος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὁ ἀναισθητότατος ἔτι, δύναται ἵνα κατανοήσῃ τὸ μέγεθος αὐτοῦ, δύναται νὰ συγκινηθῆ καὶ νὰ εἴπῃ καθ' ἑαυτὸν: Ὡς θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου Κύριε! θαυμαστὰ, ναί, τὰ ἔργα Κυρίου, ἐννοουμένων τῶν πλαστοουργημάτων αὐτοῦ, ἀλλ' ἀφοῦ ὑπάρχουσι θαυμαστὰ, πρὸς τί τάχα ἡ καταστροφὴ αὐτῶν, ἀφοῦ ὁμολογουμένως εἰσὶ τοιαῦτα; Κρύφιοι καὶ ἀδηλοὶ αἱ βουλαὶ Κυρίου, καὶ οὐδεὶς δύναται ἀντιστῆναι εἰς τὸ ὑψηλὸν θέλημα αὐτῶν.

Τοῦτο μόνον γνωρίζομεν ὅτι ἡ Χίος, τῆς 22 Μαρτίου, ἀφοῦ ἀπὸ πρωΐας ὑπέστη ἀνεισθητὸς κατ' ἀρχὰς δονήσεις, μετὰ μεσημβρίαν (ὥρα 2 1]2) συντετάρακται σύμπασα καὶ ἤρξατο νὰ ταλαντεύηται ἡ τάλαινα!!! Αἱ δονήσεις προέβαινον σφοδρότεραι καὶ συνεχιζόμεναι, οἱ δὲ δυστυχεῖς κάτοικοι τῆς πόλεως, τῶν χωρίων καὶ τῶν ἀγρῶν ἐξεστηκότες οἱ μὲν ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ ἐν ὑπαίθρῳ ἡμηχάνουν πού νὰ καταφύγωσιν, οἱ δὲ ἐν ταῖς οἰκίαις μένοντες ἠδυνάτου ἵνα εὔρωσι διέξοδον πρὸ τῶν καταπιπτουσῶν οἰκοδομῶν, καὶ οὕτως ἐκαλύπτοντο ὑπὸ τὰ καταπίπτοντα κτίρια. Ὀλοολυγμοὶ καὶ οἰμωγαί, φωναὶ καὶ κραυγαὶ εἰς οὐδὲν ἴσχυον, τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς ἐξηκολούθει φοβερὸν, καὶ φοβερώτερον καθιστάμενον, φεῦ!

Οὐδαὶς οἶκτος ἐν τῇ καταστροφῇ ταύτῃ! Οἱ πάντες ἦσαν ἄξιοι οἰκτιρμού, καὶ οὐδεὶς παρουσιάζετο ὁ οἰκτεῖρων καὶ ἀρωγός. Γονεῖς καὶ τέκνα, σύζυγοι, ἀδελφοί, συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι κατεχόνοντο ὑπὸ τὰ ἐρείπια, μὴ προφθάνοντες κἄν τὸν ὕστατον ν' ἀποτείνωσι πρὸς ἀλλήλους, καὶ συναποθνήσκοντες τὸν σκληρότατον τῶν θανάτων, ἤκουον ἀλλήλων οἰμωζόντων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ! Οὔτε ὑποσχέσεις, οὔτε ἀμοιβαί, οὔτε ἄργυρος, οὔτε χρυτὸς ἴσχυον, τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς προέβαινε, καὶ τὸ δρέπανον τοῦ Χάρωνος, ὅσον πλείονας ἐθέριζεν, ἐπὶ τοσοῦτῳ μᾶλλον ὠξύνετο καὶ καθίστατο κοπτερώτερον!

Καὶ ἐκόπαζε μὲν ἡ μῆνις αὕτη τῆς φύσεως

Ἡ ΕΚ ΤΟΥ ΛΙΜΕΝΟΣ ΘΕΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΧΙΟΥ.

κατὰ τῶν δυστυχῶν Χίων ἐπί τινος στιγμᾶς, ἀλλ' ἐπαναλαμβάνετο πάλιν καὶ πάλιν, διαρκέσασα ἐπὶ ἡμέρας καὶ ἐξακολουθοῦσα ἵνα μὴ καταλείψῃ πλέον τι ὑφιστάμενον ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἀρχικῇ καταστάσει, ἀλλὰ θέλουσα ἵνα καταστρέψῃ τὴν δυστυχῆ ἐκείνην νῆσον, καθιστώσα αὐτὴν γῆν Μαδιὰμ, καὶ οὔτε πέτραν ἐπὶ πέτρας ν' ἀφήσῃ, οὔτε ψυχῆς ζώσης νὰ φεισθῆ, ἐὰν ἦτο δυνατὸν τοῦτο.

Ἡ αὐτὴ καταστροφὴ καὶ ἐν τοῖς χωρίοις, καὶ ἐν τοῖς ἀγροῖς, καὶ ἐν τοῖς πεδίοις, καὶ ἐν τοῖς βουνοῖς, τὰ αὐτὰ δεινοπαθήματα! Θρῆνοι καὶ κλαυθμοὶ τῶν ἐπιζώντων, οἰμωγαὶ δὲ ὑπόκωφοι καὶ ὀδυνηραὶ τῶν ὑπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς κεχωσμένων, καὶ ἄλγη καὶ πόνοι τῶν τετραυματισμένων.

Ἄμ' ἀρξαμένου τοῦ ἔργου τῆς καταστροφῆς, ὁ τηλεγράφος διεσάλπισε πανταχοῦ τὸ θλιβερόν μῆνυμα, καὶ οὐδεμία, πιστεύομεν, καρδία πληροφορηθεῖσα ἔμεινε ἀνάληγτος, πᾶσα ψυχὴ συνεκινήθη ἐπὶ τῷ ἀκούσματι, καὶ ἕκαστος, ὅσον ἀπαθῆς καὶ ἂν ὑποτεθῆ, ἐξέβαλε στεναγμόν.

Σμύρνη, Σύρος, Ἀθήναι, Κωνσταντινούπολις, ἔσπευσαν πρῶται τείνουσαι τὴν ἀδελφικὴν καὶ φιλάνθρωπον χεῖρα αὐτῶν πρὸς τοὺς δεινοπαθοῦντας. Παρίσιοι, Λονδῖνον, Βιέννη, Πετροῦπολις, καὶ πᾶσα ἄλλη πόλις καὶ χώρα μεγάλη ἢ μικρά, συνεκινήθησαν ἐπὶ τῷ θλιβερῷ ἀκούσματι. Πανταχοῦθεν ἔδραμον ἵνα ἔλθωσιν εἰς ἀρωγὴν, κατὰ τὸ ἐνόν, οὐδεμία ἀνεφάνη μισαλλοθηρηκεία ἢ μισαλλοδοξία, καὶ μόνη κατίσχυσεν ἡ φιλάνθρωπία. Ἐκτὸς τῶν ἀμέσως ἀποσταλέντων εἰς Χίον βοηθημάτων ἐξ ἀνθρώπων, τροφίμων, ἐνδυμάτων, χρημάτων καὶ παντὸς ἀναγκαίου ἐν ταῖς αὐταῖς περιστάσεσι, πανταχοῦ συνέστησαν ἐπιτροπὰς καὶ ὑποεπιτροπὰς πρὸς συλλογὴν εἰσφορῶν ὑπὲρ ἀνακούφισεως προσωρινῶς τῶν ἐπιζώντων, καὶ πρὸς ἐκχώσιν τῶν ὑπὸ τὰ ἐρείπια καὶ τοῖς ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ ἀνεωχθεῖσι χάσμασι τῆς γῆς. Ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου μέχρι τοῦ κατωτάτου προσηνήχθη ἐκουσίως καὶ προθυμώτατα ἰὸ ζήτηθεῖς τῆς φιλάνθρωπίας ὀβολός, οὐδεὶς δὲ, πιστεύομεν, ὑπάρχει ὁ ἀποστρέψας τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον πρὸ τοῦ παρουσιαζομένου αὐτῷ δίσκου. Αἱ κυβερνήσεις, αἱ θρησκευτικαὶ καὶ πολιτικαὶ

ἀρχαὶ μετὰ σπουδῆς συναπετέλεσαν τὸ ἔργον τῆς ἑαυτῶν ἀποστολῆς.

Ἡ Χίος δὲν ὑπάρχει, δυνάμεθα εἰπεῖν, πλέον! ὁ φαινὸς οὗτος θαλάσσιος ἀστὴρ τοῦ Ἀρχιπελάγους δὲν λάμπει πλέον μεταξὺ τῶν ἄλλων! τὰ μῦρα αὐτῆς δὲν μυροβολοῦσι πλέον, ἀλλ' ἀπόζουσι τὰ σεσηπότα καὶ ἀποσυντιθέμενα ἀνθρώπινα πτώματα!!! Ὑπάρχουσιν ὁμῶς Χῖοι, στερούμενοι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, γυμνητεύοντες, ἄστεγοι καὶ ἐν ὑπαίθρῳ βιοῦντες, ὡς νὰ μὴ ἤρκει ἡ θλίψις τῆς ἀπωλείας τῶν ἑαυτῶν οἰκείων! Ὑπάρχουσιν Χῖοι, ὅτινες ἐγκαταλείπουσι πλέον τὸ πάτριον ἔδαφος ὀλοφυρόμενοι ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν συγγενῶν καὶ οἰκείων, τῶν περιουσιῶν κλ. Χῖοι, ἐξαιτούμενοι ἄσυλον καὶ προστασίαν ἡθικὴν τε καὶ ὑλικὴν ἐν τῇ ξένη, μὴδὲν ἔχοντες, τῶν πάντων στερούμενοι, καὶ εἰς τὸ ἔλεος τῶν φιλάνθρωπων ἐν γένει, καὶ τῶν ὁμογενῶν ἰδίως, τὰς ἑαυτῶν ἐλπίδας στηρίζοντες. Πιστεύομεν δ' ὅτι αἱ ἐλπίδες αὐτῶν αὐταὶ δὲν θ' ἀποβῶσι μάταιαι καὶ φροῦδοι, καὶ ὅτι ἕκαστος ἀναλογιζόμενος τὰ δεινοπαθήματα θέλει σπεύσει πρὸς ἀρωγὴν αὐτῶν μετὰ προθυμίας καὶ ἀδελφικῶν σπλάγγων. Εὐχόμεθα δ' ἀπὸ καρδίας ἵνα ἡ ταπεινὴ ἡμῶν φωνὴ εἰσακουσθῆ παρὰ πᾶσι.

Ἡ ἱστορία καὶ ἄλλας ἀναγράφει καταστροφὰς τῆς τλήμονος Χίου, δὲν περιγράφει ὁμῶς παρομοίαν τῇ τῆς 22 Μαρτίου καὶ τῶν κατόπιν ἡμερῶν, καὶ φαίνεται ὅτι ἤδη ὁ δαίμων τῆς καταστροφῆς ἠθέλησε νὰ συμπληρώσῃ τὸ φοικαλέον ἔργον αὐτοῦ Ἡ μυροβόλος καὶ εὐανθῆς ἐκείνη νῆσος, ὁ παράδεισος οὗτος τοῦ Ἀρχιπελάγους, κατέρρευσε, οὕτως εἰπεῖν, καὶ κατεστράφη, ἡ ζωὴ καὶ ἡ κίνησις ἀντικατέστησαν ὑπὸ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἐρημώσεως, μολυσματικὴ δὲ καὶ ἐπίφοβος ἀποφορὰ πληροῦ τὴν ἀτμοσφαιρᾶν αὐτῆς ἀντὶ τῶν μεθυστικῶν εὐωδιῶν τῶν λεμονεῶν καὶ πορτοκαλλεῶν, ὅπου ὑπῆρχε τῶς περικαλλῆς καὶ τιμαλφῆς, ἐκεῖ ἤδη ὀρῶνται ὀμάδες καὶ σωροὶ ἐρειπίων καὶ χωμάτων. Ἡ Χίος δὲν ὑπάρχει πλέον, εἰμὴ κατ' ὄνομα, φεῦ! Χιλιάδες ψυχῶν, εὐποροῦσαι τῶς καὶ εὐήμεροῦσαι, φεύγουσι τὴν ἑαυτῶν φιλότινην πατρίδα, ἀποροῦσαι καὶ ἀμηχανοῦσαι ποῖαν νὰ λάβωσι διεύθυνσιν, καὶ ἀγνοοῦσαι ἂν ἡ φυγὴ αὐτῆ θ' ἀποθῆ ἀειφυγία.

φεύγουσι καὶ μόνην ἐλπίδα ἀνακουφίσεως τῶν δεινῶν αὐτῶν ἔχουσι τὴν φιλάνθρωπιαν τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁμογενῶν, καὶ ἰδίως τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ εὐπορούντων καὶ πλουσιῶν ὁμοπατρίδων αὐτῶν, καὶ τοιοῦτοι ὑπάρχουσι πανταχοῦ ὅπου ἐμπόριον, ὅτινες μακρὰν τῆς ἑαυτῶν πατρίδος εὐρισκόμενοι, οὐδέποτε ἐπελάθοντο τῆς φυσάτης αὐτοῦς, καὶ πρὸς τὰ ἑαυτῶν τέκνα οὐδέποτε ἐπαύσαντο συνιστῶντες ἵνα ὑπερφηάνως φέρωσι τὸ ὄνομα τοῦ Χίου.

Γ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΑΔΗΣ.

ΕΚ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΕΡΑΝΙΖΟΜΕΘΑ ΤΑ ΕΞΗΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝ ΧΙΩ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ.

Καθ' ὅσον καταφθάνουσιν αἱ ἐκ τῆς ἀτυχοῦς καὶ πολυτλήμονος ταύτης νήσου εἰδήσεις, κατὰ τοσοῦτον ἐστὶ δεινότερα, καὶ ἀληθῆς θεομηνία, ἡ πλήξασα αὐτὴν μετὰ μεσημβριαν τῆς Κυριακῆς, 22ας Μαρτίου, καταστροφὴ, ἧς ὁμοίαν ἐν Ἀνατολῇ, ἡ σύγχρονος ἱστορία, οὐδεμίαν ἄλλην ἀναγράφει μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Προύσης.

Πρώρισται φαίνεται, ἡ νῆσος αὕτη, ἡ τοσοῦτον ἄλλως ὠραία, καὶ καλλίγονος, ὡστε δικαίως θεωρεῖται ὁ κῆπος τοῦ Αἰγαίου, ἔρμαιον νὰ ἀποθῆ τοσοῦτων καταστροφῶν, καὶ νὰ διανοίξῃ τὰς πηγὰς τῶν δακρῶν τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

Ἀδύνατον νὰ μὴ ἀναμνησθῆ τις, καὶ ἐπὶ τῇ φοβερᾷ ταύτῃ καταστροφῇ, τῶν ἐπῶν, δι' ὧν ὁ β ἄ ρ ὁ σ τὴν ἐμπνευσὶν τοῦ Ὀμήρου ἐξήτει, ἵνα ἕτερα ἐκτραγωδῆται δεινά:

«ὦ! Χίος! θέλω τὴν μακαρίαν, ἐκείνην πέτραν σου ν' ἀσπασθῶ, καὶ τοῦ Ὀμήρου τὴν μελωδίαν, νὰ ἐκμυζήσω νὰ ἐμπνευσθῶ, θέλω τὰς δάφνας σου νὰ μασσήσω, καὶ τὰ δεινά σου νὰ τραγωδήσω.»

Τὸ πρῶτον ἄγγελμα τῆς καταστροφῆς ταύτης, ἀφίκετο τὰ μεσάνυχτα τῆς Κυριακῆς, διὰ τηλεγραφήματων γενικώτερον περιγραφόντων τὴν δεινὴν θεομηνίαν. Σεισμός ἐπὶ ὥρας ἐπαναλαμβανόμενος, ἔλεγε τὸ πρῶτον τοῦτο τηλεγράφημα,

κατέστρεψε παντελῶς σχεδὸν τὴν Χίον. Τριακοντακισχίλια ψυχὰι περιφέρονται ἄστεγοι, ὁ δὲ ἀριθμὸς τῶν θυμάτων εἶναι ἄπειρος, ἀλλὰ τοῦ σεισμοῦ διαρκούντος ἐτι ἀδύνατον νὰ ἐξακριβωθῆ. Ἐξητήθησαν βοήθειαι ἐκ Σμύρνης, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ὁ σεισμός ἐνέκυψεν.

Ὁ σεισμός ἤρξατο τὴν 1 1]2 ὥραν μ. μ. τῆς Κυριακῆς, δύο ἀλλεπάλληλαι τρομεραὶ δονήσεις, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἐκλόνησαν ἐκ βάθρων τὰ λιθόκηστα κτήρια τῆς Χίου, οἱ βαρεῖς τοῖχοι τῶν ὀποίων ἤρξατο καταπίπτοντες, μετὰ φοβεροῦ πατάγου, ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ἡ πόλις ἄπασα, ἀπὸ τοῦ φρουρίου μέχρι τοῦ ὑγειογομοῖου ἐκαλύφθη ὑπὸ πυκνοτάτης νεφέλης κονιορτοῦ, σπαραξικόρδιος δὲ ἀλαλαγμὸς ἐπήρξατο τὴν ἐκ τῶν καταπιπτόντων τοίχων φρίκην Ὁ κλονισμός ἦτο τοιοῦτος, ὡστε σιθηροὶ σωλῆνες μεγάλου βάρους, ἐθεάθησαν ἀνατινασσόμενοι ἐπὶ τοῦ μαινομένου ἐδάφους.

Οἱ δυνηθέντες νὰ ἐξέλθωσι τῶν οἰκιῶν των κάτωτοιχοι διέτρεχον τὰς ὁδοὺς ἐκτὸς ἑαυτῶν καὶ εἰς ἦν ἕκαστος εὐρέθη κατάστασιν, πρὶν δὲ ἡ συνέλθωσι μικρὸν ἐκ τῆς φρίκης, δεύτερος σεισμός, οὐχ ἦττον τοῦ πρώτου σφοδρός, κατέρριψεν καὶ ἕτεροὺς τοίχους, ἀνύψωσε νέας νεφέλας, καὶ ἐδιπλασίασε τὸν ἀλαλαγμὸν καὶ τὴν φρίκην!

Ἦτο ἀπαίσιον τὸ θέαμα! Οἱ κάτοικοι καταδιωκόμενοι ἀπηνῶς ὑπὸ τοῦ θανάτου, ἔτρεχον ζητοῦντες σωτηρίαν, ἐξ ἐνστικτοῦ πλέον καὶ οὐχὶ ἐκ συναισθήσεως. Οἱ μὲν ἐρίπτοντο εἰς τὰ πλοῖα καὶ τὰς λέμβους, οἱ δὲ παραφρόνων δίκην, ἔτρεχον κατὰ διαφόρους διευθύνσεις πρὸς τοὺς ἀγρούς, πατοῦντες ἐπὶ ἐρειπίων, ὑπὸ τὰ ὀποῖα ἐστέναζον ἢ ἔπνεον τὰ λοίσθια οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι των, προσκρούοντες ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ ἐπὶ τῶν ἔνθεν κακεῖθεν ἐκτάδην κατακειμένων νεκρῶν καὶ τραυματιῶν.

Μετὰ τῶν φευγόντων τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὸν θάνατον, διεκρίνοντο καὶ πολλὰ δεκάδες λυσικόμων καὶ ἀγρίαν τὴν θεὰν γυναικῶν, ἀπολεσασῶν τὰ τέκνα των, μὴ ζητουσῶν ὁμῶς πλέον ταῦτα, ἀλλ' οὕτω ὀλοφυρομένων. Ἡ παραφροσύνη ἐνέκρωσεν ἤδη τὴν μητρικὴν στοργὴν καὶ τὴν μνήμην, καὶ ἐξήρανε τὴν πηγὴν τῶν δακρῶν.

Τῆς σωρείας τῶν ἐρειπίων ἐξήρχοντο δι' ὄλης

τῆς ἡμέρας καὶ δι' ὅλης νυκτὸς τῆς ἐπιούσης, ὑπόκωφοι οἰμωγαὶ καὶ στεναγμοὶ! Ἦσαν κραυγαὶ ὀδύνης καὶ ἐπικλήτους τῶν καλυφθέντων ὑπὸ ταῦτα δυστυχῶν ἐξαιτουμένων βοήθειαν ἐκ τῶν τάφων, ἔνθα ἡ καταστροφή ζῶντας ἐρριψεν αὐτούς. Καὶ ὅμως μέχρι τῆς πρώτης τῆς τρίτης (24) ἡ βοήθεια ἦτο ἀδύνατος, καθότι οὐδεὶς ἀκινδύνως ἠδύνατο νὰ πλησιάσῃ. Αἱ στενώματα ὁδοί, ἡ θέα τοσοῦτο ἐν μέσῳ αὐτῶν πλῆθους νεκρῶν, ἡ ἀπειλητικὴ κατάστασις τῶν ὀρθίων ἵσταμένων ἔτι, ἀλλ' ἐτοιμορόπων ἐρειπίων καὶ ἰδίως οἱ καταρριπτόντες ταῦτα κατὰ μικρὰ διαλείμματα ἀκατάπαυστοι σεισμοί, ὑπερήκουον, καὶ ἐν ἐλλείψει τοῦ καταλαβόντος τοὺς πάντας πανικοῦ, ὅπως νεκρώσῃσι τὸ θάρρος καὶ τοῦ μᾶλλον γενναίου. Εὐγενεῖς τινες καὶ μεγάλαι καρδίαι ἀπεπειράθησαν μόλα ταῦτα νὰ σώσωσι τοὺς ζῶντας ταφέντας ἀδελφούς των, ἀλλ' οἱ ἀκατάπαυστοι σεισμοὶ καὶ τὰ φορικτὰ αὐτῶν ἐπακόλουθα, ἐπέβαλον αὐτοῖς τὴν διακοπὴν τοῦ ἁγίου ἔργου. Ἡ ἔκταφὴ τῶν νεκρῶν καὶ ζώντων ἀπαιτεῖ προκαταρκτικὰς ἐργασίας καὶ προνοητικὰ διὰ τοὺς ἐργαζομένους μέτρα, καὶ τούτων ἤρξατο τὴν πρωτῆν τῆς τρίτης ἅμα φθάσαν τὸ πλήρωμα τοῦ Γαλλικοῦ ἀγγελιαφόρου Bouvé.

Οὐχ' ἤττον ἀλγεινὸν ἦτο καὶ ἐξοχολοθεῖ τὸ θέαμα ἐπὶ τῶν πλοίων καὶ τῶν πέριξ λόφων καὶ ἀγρῶν. Θρήνος καὶ κοπετὸς γυναικῶν καὶ παιδῶν, ζητούντων μεταξὺ τῶν διασωθέντων τοὺς γονεῖς, τοὺς συζύγους, τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰ τέκνα των. Ὁχρὸτης θανάτου καὶ μαύρη κατῆρεια, ἐπὶ τοῦ προσώπου ἀνδρῶν ἀπολεσάντων τὰ φίλτατα, καὶ θεομένων μακρόθεν τὸ θέατρον τῆς καταστροφῆς, τὴν μεταβληθεῖσαν εἰς νεκροταφεῖον Χίου! Ριγός, γυμνότης. πείνα, σπαραγμὸς καὶ φρίκη, ἐπὶ τῶν εὐανθῶν λειμώνων καὶ λόφων τῆς μυροβόλου Χίου! . . .

Οὐς ποτίζουσι σήμερον τὰ δάκρυα τῶν ἐπιζώντων τέκνων τῆς!

Ὅποια συμφορὰ! . . . ὅποια συμφορὰ! . . .

Ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν, ἀπὸ τῶν δύο πρώτων φοβερῶν σεισμῶν μέχρι τῆς παρασκευῆς (27) ἕτερον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον σφοδρὸν, δὲν ἔπαυσαν κλονοῦντες κατὰ μικρὰ χρονικά διαστή-

ματα 5—10 λεπτῶν τὸ ἔδαφος τῆς Χίου. Ἡ φύσις ἐφαίνετο ζητούσα ἐπιμόνως τὴν ἐρήμωσιν τῆς ὠραίας ἀλλὰ καὶ πολυπαθοῦς νήσου Χίου. Πράγματι δὲ τὴν 4 1]2 πρωϊνὴν ὥραν τῆς παρασκευῆς (27) νέος σφοδρότατος σεισμὸς νέας προσέθηκε εἰς τὰς προηγουμένας καταστροφάς, τὴν δὲ δευτέραν τὸ ἔσπερας (30) ἕτερός τις καταστήτας ἀχρηστούς καὶ ἐπικινδύνους καὶ τὰς πλείστας τῶν ὀλίγων ὑπολειφθησῶν οἰκιῶν τῆς πόλεως Χίου καὶ τῶν χωρίων αὐτῆς, (ἔνθα τὰ τε θύματα καὶ ζημίαι εἰσι σχετικῶς πλείονα.) συμπληρώσας οὕτω τὴν καταστροφὴν τῆς νήσου Χίου. Ὡς δὲ ἐκ τῆς σφοδρότατης δονήσεως ἐγένετο καθίζησις τῆς νήσου κατὰ ἓν μέτρον· ἐκ δὲ τῶν ὑποχθονίων κρότων τῶν ἐπαναλαμβανομένων κατὰ βραχέα διαστήματα ὑποτίθεται ἐκρηξις ὑφαιστείου.

Εἰς διάφορα δὲ μέρη τῆς νήσου, καὶ αὐτῆς τῆς πόλεως, ἐσχηματίσθησαν ραγμαδες ἀρκούντως εὐρεῖαι· πολλὰ δὲ τῶν κρηνῶν τῆς πόλεως ἐστείρευσαν, ἴσως ἕνεκ τῆς ἐπανεχθείσης εἰς τὰ ὑδραγωγεῖα βλάβης, πολλῶν δὲ ἄλλων τὸ ὕδωρ εἶναι τεθολομένον.

Οἱ κάτοικοι τῆς νήσου διανυκτερεύουσιν ἤδη εἰς σκηναὶς καὶ εἰς παραπήγματα· ἡ εἴσοδος εἰς τινὰ τούτων, συγκινεῖ καὶ τὸν μᾶλλον ἀναίσθητον. Ἐνταῦθα μὲν δυστυχῆς μήτηρ ἐναγκαλιζέται κοράσιον, τεθραυσμένον ἔχων τὸ ὄστον τοῦ μηροῦ ἢ τῆς κνήμης· ἐκεῖ δὲ πτωχὸς γέρον ἔχων τεθραυσμένην τὴν κεφαλὴν, παρ' αὐτὸν ἕτερος ἔχων τεθραυσμένα τὰ πλευρὰ καὶ ἀρνούμενος νὰ πῆ τὸν προσφερόμενον αὐτῷ ζωμόν· καὶ εἰς ἀπόκεντρον γωνίαν γυνὴ κλαίουσα τὰ τέκνα καὶ τὸν σύζυγον αὐτῆς, ἢ τὸν ἀδελφὸν μεθ' ὅλης τῆς οἰκογενείας του . . . . Εἶναι φορικαλέον τὸ θέαμα! . . . εἶναι φορικαλέον! . . . .

* *

Οὕτω λοιπὸν ὁ δαίμων τῆς καταστροφῆς συνεπλήρωσε τὸ φορικαλέον αὐτοῦ ἔργον. Ἡ εὐανθῆς καὶ μυροβόλος Χίος, ὁ κῆπος τῆς Μεσογείου, ὑποστᾶτα ἐπὶ τόσας ἡμέρας τὴν φοικωδεστάτην τῶν ἀγωνιῶν κατερρῆ πᾶσα, καὶ ὅπου τέως ἡ ζωὴ, ἡ κίνησις ἐπεκράτουν, σιγῇ θανάτου νῦν περιπολεῖ, ὅπου αἱ λεμονεαὶ καὶ πορτοκαλλαῖαι μεθυστικὴν διέχουν εὐωδίαν, πληροὶ νῦν τὴν ἀμυσφαίραν μολυσματικὴ καὶ θανατηφόρος δυστο-

σμία χιλιάδων πτωμάτων σηπομένων ὑπὸ τὰ ἐρείπια τῆς δολοφονηθείσης ὑπὸ τῆς φύσεως νήσου, ὅπου τέως ἵστατο εἰς τῶν περικαλλεστάτων καὶ τιμαλφεστάτων μαργαριτῶν τοῦ ἑλληνισμοῦ ὁ διαβάτης νῦν βλέπει ἄμορφον καὶ ἀνστετραμμένην μάζαν γῆς, ἐρειπίων καὶ πτωμάτων μεστὴν, σκιὰν ἀπλὴν μεγάλου ὀνόματος. Θὰ εἶχε δίκαιον ὁ ἄνθρωπος· ἐπὶ τῇ σκληροτάτῃ ταύτῃ δοκιμασία βαρυθυμῶν νὰ ἀνακράζῃ δικαιότερον τοῦ προφητάνακτος πρὸς τὸν Θεὸν «Καὶ σὺ, Κύριε, ἕως πότε;» Διατί αὕτη ἡ καταστροφή τῆς ὠραίας ταύτης νήσου; ἦτις μεγίστην ἐν τῇ μικρότητι αὐτῆς κατέσχε μίαν τῶν πρώτων θέσεων ἐν τῇ καθόλου ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπίνης προόδου δεσπόζουσα διὰ τῶν τέκνων αὐτῆς τοῦ ἐμπορίου; . .

Καὶ ἰδοὺ πεντηκοντακισχίλια ψυχὰι, εὐποροὶ τέως καὶ εὐημεροῦντες, ἀναγκάζονται ἐκλιπεῖν τὴν ὠραίαν αὐτῶν πατρίδα ἄστεγοι, γυμνητεῦ-

οντες, ριγῶντες, πεινῶντες, φεύγουσι πρὸς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ κόσμου, μόνους φύλακας τῆς πολυτλήμονος νήσου καταλείποντες ὅσα δισμύρια ἠκρωτηριασμένα πτώματα πατέρων, μητέρων, υἱῶν, θυγατέρων, ἀδελφῶν, συγγενῶν, ἐλώρια κύνεσιν οἰωνοῖσι τε πᾶσι. Φεύγουσι, μόνην ἐλπίδα, μόνον μέλλον, ἔχοντες, τῆς ἀνακουφήσεως τῶν δεινῶν αὐτῶν, ἐὰν ποτε ἦναι δυνατόν νὰ ἀνακουφισθῶσι, τὴν φιλανθρωπίαν τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν! . . .

Ἡ καταστροφή τῆς Χίου, οὐδεμίαν φιλάνθρωπον καρδίαν ἀφῆκεν ἀνάλητον. Πάντες, πάσης θρησκείας καὶ τάξεως ἄνθρωποι, κατενύγησαν μαθόντες τὴν φοβεράν δυστυχίαν, ἐξ ἧς ἀπέθανον μὲν πολλοὶ, πλεῖστοι δὲ διατελοῦσιν ἔρμαια ὄντως ἀπογνώσεως καὶ καταστροφῆς, συνεισφέρουσιν ὑπὲρ τῶν ἀτυχῶν Χίων.

A. Γ. ΑΔΑΜΙΔΗΣ.

ΕΒΑΒΙΕΡ ΔΕ-ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ

Μυθιστορία Μεταφρασθεῖσα ὑπὸ Σ. Ζ.

(Συνέχ. Ἴδε σελ.

841 Τεύχος ΚΖ.)

— Ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ὁ Πέτρος, ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι ἐπίσης καὶ τὴν ἀπάντησιν τὴν ὁποίαν σᾶς ἔδωκα.

— Ἐπαναλαμβάνω λέγων ὅτι δὲν σᾶς ὠδήγησα ἐνταῦθα διὰ νὰ συντελέσητε εἰς ἐγκληματικὴν πράξιν . . . ὅταν γυνὴ σπαράττεται ἐν τῇ κλίνῃ τῆς ὑπὸ τῶν ὀδυνῶν τοῦ τοκετοῦ, ἐκεῖνος ὅστις θελήσει νὰ ἀπαλλαγῇ αὐτῆς ἢ τοῦ βρέφους δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ προσκαλέσῃ ἰατρὸν πρὸς βοήθειάν του . . . ὁ θάνατος ἐρχεται μόνος, καὶ τὸ γνωρίζετε κάλλιστα! . . .

— Ἀληθῶς, ἐψιθύρισεν ὁ Πέτρος.

— Θὰ εὐρεθῆτε μετ' ὀλίγον ἐνώπιον γυναικός, τὴν ὁποίαν δὲν γνωρίζετε καὶ ἦτις δὲν σᾶς γνωρίζει, ἄλλως οὐδεὶς οὐδενὸς τὸ πρόσωπον θέλετε ἰδεῖ. Σᾶς ἀπαγορεύω νὰ τῇ ὀμνηθήσῃ, ἢ νὰ ἀπαντήσητε εἰς ἐρώτησίν τῆς! Μία μόνη λέξις διαφυγοῦσα τῶν χειλέων σας θέλει εἶσθαι

τὸ σύνθημα τοῦ θανάτου σας, ἴσως δὲ δὲν ἀποθάνετε μόνος . . . ὀρκίσεσθε ὅτι θὰ τηρήσητε σιγῇ;

— Ὀρκίζομαι . . .

— Ὀρκίσεσθε ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου σας;

— Ὀρκίζομαι . . .

— Ψάψατε . . .

Καὶ συγχρόνως τὸ Μέλαν Προσωπεῖον ἔθετεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἰατροῦ τὸν σωλῆνα πυροβόλου, εἰπὼν :

— Ὀρκίζομαι καὶ ἐγὼ ὅτι θὰ θραύσω τὴν κεφαλὴν σας διὰ τοῦ ὄπλου τούτου, ἐὰν παραβῆτε τὸν ὄρκον σας.

— Πολὺ καλὰ, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος, ἀλλ' ἐὰν, ὡς πιστεύω, ἡ δυστυχῆς τῆς ὁποίας αἱ κραυγαὶ φθάνουσι μέχρις ἡμῶν εἶναι ἐκεῖνη, τὴν ὁποίαν θὰ βοηθήσω, σπεύσωμεν, διότι ὁ καιρὸς

επείγει . . . "Ίσως δὲ εἶναι ἤδη ἀργά! . . .

— Πρὸ ὑμῶν ὑπάρχει κλίμαξ, εἶπε τὸ Μέλαν προσωπεῖον, λαβὼν καὶ αὐθις τὸν ἰατρὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς διὰ τὴν ὁδηγήσῃ καὶ τὸν ὑποστηρίξῃ, ἔλθετε, ἀνερχόμενος δὲ κύψατε διότι ὁ θόλος εἶναι χαμηλός.

Ταῦτα εἰπὼν ἤρξατο νὰ ἀναβαίῃ προπορευόμενος καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ ὅστις ἀναβαίνων ἐμέτρησεν εἴκοσι δύο βαθμίδας.

"Ὅσον ἐπροχώρει τοσοῦτον αἱ κραυγαὶ καθίσταντο πλέον εὐκρινέστεραι.

Μετὰ τὴν εἰκοστὴν δευτέραν βαθμίδα θύρα μόνον εὐρίσκετο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ μέρους ἔνθεν προήρχοντο αἱ κραυγαὶ τῆς ἐπιτόκου.

Τὸ Μέλαν προσωπεῖον ἤνοιξε τὴν θύραν ταύτην, ὡθήσας δὲ τὸν Πέτρον πρὸς τὰ ἐμπρὸς τὸν εἰσῆξεν ἐπαναλαβῶν:

— Ἐνθυμοῦ! . . .

Συγχρόνως δὲ ἔλυσε τὰ δέματα τῆς προσωπίδος τοῦ ἰατροῦ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐλευθέραν τὴν χρῆσιν τῆς ὁράσεως.

Θαμβωθεὶς τὸ πρῶτον ὁ ἰατρός ἀπὸ τὴν ζωηρὰν λάμψιν πολυφώτου λυχνίας, καὶ τὰς ἀκτῖνας πυρᾶς, ἢ μᾶλλον καμίνου ξύλων καιομένων ἐντὸς μεγάλης ἐστίας, ἠδυνήθη μετ' ὀλίγον νὰ ριψὴ βλέμμα ἐταστικὸν ἐπὶ τῶν πέριξ αὐτοῦ ἀντικειμένων.

Ἄλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἐπίσης εἶχον προληφθῆ τὰ αὐτὰ προφυλακτικὰ μέτρα ὥστε οὐδὲν ἔχνος νὰ μὴ χαραχθῆ ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ ἰατροῦ καὶ τὸν βοηθήσῃ νὰ περιγράψῃ ἔπειτα ἢ ἀναγνωρίσῃ τὸ μέρος ἐν ᾧ εὐρίσκετο.

Τὸ δωμάτιον ἦτο μετρίου μεγέθους ἄνευ οὐδενὸς ἐπίπλου ἐκτὸς μιᾶς κλίνης ἐκ μαύρης δρυός.

Οἱ τοῖχοι καὶ ἡ ὀροφή ἐκαλύφθησαν ὑπὸ χάρτου ἀντιστρόφως προσαρμοσθέντος καὶ κατὰ συνέπειαν οὐδεμίαν σημασίαν ἔχοντος.

Τὸ ἔδαφος ἠλλοιωθῆ ἐπίσης, ἢ πρόσοφίς τῆς ἐστίας, ἐφ' ἧς εὐρίσκοντο ἴσως οἰκόσημα, ἐκαλύφθη διὰ πυκνοῦ ὑφάσματος.

Ἡ λυχνία ἦτο ἐκ τῶν κοινῶν σιδηρῶν λυχνιῶν ἐν χρήσει εἰς ὄλας ἐν γένει τὰς πτωχικὰς οἰκίας.

Σινδόνῃ ἐπὶ τῆς ὀροφῆς καθλωθεῖσα ἐκάλυπτε τὸ μόνον τοῦ δωματίου παράθυρον ἀπέναντι τῆς κλίνης εὐρισκόμενον, μόλον ὅτι ἡ νύξ ἦν

σκοτεινὴ ὥστε ὁ Πέτρος καὶ ἂν κατώρθου ἀκόμη νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸ παράθυρον δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ ἐξω ἀντικείμενα.

Παρὰ τὴν κλίνην ἴστατο ἀνὴρ μελανεῖμων, φέρων ἐπίσης προσωπίδα, καὶ ἀκίνητος.

"Ἐκλινεν εὐσεβάστως τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τοῦ ἀγνώστου εἰγενοῦς, ὅστις ἐξηκολούθει κρατῶν ἀνά χειρᾶς τὸ ὄπλον, τοῦ ὁποίου τὸν σωλήνα εἶχε θέσει εἰς τὰς χειρᾶς τοῦ ἰατροῦ πρὶν ἢ ἀνέλθωσι τὴν κλίμακα, καὶ ἀπομακρυνθεὶς τῆς κλίνης μετέβη πλησίον τῆς ἐστίας.

Τέλος ἐπὶ τῆς κλίνης ἐν ἀταξίᾳ εὐρισκομένης ἐσυστρέφετο γυνὴ ἀνυποπόρους βασάνους ὑφισταμένη, καὶ σκληρῶς δικαιολογοῦσα τοὺς λόγους οὓς ὁ Θεὸς ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Εὐάν ἀπὸ τοῦ παραδείσου διωκομένην:

« Ἡ γυνὴ τέθει ἐν ὀδύναϊς. »

— ο —

▲

Η ΡΟΔΗ.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἦν πλέον ἢ προσωπιδοφόρος· εἶχον ρίψει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς ὕψωμα δεδεμένον περὶ τὸν τράχηλον, καὶ ἐσχισμένον ἐπὶ τοῦ στόματος διὰ τὴν δύναται νὰ ἀναπνέῃ.

Τὸ περικαλλὲς σχῆμα τῶν ὤμων τοῦ στήθους καὶ τῶν βραχιόνων αὐτῆς καταφανές, γενόμενον ὑπὸ τὰς ἐκ τοῦ ψυχροῦ ἰδρωτὸς ὑγραθείσας σινδόνας, ἐδείκνυε προδήλως τὴν ἀνθηρὰν τῆς δυστυχῆς νεότητά.

"Ὅτε τὸ Μέλαν προσωπεῖον εἰσελθὼν μετὰ τοῦ ἰατροῦ ἐπρόφερε τὰς λέξεις « ἐνθυμοῦ » ἢ πάσχουσα ἐρίγησε, σπασμωδικὸς τρόμος ἐδόνησε τὰ μέλη τῆς, οἱ δὲ στεναγμοὶ τῆς κατεπνίγησαν.

Πόσον ἀπαίσιος δῆμιος ἦν λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἀφοῦ αὐτὴ αὕτη ἢ ὀδύνη ἠννόησεν ὅτι πρέπει νὰ περισταλλῆ ἐν τῇ ἐλεύσει του; . . .

Τὸ Μέλαν προσωπεῖον προὔχωρησε μέχρι τῆς κλίνης.

— Κυρία, εἶπε βραδέως ὁμιλῶν, ὁ ἰατρός ὅστις θέλει σᾶς σώσει ἔφθασε καὶ εἶναι ἐδῶ· ἐπειδὴ δὲ σᾶς προερέθη ἡδὴ ὅτι μία μόνη λέξις τὴν ὁποίαν θὰ ἀνταλλαξήτε μετ' αὐτοῦ θὰ εἶναι τὸ

σύνθημα τοῦ θανάτου ὑμῶν τε καὶ ἐκείνου . . . μὴ τὸ λητμονήσητε.

Εἶτα ἀποτανθεὶς πρὸς τὸν ἰατρὸν εἶπε·

— Ἰατρὲ, τὸ ἔργον σας ἄρχεται· πράξατε τὸ καθήκόν σας . . .

Ὁ Πέτρος ἤρξατο πράγματι τοῦ ἔργου.

Νομίζομεν ὅτι ὀφείλομεν νὰ ριψώμεν πέπλον ἐπὶ τῆς σπαραξικαρδίου ταύτης σκηνῆς. Μόνος ὁ σιδηροῦς, ὁ δαιμόνιος τοῦ Βαλζάκ κάλαμος, ὁ γράφας τὰς ἀμιμήτους τοῦ « Κατηραμένου τέκνου » σελίδας, δύναται νὰ περιγράψῃ τὰς θλιβεράς ἄμα δὲ καὶ ἀποτροπαίους ταύτας λεπτομερείας.

Λέγομεν δὲ μόνον ὅτι ὁ ἰατρός μῆτε ἀπαθείας μῆτε ἐπιτηδειότητος στερηθεὶς, ἠδυνήθη μετὰ μίσην ὥραν νὰ δεχθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πλάσμα δυστυχῆς τοὺς πρῶτους κλαυθμηρισμοὺς ἐκφέρον.

Συγχρόνως δὲ ἡ μήτηρ ἐξαντληθεῖσα κατέπιπεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου ἀναίσθητος.

— Τί τὸ τεχθέν; ἠρώνησε τὸ Μέλαν προσωπεῖον.

— Θυγάτριον, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος.

— Ὁ Σατανᾶς εἶναι ὑπὲρ ἐμοῦ, ἐψιθύρισεν ὁ ἄγνωστος.

— Ποῦ εἶναι τὰ σπάργανα; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Τὰ σπάργανα; ἐπανέλαθεν ὁ ἄγνωστος· οὐδεὶς, σὲ βεβαιῶ προεσκέφθη περὶ τούτου . . . ἀλλὰ ἡ ἔλλειψις δὲν εἶναι δυσδιόρθωτος.

Εἰπὼν, ἐπλησίασε πρὸς τὸ παράθυρον, καὶ ἀποσπᾶσας μέγα τεμάχιον λευκῆς σινδόνας, ἠτις τὸ ἐκάλυπτε, τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν ἰατρὸν λέγων·

— Λάβετε τοῦτο· ἐν ἐλλείψει ἄλλου τοῦτο ἀρεῖ.

Ὁ ἰατρός ἐσπαργάνωσε τὸ βρέφος ὡς ἠδυνήθη.

— Τώρα, ἐξηκολούθησε τὸ Μέλαν προσωπεῖον, περιθάλψατε τὴν μητέρα, διότι νομίζει τις ὅτι ἐξέπνευσε.

Μία τῶν χειρῶν τῆς νέας ἐκρέματο ἀκίνητος ἐκτὸς τῆς κλίνης.

Ὁ Πέτρος ἔψαυσε τὸν σριγγμόν τῆς.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος μετ' ἄκρας ἀδιαφορίας, ζῆ, ἢ ἀπέθανεν;

— Ζῆ, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, ἀλλὰ φοβοῦμαι . . .

— Τί φοβεῖσθε;

— Φοβοῦμαι μήπως τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον φαίνεται συμφορούμενον πρὸς τὸν ἐγκέφαλον μετὰ τρομερᾶς ὀρμῆς, ἐπιφέρει ταχέως τὸν θάνατον . . .

— Δύνασθε νὰ ἀποσοθήσητε τὸν κίνδυνον;

— Ἴσως.

— Τίνι τρόπῳ;

— Δι' ἀμέσου ἀφαιμάξεως.

— Λοιπὸν ἐμπρός! . . . τί σᾶς ἐμποδίζει;

— Δέον πρὸ πάντων νὰ βεβαιωθῶ, ὅτι τὰ συμπτώματα τὰ ὁποῖα νομίζω ὅτι βλέπω δὲν με ἀπατώσι . . . δὲν εἶναι ἄρα γε δυνατόν νὰ ἰδῶ τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς ταύτης; . . .

— Ὅχι! μὰ ὄλους τοὺς διαδόλους! ἀνέκραξε τὸ Μέλαν προσωπεῖον, μεθ' ὀρμῆς καὶ ποδοκροτῶν· ὅχι! δὲν δύνασθε! . . . Μήπως ὀρμᾶσθε ἐκ περιεργείας καὶ με κάμετε τὴν ἄφρονα ταύτην αἴτησιν; . . . ἂν οὕτως ἔχει, δυστυχία σας . . .

— Δὲν εἶναι ἡ περιέργεια, κύριέ μου, εἶναι ἡ ἀνάγκη· ὡς ἔχει ἡ γυνὴ αὕτη μία ἀφαιμάξις δυνατόν νὰ τὴν σώσῃ, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ νὰ τὴν φονεύσῃ· τὸ πρόσωπον μόνον δύναται νὰ με ὑποδείξῃ ὀριστικῶς τὸ τί πρέπει νὰ κάμω . . .

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν θὰ τὸ ἰδῆτε ποτέ· τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! . . . ἀφαιμάξατε λοιπὸν, ἂν νομίζετε ὅτι ἡ γυνὴ θὰ σωθῆ, σπεύσατε ὅμως . . .

— Καὶ ἂν τὴν φονεύσω; . . .

— Καλὰ, ἂν τὴν φονεύσητε, ἀπήντησε τὸ Μέλαν προσωπεῖον ἀπαισιῶς γελῶν, ἢ συνειδησίς σας θὰ ἦναι ἡσυχος, διότι ἐπράξατε τὸ κατὰ δύναμιν . . . ἄλλως, ἂν ὑπάρχει ἐγκλημα ἢ ἀπλοῦν ἀμάρτημα, λαμβάνω καὶ τὰ δύο ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς μου.

— Διατάξετε νὰ με φέρουν λεκάνην καὶ δεσμάτα, ἐψιθύρισεν ὁ Πέτρος· θὰ δοκιμάσω τὴν ἀφαιμάξιν, δεόμενος τοῦ Θεοῦ ὅπως μὴ καταστήσῃ τὴν χειρὰ μου ἀνθρωποκτόνον ἔστω καὶ ἀκουσίως . . .

— Δεήθητε, δεήθητε ἀνέκραξε τὸ Μέλαν προσωπεῖον. Δὲν βλέπω εἰς τοῦτο οὐδὲν πρόσκομμα, καὶ ἂν ὁ Θεὸς δὲν σᾶς ἀκούσῃ ὁ Διάβολος ἴσως τὸ κάμει.

Ὁ Πέτρος ἀκούσας τοὺς βλασφημικούς τούτους λόγους ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

Τὸ Μέλαν προσωπεῖον ἐγέλα παταγωδῶς.

Εἶτα δὲ ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν παρὰ τὴν ἐστίαν ἰστάμενον ἄνδρα, ὅστις ὑψώσας μίαν ἄκραν τοῦ ἀνεστραμμένως ἐπὶ τοῦ τοίχου προσαρμοσθέντος χάρτου, ἐγένετο ἄφαντος διὰ θύρας, τῆς ὁποίας τὴν ὑπαρξιν ἄχρι τοῦδε ὁ ἰατρός μὴτε κἄν ἐφαντάσθη.

Μετὰ μικρὸν ἐπανῆλθε φέρων χαλκίνην λεκάνην.

Κατὰ τὴν ἀπουσίαν ἐκείνου τὸ Μέλαν προσωπεῖον ἔσχισε νέον τεμάχιον τῆς λευκῆς σινδόνος καὶ ἠτοίμαζε τὰ δεσμίματα.

Ἐν μιᾷ τῶν γωνιῶν τοῦ δωματίου ἔκειτο ἐπὶ τοῦ καλύπτοντος τὸ ἔδαφος τάπητος τὸ βρέφος θλιθερῶς κλαυθμηρίζον.

Ἐξω ἡ τρικυμία ἐμαίνεται· αἱ μικραὶ ὕελοι τοῦ μόνου παραθύρου ἐκρότουν ὑπὸ τοῦ ὀρμητικοῦ ἀνέμου προσβαλλόμεναι.

Τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα· ὁ Πέτρος ἔδωσε τὸν βραχίονα τῆς λεχῶ ὀλίγον ὑπεράνω τοῦ ἀγκῶνος, καὶ ἐκέντησε τὴν ἀρτηρίαν.

Τὸ αἷμα ἔρρευσε τὸ πρῶτον βραδέως κατὰ σταγόνας, εἶτα ταχύτερον, καὶ τέλος ἀνεπίδησε δίκην μακροῦ ἐρυθροῦ σύρματος.

Ὁ Πέτρος ἐκράτει τὴν λεκάνην, μετὰ μίαν δὲ στιγμὴν βαθῶς στεναγμὸς διέστειλε τὸ στήθος τῆς γυναϊκός.

— Ἀναλαμβάνει, εἶπεν ὁ ἰατρός· ὁ κίνδυνος ἀποσοβεῖται, τοῦλάχιστον ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐφοβούμην.

Ἡ νέα ἔκαμε κίνησιν τινα διὰ νὰ ἀναστῆ, μετὰ σβενουμένης δὲ φωνῆς ἐψυθίρισε.

— Τὸ τέκνον μου... ποῦ εἶναι τὸ τέκνον μου...

Τὸ Μέλαν προσωπεῖον ὄρμησε δραμὸν παρὰ τὴν κλίνην, ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ Πέτρου ὅστις ἔδενε τὸν βραχίονα τῆς λεχῶ ἀναστείλας τὴν ροὴν τοῦ αἵματος, τῷ ἐπέβαλλε σιωπὴν, καὶ ἀπαντῶν πρὸς τὴν γυναῖκα, εἶπε·

— Ἡ θυγάτηρ σας, Κυρία, ζῆ καὶ θέλει ζῆσαι ἂν ὑμεῖς αὐτὴ δὲν τὴν καταδικάσητε εἰς θάνατον θέλουσα νὰ τὴν ἐπανιδῆτε.

— Νὰ τὴν ἐπανιδῶ!... νὰ τὴν ἐπανιδῶ!... μήπως θέλετε νὰ ἀπαγάγητε τὸ τέκνον μου;

— Μάλιστα, κυρία.

— Καὶ δὲν θὰ τὸ ἴδω πατέ;

— Πατέ.

Ἠκούσθησαν κλαυθμοὶ πνιγόμενοι ὑπὸ τὴν ἀνηλεῆ καλύπτραν τοῦ προσώπου τῆς· μετὰ τινα ὅμως δευτερόλεπτα ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐπανάλαβε·

— Ἐπιτρέψατέ μοι τοῦλάχιστον νὰ τὸ ἀσπασθῶ ἄπαξ... ἄπαξ μόνον πρὶν ἢ χωρισθῶ ἀπ' αὐτῆς διὰ παντός... Ἄχ! γνωρίζω Κύριε ὅτι εἴσθε ἄνευ εὐσπλαγγίας... γνωρίζω ὅτι εἴσθε σκληρός... ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι εἴσθε σκληρός εἰς τοσοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ ἀπορρίψετε τὴν αἰτησίαν μου καὶ νὰ μὲ ἐμποδίσετε τοῦ νὰ δῶσω ἐν μόνον φίλημα εἰς τὸ τέκνον μου...

— Φιλῆσατέ τὴν! εἶπε τὸ Μέλαν Προσωπεῖον, ἀλλὰ οὔτε λέξιν πλέον μὴ προφέρετε.

Στραφεῖς δὲ πρὸς τὸν Ἰατρόν.

— Δώσατέ τὴν τὸ τέκνον τῆς, εἶπε.

Ὁ Ἰατρός ὑπήκουσε.

Ἡ νεαρὰ μήτηρ ἔλαβε τὸ τέκνον τῆς εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς... τὸ ἔθλιθεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς παραφόρως... ἡ στιγμὴ ἐκεῖνη καθ' ἣν ἡ δυστυχὴς σφίξασα ἐπὶ τῆς καρδίας τὸ σπλάγγνον τῆς τὸ ἐκάλυπτε διὰ τῶν μητρικῶν αὐτῆς φιλημάτων, χωρὶς νὰ τὸ βλέπη, καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐλπίδος τοῦ νὰ τὸ ἐπανιδῆ ἦτο στιγμὴ ἀπερίγραπτος, στιγμὴ ἀληθοῦς παραφορᾶς...

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ μήτηρ κατέτριγεν οὕτως εἰπεῖν τὸ θυγάτριόν τῆς διὰ τῶν φλογερῶν αὐτῆς θωπεῶν, τὸ Μέλαν Προσωπεῖον ἐδείκνυεν καταφανῆ αὐξανούσης καὶ κακῶς συγκαταουμένης ἀνυπομονησίας σημεῖα.

Ἦνοιγεν ἤδη τὰ χεῖλη διὰ νὰ διατάξῃ τὸν Πέτρον νὰ λάβῃ τὸ βρέφος καὶ νὰ τὸ ἀπαγάγῃ, ἀλλ' αἴφνης ἀπρόοπτον συμβῆν ἐπελθὼν συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπὶ τινα εἰσέτι δευτερόλεπτα διάρκειαν τῆς εὐφροσύνης ἣν ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἠσθάνετο.

Νέος ἀνεμοστρόβιλος τρομερότερος τῶν προηγουμένων διήρχετο τὴν ἀτμοσφαιρὰν παραδόξως συρίζων καὶ μυκόμενος, ἐλθὼν δὲ προσέκρουσε κατὰ τῶν ὀγκωδῶν τοῦ κτηρίου τοίχων, μετ' ἀκατασχέτου ὀρμῆς.

Πολλὰ τοῦ παραθύρου ὕελοι ἐθραύσθησαν αἴφνης ὑποχωρήσασαι εἰς τὴν προσβολήν.

Ὁ ἀνεμος εἰσώρμησεν εἰς τὸν θάλαμον, ἐπύκ-

ρὸν δὲ ἀέρος ρεῦμα διὰ τοῦ παραθύρου καὶ τῆς ἐστίας ἐνεργοῦν ἀνήρπασε τοὺς φλεγόμενους ἄνθρακας καὶ οἰκὴν ἀχύρου τοὺς διεσκόρπισεν ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὁ δὲ θάλαμος ἐπληρώθη ἐν ἀκαρεῖ πυκνοτάτου καπνοῦ.

Ἦδη ὁ τάπης καὶ αὐτὸ τὸ ἔδαφος ἤρξατο ἐν μέρει καιόμενα.

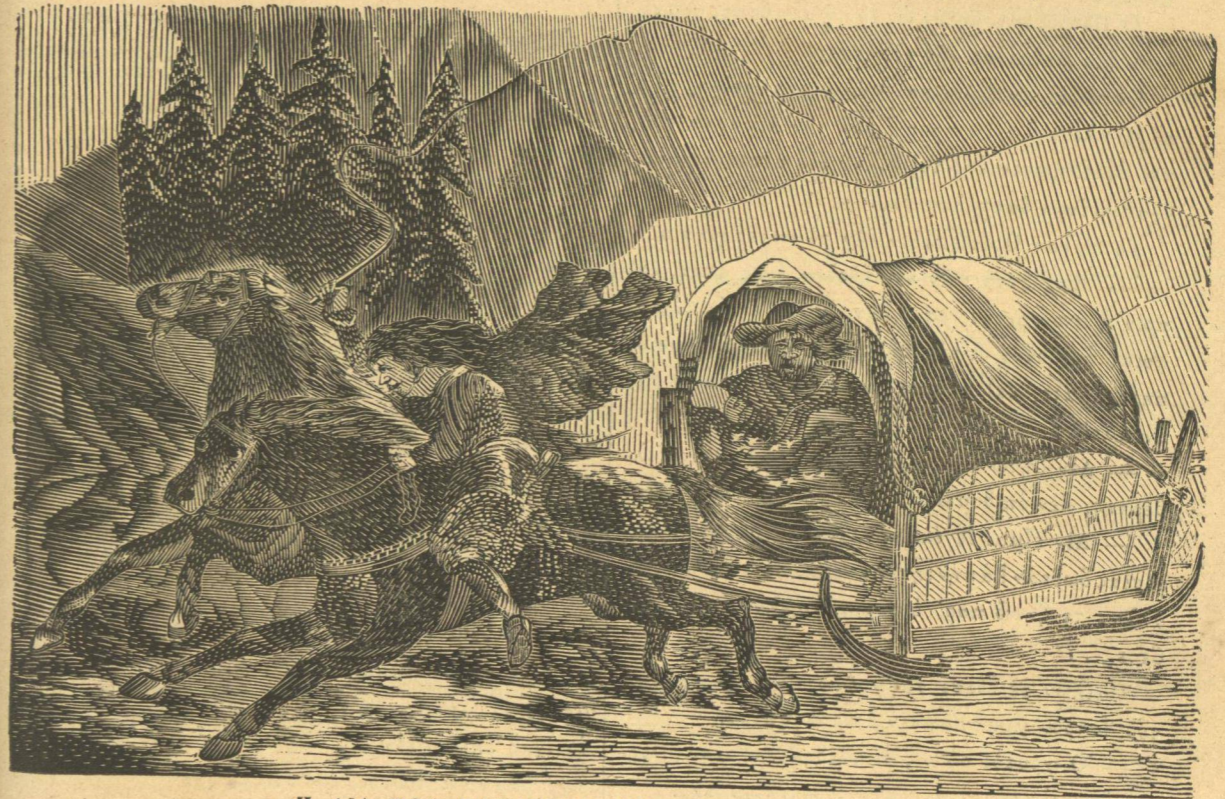
Ὁ κίνδυνος πυρκαϊᾶς τὸν ὁποῖον ἡ τρικυμία καθίστα φοβερότερον, ἀπέσπασε διὰ μίαν στιγ-

μὴν τὸ Μέλαν Προσωπεῖον τῶν λοιπῶν σκέψεων του.

Ὄρμησε διὰ νὰ καταπατήσῃ διὰ τῶν ποδῶν του τοὺς τῆδε κάκεισε φλεγόμενους ἄνθρακας.

Ὁ Πέτρος ἀρηγηθεὶς τὴν στιγμὴν ταύτην ὡς ἀστραπῆς παρελθούσης ἔκλινε πρὸς τὴν κλίνην καὶ ἐψυθίρισε.

— Ἦσυλάσατε, θὰ τὴν προστατεύω. Ἐκεῖνη δὲν ἀπῆντησε, ἀλλ' ἡ χεῖρ τῆς ἀρπάσσα τὴν

Ἡ ΔΙΑ ΤΟΥ ΕΛΚΓΘΡΟΥ ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ.

τοῦ Ἰατροῦ ἀφῆκε ἐν τῇ παλάμῃ του πρᾶγμα τι σμικροῦ μεγέθους.

Ἡ λυχία ἦτο ἐσβεσμένη, ὁ πνιγρὸς τοῦ καιόμενου ἐρίου καπνὸς ἦτο πυκνός, ὥστε ὁ Πέτρος δὲν ἠδυνήθη μὲν νὰ ἴδῃ τί τῷ παρέδωκεν ἡ λεχῶ μετὰ τοσαύτης ταχύτητος τὸ ἔκρυψεν ὅμως ἀμέσως εἰς τὸ στήθος του.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τὸ Μέλαν Προσωπεῖον μετ' ἀνησυχίας καὶ δυσπιστίας.

— Τὸ ἔργον σας ἐνταῦθα ἐτελείωσα, τῷ εἶπεν, πρέπει νὰ φύγητε.

Ἀποσπᾶσας δὲ ἀποτόμως τὸ θυγάτριον ἀπὸ

τῶν ἀγκαλιῶν τῆς μητρὸς, καὶ ἀποτακθεὶς πρὸς τὸν μελανεῖμονα καὶ προσωπιδοφόρον ὑπηρέτην, ὅστις ἄφρωνος ἐθεώρει τὰς σκηναὶς ταύτας

— Λάβε, τῷ εἶπε, τὸ βρέφος τοῦτο καὶ κατάβηθι, ἡμεῖς σὲ ἀκολουθοῦμεν.

Συγχρόνως δὲ προσήρτησεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰατροῦ τὴν γνωστὴν ἄνευ ὀπῶν προσωπίδα ἣτις τὸν ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐλθετε, εἶπε, λαθὼν αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς.

Μίαν τῶν αἰφνιδίως ἐμπνεύσεων αἰτίας ὡς φωτοβόλος ἀκτὶς ἀνευρίσκουσιν ἐνίοτε ἐν ἐκτάκ-

τους περιστάσει διήλθε τοῦ πνεύματος τοῦ Πέτρου Γιλβέρτου.

Ἡ χαλκίνη λεκάνη, πλήρης αἵματος ἦτο κατὰ γῆς, πρὸ τῶν ποδῶν του.

Τὸ ἐγνώριζε.

Προσποιηθεὶς ὅτι προσέκρουσε τὸν πόδα ἔκυψε ταχέως καὶ ἔβαψε τὴν χεῖρα ἐν τῷ αἵματι.

Τὸ Μέλαν Προσωπεῖον οὐδὲν ὑπωπτεύθη, τὸν ἀνήγειρε, καὶ ἐξήλθον.

Ὁ Πέτρος ἐμέτρησεν ὡς ἐν τῇ ἀναβάσει του εἰκοσι δύο βαθμίδας τῆς κλίμακος.

Καταβάς ἀνύψωσε καὶ πάλιν τὴν χεῖρα, ἀλλ' οὐχὶ πλέον διὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἐξετύπωσεν ἐπὶ τοῦ θόλου τὸν τύπον τῶν καθμαγμένων δακτύλων του.

Τὸ Μέλαν Προσωπεῖον δὲν τὸ παρετήρησεν.

— Ἐπράξατε πᾶν ὅτι ἤθελον, εἶπε στάς, καὶ πρὶν ἢ ἀνοίξῃ τὴν γαμηλὴν θύραν ἐντὸς τῆς ὁποίας ἠκούοντο οἱ τῆς τρικυμίας μυκηθμοί, με ὑπηρητήσατε, καὶ πρέπει δικαίως πράττων νὰ σᾶς ἀνταμείψω . . .

— Δὲν ζητῶ τίποτε, ἀπήντησεν ὁ Πέτρος Γιλβέρτης, δὲν ἐπιθυμῶ τίποτε . . .

— Δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων οἵτινες δέχονται ὑπηρησίας δωρεάν! ἀπήντησεν ἀγερόχως ὁ ἄγνωστος, ἄλλως τε ζητῶ παρ' ὑμῶν καὶ ἄλλο τι . . . Λάθετε . . .

Ὁμιλῶν δὲ ἔθεσε συγχρόνως ἐν τῇ παλάμῃ τοῦ Ἰατροῦ μικρὸν σάκον ἀρεκετὰ βαρύν.

— Ὁ χρυσὸς οὗτος, προσέθηκέν, θὰ σᾶς χρησιμεύσει εἰς τὴν ἀνατροφήν τοῦ τέκνου σας.

— Φεῦ! . . . ἐψυθίρισε ὁ Πέτρος γινώσκετε καλῶς ὅτι τὸ τέκνον μου ἀπέθανε! . . .

— Τὸ τέκνον σας ζῆ, ἀπήντησε τὸ Μέλαν Προσωπεῖον μετὰ στερραῆς καὶ βραδείας φωνῆς, ἐνθυμήθητε ὅτι τὰ συμβάντα τῆς νυκτὸς ταύτης εἰσὶν ὄνειρα τὰ ὅποια ὀφείλετε νὰ λησμονήσητε ἀφυπνισθεῖς! . . . Πρὸ τινῶν ὥρων ἦσθε ἐν τῇ καλύβῃ σας μετὰ τινος μικρᾶς κόρης, τῆς ἡμετέρας, ἣτις ἐκοιμάτο ἐν τῇ κοιτίδι της. Μετὰ τινος ὤρας θὰ ἐπιστρέψητε· μία μικρὰ κόρη, θὰ κοιμάται ἐκεῖ, ἡμεῖς δὲ οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμήν ἐξήλθετε τοῦ Λονσομουᾶ! . . . Ἐνοεῖτε τώρα διατί σᾶς λέγω ὅτι ἡ θυγάτηρ σας δὲν ἀπέθανεν; (ἀκολουθεῖ).

ΕΝ ΑΝΘΟΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ.

Ἦτοι Μετεωρολογία συγγραφεῖσα ὑπὸ Φ. Ζούρχερ, μεταφρασθεῖσα δὲ καὶ ἐκδοθεῖσα τῇ προσθήκῃ διαφόρων σημειώσεων ὑπὸ

N. K. ΜΑΚΑΡΟΥ.

Βιβλιοκρισία « Γραφικοῦ Κόσμου ».

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν ἡμῶν τὸ σπουδαιότατον τοῦ ἐπιστημονικόν σύγγραμμα οὔτινος λίαν ἐπιτυχῆ μετάφρασιν ἐξεπέδησεν ὁ γνωστὸς εἰς τὸ ὁμογενὲς τῆς ἡμετέρας πρωτεύουσας δημοσίων καὶ ἰδιαζόντως εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ « Γραφικοῦ Κόσμου » προσφιλῆς ὡς μεταφραστῆς διαφόρων σπουδαίων ἐπιστημονικῶν πραγματειῶν ἄς ὡς ἐκ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτὸν μετριοπαθείας διὰ τῶν ἀρχικῶν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ στοιχείων ὑπογράφει.

Ἀνωτέρω ἐγράψαμεν ἐξεπόνησε καὶ ἐθέσαμεν μάλιστα τὴν λέξιν δι' ἀραιωμένων γραμμάτων, διότι δὲν εἶναι τι τυχαῖον ἢ εἰς τὴν ἐλληνικὴν μετάφρασιν τοιαύτης φύσεως συγγραμμάτων.

Καὶ αὐτὴ δὲ ἡ μᾶλλον ἐξιδιασμένη μεταφραστικὴ ἱκανότης ὑπὸ σπουδαίαν διέρχεται δοκιμασίαν προκειμένου νὰ ἐξεύρῃ ἐν τῇ ἡμετέρῃ γλώσσῃ λέξεις συνωνύμους τοῦ πρωτοτύπου καὶ δυναμένας νὰ μεθερμηνεύσῃ πιστῶς τὰς στρυφνάς ἐκείνας ἐπιστημονικὰς ἀληθείας αἵτινες ἐν τοῖς συγγράμμασι τούτοις ἐμπεριέχονται.

Τὸν σκόπελον ὅμως τοῦτον—σκόπελον καθ' οὗ οἰκτρῶς ἤθελε ναυαγήσει· ὁ ἐλαφρὸς τοῦ Δουμᾶ ἢ Μοντεπὲν μεταφραστῆς—διήλθεν ἀκινδύνως ὅλως ὁ κ. Μάκαρος δι' ἐπιτυχῶν λοξοδρομιῶν ἐν αἷς καταφαίνεται βαθεῖα τῆς γαλλικῆς γλώσσης γνώσις ἀφ' ἐνὸς καὶ σπουδαῖα ἐπιστημονικὴ μάθησις ἀφ' ἑτέρου.

Καὶ ταῦτα μὲν ὅσον ἀφορᾷ τὴν μετάφρασιν τοῦ ἔργου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἐκδοθέντος συγγράμματος δυστυχῶς δὲν εἴμεθα κατάλληλοι ὅπως κατ' ἀξίαν ἐκτιμήσωμεν αὐτήν.

Τοῦτο μόνον λέγομεν καὶ ἐλπίζομεν ὅτι οὐδεὶς θέλει τὸ ἀρνηθῆ ὅτι: ἡ Μετεωρολογία εἶναι

ἡ ὠραιότερα καὶ τερπνοτέρα τῶν ἐπιστημῶν ὡς παρασκευάζουσα τὴν νοῦν εἰς βαθείας σκέψεις καὶ ἀνυψῶσα τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ βορβοῦρου τοῦ ἐπιγείου ὕλισμοῦ εἰς ἀνωτέρας σφαίρας καὶ κόσμους.

Εὐτυχῶς δὲ δὲν ζῶμεν πλέον κατὰ τὴν φανατικὴν ἐκείνην τοῦ Μεσαιῶνος ἐποχὴν καθ' ἣν οἱ Γαλιλαῖοι προσεκαλοῦντο ὑπὸ τῶν ἱεροεξεταστικῶν συνεδρίων ὅπως ἀποκηρύξωσι τὰς ἐπιστημονικὰς δοξασίας των. Οὔτε περικυκλούμεθα σήμερον ἀπὸ σμήνη Ἰησοῦιτῶν ἀτινα νὰ ἀναθεματίξωσι τοὺς περὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν οὐρανίων καταγινόμενους.

Ἐκ τῆς ἐνθέμου δὲ ὑποδοχῆς ἧς τὸ ἐπιστημονικόν τοῦ κ. Μακάρου σύγγραμμα ἔτυχεν ἐκ μέρους τοῦ ὁμογενοῦς τῆς ἡμετέρας πρωτεύουσας δημοσίου καταδεικνύεται ὅτι πολλοὶ τῶν συμπολιτῶν μας μετὰ πολλῆς τῆς προθυμίας σπεύδουν νὰ ἀποκτήσῃ σπουδαῖον ἐπιστημονικὸν ἀνάγνωσμα, μὴ ἐννοοῦντες νὰ παραδίδωνται ὀλοτελῶς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν κενῶν φαντασιοπληξιῶν τοῦ Μοντεπὲν καὶ τοῦ Δουμᾶ.

Δίδοντες τέρμα εἰς τὴν ἀτελῆ ταύτην καὶ βραχεῖαν ὡς πρὸς τὴν σπουδαιότητα τοῦ ἔργου βιβλιοκρισίαν μας δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ ἀπευθύνωμεν τῷ φίλῳ κ. Ν. Μακάρῳ τὰ εὐλικρινῆ ἡμῶν συγχαρητήρια διότι τοσοῦτον ἐπιτυχῶς ἐχρησιμοποίησεν ὥρας τινὰς σχολῆς του παρασχῶν εἰς τὴν δημοσιότητα σπουδαιότατον ἔργον ὅπερ δύναται νὰ θεωρηθῆ δαῖγμα τῆς ὑγειοῦς αὐτοῦ ἐπιστημονικῆς μαθήσεως καὶ ἐξαιρετικῆς του φιλοπονίας.

Δ. Σ.

ΠΟΙΗΡΕΙΑ

ΜΕΤΑ ΤΟ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΝ.

Ὅχι! μὴ ψάλλε, ποιητὰ, τὰ πάθη τῆς καρδίας! Λύρα, συντρίψου κάλλιον παρὰ νὰ εἴπῃς πάλιν ὅσας ἢ εὐγενῆς ψυχὴ ὑφίσταται ἀγωνίας εἰς τὴν κατὰ προλήψεων κατηραμένην πάλην...

Κοιμοῦ, καρδία, κάλλιον· οἱ φλογεροὶ παλμοὶ σου καρδίαν δὲν θὰ δώσωσιν εἰς κόσμον τεθνεῶτα... Ἀγγέλων μελωδήματα καὶ ἄνθη παραδείσου τί θέλουσιν εἰς ἔρχμον εἰς μέρη πεπηγότα;

Ψυχὴ μου, δέπας πικριῶν κενώσασα στρογγύλον, μὴ ζῆτει νέα βάσανα, ψυχὴν ζητοῦσα περίξ. . . Πνέει χειμῶν μετὰ ὠχρῶν κ' ἐξηραμένων φύλλων τὸ πᾶν, τὸ πᾶν ἀνῆρπασε δεινοῦ τυφῶνος πτέρυξ.

Τὸ πᾶν, τὸ πᾶν ἀνῆρπασε· καὶ μονωθεῖσα ὅλως, προτίμησιν τὴν σιωπὴν, τὴν λήθην, τὴν σκοτίαν...

Ἦ, ἀφοῦ ἐτι ἑναστρὸς τοῦ οὐρανοῦ ὁ θόλος πετάσθητι πρὸς οὐρανοὺς, πρὸς τὴν ἀθανασίαν!

Τί, ἂν τὴν ἀγαπᾷς θερμῶς κ' ἐνθέρμως τὴν λα- [τρεῦεις;

Μὴ σὲ ἐπίστευσε ποτέ; μὴ θὰ σὲ ἐννοήσῃ; Ὁ ἔρωσ σου ὁ ἅγιος ἢ παίγνιον τῆς χλεύης, ἢ αἰνίγμα γριφῶδες ὁ ἀδύνατον νὰ λύσῃ!

Παῦσον, ὦ τάλαινα ψυχὴ, ψυχὴν ζητοῦσα θεῖαν ἵνα ἀκτίνα θαλπερὰν τοῦ οὐρανοῦ σοὶ δώσῃ. Τὸν ἔρωτά σου κάλυψον ἢ κρύψον εἰς σκοτίαν, θεὸς τις ἴσως καταβῆ αὐτόν νὰ ἐκρίξῃ...

Ὁ νοῦς σου ἂν ἀδύνατον τὴν φλόγα σου νὰ σβύσῃ, καὶ εἶναι πλέον αἰ στιγμαὶ τοῦ βίου σου ὀλίγα, τὸ τελευταῖον ἄσμά σου μακρὰν τῆς ἄς ἠχῆσῃ, — εἰς ἔρημίας, μελωδὲ, μακρὰν, μακρὰν τῆς φύγῃ!

Ὁ τραυματίας ἀετὸς ζητεῖ τὴν μοναξίαν, μόνος; νὰ βλέπῃ τὴν πληγὴν καὶ μόνον νὰ ἐκ- [πνεύσῃ,

μακρὰν τῆς βλέπ' αἰμάσσουσαν τὴν νέαν σου καρ- [δίαν, μακρὰν παντὸς τὸ δάκρυ σου τὸ ὕστατον ἄς ρεῦσῃ!

Ἐν γῆ, ἐστία κακιῶν καὶ πόνων καὶ ἀπάτης, ἀγνὴ ψυχὴ τοῦ μελωδοῦ, τὸν οὐρανὸν μὴ ζῆτει· δὲν σ' ἐννοοῦσι, μάτην δὲ θεῶν ὄνειρους πλάττεις... σῖγα καὶ ἄφες, στένουσα, τὴν Μοῖραν νὰ σὲ πληττῇ!

Τί, ἂν τὴν ἀγαπᾷς θερμῶς κ' ἐνθέρμως τὴν λατρεῦεις; Μὴ σὲ ἐπίστευσε ποτέ ἢ μὴ θὰ σ' ἐννοήσῃ; Ὁ ἔρωσ σου ὁ ἅγιος ἢ παίγνιον τῆς χλεύης, ἢ αἰνίγμα γριφῶδες ὁ ἀδύνατον νὰ λύσῃ!

Ὁ! ναί, γριφῶδες αἰνίγμα!... ἡ νέα τῆς καρδίας, πρὶν βίον ζῆσῃ, ἔθανε, — καὶ τώρα παγετῶδες, ἄνευ καρδίας καλλονῆ καὶ ζωσα δυσπιστία, μοιράζει βάσανα φρικτὰ, ὀδύνας ταρταρώδεις.

Ὁ! μᾶλλον οἰκτεῖρον αὐτήν! — ἡ δυστυχῆς παρ- [θένος οὔτω θὰ ζῆσῃ παγερά, νεκρά, τοῦ κόσμου θύμα· κ' ἂν σὲ ζητήσῃ ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ πεπρωμένως, καὶ φέρῃ ἔρωτος πρὸς σὲ τεταραγμένον βῆμα.—

ἀργά θά ἦναι! ἡ ψυχὴ τοῦ ποιητοῦ πληγεῖσα
τὴν γῆν ἀφῆκε τὴν ψυχρὰν τοῦ ψεύδους καὶ τῶν
[πόνων
ὅπου διῆλθεν ὑπ' αὐτῆς φεῦ! μὴ ἀγαπηθεῖσα...
μακρὰν τῆς ζῆ εἰς οὐρανοῦς ἐν μέτρῳ λαμπροδόνων.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ ΠΑΠΗΑΖΟΓΛΗΣ.

ΣΤΙΓΜΗ ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑΣ.

Φαιδρὰ δὲν ψάλλω ἄσματα· εἰς τὸ ξηρὸν κλωνίων
οὐδέποτε ἡ ἀηδὼν τὴν φωλεὰν τῆς στήνει·
ὅταν ἐνσκήπητη κεραυνὸς εἰς ἀνηρὸν τοπίον
μαραίνει τ' ἄνθη καὶ οὐδὲν κατόπιον τοῦ ἀφίνει.

Πονῶ κι' οὐδεὶς τὸν πόνον μου ποτὲ θὰ ἰατρεύσῃ
δὲν σώζεται, δὲν σώζεται ὅστις πληγῆ καίριως·
οὐδεὶς ἐφεῦρε φάρμακον δι' οὗ νὰ θεραπεύσῃ
ψυχὴν πονούσαν!.. εἰς ἐμὲ ἐπώδυνος ὁ βίος...

Μαραίνει τάνθη τῶν ἀγρῶν ὁ καύσων τοῦ ἡλίου,
καὶ ἐρημόνει ὁ χειμῶν τῶν φύλλων τὰ κλωνία,
καὶ τὰς ἡμέρας χαλεπὰς τοῦ ἀνθρωπίνου βίου
τὰ βάσαν ἀπεργάζονται ποῦ δίδει ἡ κοινωνία...

Ἐπλάσθης διὰ δάκρυα, καρδία τεθλιμμένη,
καὶ τὴν χαρὰν οὐδέποτε ἐσὺ θὰ δοκιμάσῃς,
προώρισται πλέον νὰ ζῆς τῆς εὐτυχίας ξένη
στό πεπρωμένον τέρμα σου, πονῶν, ὡς ὅτου φάσῃς.

Ἠγάπησας περιπαθῶς, ὡς ἀγαποῦν ὀλίγοι,
εἰς τὴν φιλίαν ἠλπίζεις, ἀλλ' ὅμως ἡπατήθης·
ὡς ὄνειρον γλυκὺ νυκτός ποῦ τὴν πρωτὴν λήγει
ἔφυγε πᾶσα σου ἐλπίς καὶ ἤδη κατεβλήθης!...

Δ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΙΔΗΣ.

ΕΡΩΣ ΑΥΤΑΡΚΗΣ.

Κόρη πτωχὴ, πτωχὸς ἐγὼ ἐπίσης·
ἐνώσωμεν τὰς δύο μας πτωχείας!
προσθέσωμεν τὰς νέας μας καρδίας,
τὰς ἀνηράς τοῦ Ἔρωτος ἀλύσσεις,
τὸ ἄσμα σου καὶ ὄλα τ' ἄσματά μου,
τὸ πνεῦμα σὺ, ἐγὼ τὸν γέλωτά μου,
καὶ τότε νὰ ἰδῆς
πᾶς πλούσιος, καθὼς ἡμεῖς, οὐδεὶς!

Κόρη πτωχὴ, μὲ βλέπεις καθ' ἐσπέραν
πῶς μελετῶ εἰς φῶς ἐνὸς κηρίου·
πλὴν τίς ἀκτίς, θερμὴ καθὼς ἡλίου,
τὰς νύκτας μου φωτίζει ὡς ἡμέραν,
καὶ γνώσεων παρίσταται ἐμπρὸς μου
κόσμος εὐρύς, εὐρύτερος τοῦ κόσμου;
ὦ, μὰ τὴν νύκτ' αὐτὴν,
σὺ τὸν πτωχὸν φωτίζεις φοιτητὴν.

Κόρη πτωχὴ, σὲ βλέπω ράπτεις, ράπτεις...
καὶ ὅμως σὺ ἐσθῆτα ἔχεις μίαν·
δι' ἄσχημον τίς οἶδε γρατῆν ποίαν
πολυτελεῖ ὑφάσματα συνάπτεις!
Ἄλλ' ὅμως τίς τὴν καλλονὴν σου ψάλλει
τὰ πρόσθετα ἀποκηρύττων κάλλη;
τίς σ' ἐνθαρύνει τίς;
Εἶν' ὁ πτωχὸς, πτωχὸς σου φοιτητῆς.

Κόρη πτωχὴ, μακρὰν ἡμῶν μακρὰν μας
δεῖπνα, χοροί.— Εἰς τοὺς ὠχρούς ἄς μείνουν·
οἱ φωτισμοὶ ματαίως τοὺς λαμπροῖνον.
Ἡμεῖς ἐν φῶς, αὐτὸ καὶ τὴν χάριν μας!
Μακρὰν ἡμῶν ψυχρά τις εὐθυμία·
ἐκεῖ γυμνὴ πῶς τρέμει ἡ καρδία!
ἐν ᾧ θερμὴν αὐτὴν
εἰς τὸν πτωχὸν θὰ εὐρῆς φοιτητὴν.

Κόρη πτωχὴ, μὲ πῦρ πλὴν εἰς τὰ στήθη,
ὦ, κἂν εἰς σὲ, εἰς σὲ ἄς μὴ φύσῃ
τοῦ ξενισμοῦ πνοὴ καὶ σοῦ τὸ σῶμα·
Μὲν' ἑλληνίς τὴν χάριν καὶ τὰ ἦθη!
ὦ! μὴ φεισθῆς πατρίδος φιλουμένης,
κἂν ἄς φεισθῆ τῆς φίλης ἐρωμένης·
χωρὶς, χωρὶς αὐτῆς
πῶς ὁ πτωχὸς νὰ ζήσῃ φοιτητῆς;

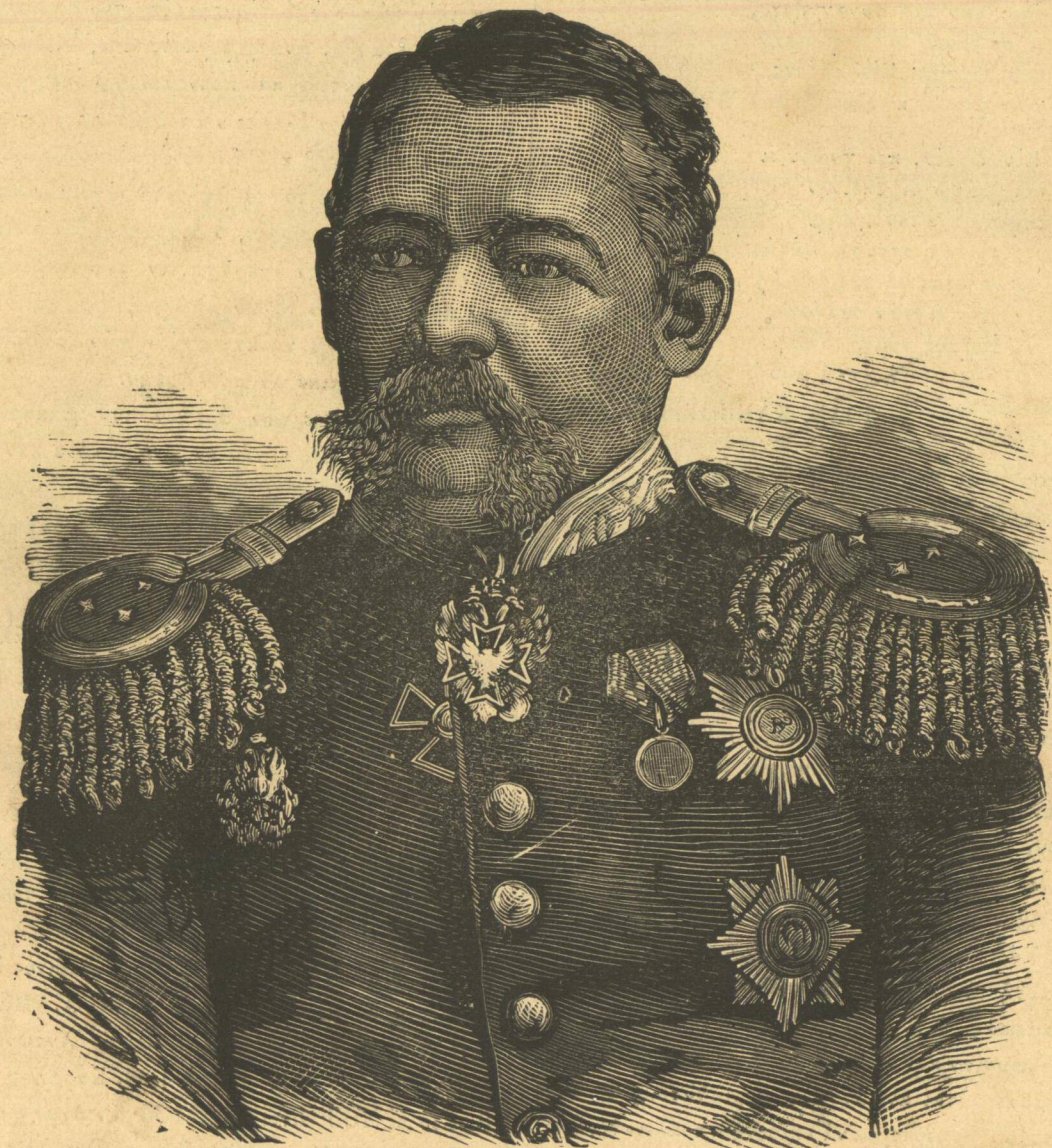
Κόρη πτωχὴ, πῶς ἡ Ἑλλάς ἐσθῆτα,
πῶς ρυτιδοῖ τὸ κάλλος τῆς τῶ θεῶν
χοροῖα ψευδῆς τῶν ξένων ψιμυθίων!
Ἄλλ' ὅμως σὺ πτωχὴ μου φίλη, θάρρει!
πῶς ν' ἀγαπᾷ, νὰ μελετᾷ πῶς πρέπει,
ἐν ᾧ εἰς σὲ τὴ ἄλλοτε προσβλέπει,
καὶ ὁ σκοπὸς σου τίς
ὁ μελετῶν θὰ μάθῃ φοιτητῆς.

Κόρη πτωχὴ, πτωχὸς ἐγὼ ἐπίσης·
ἐνώσωμεν τὰς δύο μας πτωχείας!
συγχώρει μοι μικρὰς φιλοπατρίας.
σὲ συγχωρῶ κι' ἐγὼ νὰ μὴ λαλήσῃς
ἐπὶ μικρὸν διὰ καλὴν ἐσθῆτα·
ἐνώσωμεν τὰς χεῖρας μας καὶ εἶτα . . .
καὶ εἶτα θὰ ἰδῆς
πῶς εὐτυχῆς, καθὼς ἡμεῖς οὐδεὶς.

Η ΓΕΙΤΩΝ.

Πόσον θελκτικὴ προβάλλει
ἡ καλὴ γειτόνισσά μου,
πτωχὴ κόρη, εἰς τὰ κάλλη
καὶ τὰς χάριτας πλουσία.

Ἐν ᾧ ράπτει ψιθυρίζει
πάντοτε τὰ ἄσματά μου.
Βεραντζέρο μὲ νομίζει
ἡ καλὴ μου Ἀγλαία.
Μὲ τὴν πρώτην τοῦ ἡλίου
ἀνεγείρεται ἀκτίνα·

Ὁ στρατηγὸς ΚΟΖΛΩΦ ἀρχίατρος τοῦ ρωσικοῦ στρατοῦ.

καὶ ὡς ἄσμα τοῦ στρουθίου
ἡ φωνὴ τις ἡ γλυκεῖα
αἰφρονδῶς μ' ἀρυπνίζει,
ἐν ᾧ ἀντικρὺς ἐκείνη
τ' ἄνθη τῆς φαιδρᾶ ποτίζει
ἡ καλὴ μου Ἀγλαία.

Εὐχαρῖς, φαιδρὰ, μ' ἐν πνεῦμα
τὴν χαρὰν τῆς μεταδίδεις·
καὶ ὅταν λαλή, τί πνεῦμά!
εἶνε ὅλη εὐφροσύνη!
τῆς καρδίας τῆς τὰ βάρη
κάθε λόγος τῆς προδίδεις·

ὦ, τὸν βίον ὡς με μάθη
ἡ καλή μου Ἀγλαΐα!

Ἔχει βλέμμα ζωογόνον
καὶ ἐν ῥόδον εἰς τὴν κόμην
καὶ ἐσθῆτας δύο μόνον.

— Μόνον δύο; — Ναί, κυρία·
ἀλλ' ἐὰν τὴν συναντήσης,
θὰ ἀλλάξης εὐθὺς γνώμην.
Εἶς ὥραία; Εἶν' ἐπίσης
κ' ἡ καλή μου Ἀγλαΐα.

Εἶν' ὥραία, καὶ γνωρίζει
ὅτι γράφω δι' ἐκείνην·
αὔριον θ' ἀποστηθίζη
τὰς στροφὰς αὐτὰς ἐν βίᾳ.
τὸ ἐσπέρας θὰ τὰς ψάλλῃ
ὑπὸ τὴν ὥραν σελήνην,
ὡς ἀρχαία νύμφη ἄλλη
ἡ καλή μου Ἀγλαΐα.

ΙΩΑΝ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΛΟΡΔΟΣ ΒΗΚΟΝΣΦΙΛΔ.

Ὁ περιόδοξος ἄγγλος πολιτικός ἀνὴρ ἐγεννήθη
τῷ 1804, συνεπῶς δὲ ἦγε τὸ 77ον ἔτος τῆς ἡ-
λικίας του.

Ὁ Δισραέλης γεννηθεὶς ἐκ γονέων ἰσραηλιτῶν
Βενετο ἰσπανικῆς καταγωγῆς, ὅστις μέχρι τῶν
ἡμερῶν τῆς πλήρους λάμπους αὐτοῦ ὑπεγράφετα
πάντοτε «Βενιαμὴν Δισραέλης» ἦν υἱὸς φιλολό-
γου, ἐβραίου ἐκχριστιανισθέντος, ὃς θνήσκων κα-
τέλιπεν αὐτῷ ἐπαρκῆ κληρονομίαν πρὸς ἐξασφά-
λισιν τῆς ἀνεξαρτησίας του.

Χάρῃ εἰς τὴν θέσιν ταύτην ἠδυνήθη νὰ ἀσ-
πασθῆ τὸ φιλολογικὸν στάδιον, νὰ δρέψῃ ἐν αὐτῷ
λαμπρὰς ἐπιτυχίας, ν' ἀποκτήσῃ οὕτω φήμην καὶ
περιουσίαν καὶ νὰ συνάψῃ τέλος πλούσιον γάμον·
πᾶσαι αὐταὶ αἱ εὐτυχεῖς περιστάσεις τῷ ἐπέ-
τρεψαν βραδύτερον νὰ ἐπιδοθῆ ἀποκλειστικῶς εἰς
τὴν πολιτικὴν . . .

Τὸ 21 ἔτος τῆς ἡλικίας του ἄγων, ἐδημοσί-
ευε τὸ πρῶτον μυθιστόρημά του, Βιθιὰν Γκρέϊ,
ὅπερ, ὡς καὶ τὸ μετ' αὐτὸ ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐκδοθέν
Connsgby, ἐπιδουκνύει βαθεῖαν γνώσιν τῆς πο-
λιτικῆς ζωῆς καὶ τῶν ἐν αὐτῇ λαμβανόντων μέ-
ρος ἀνδρῶν.

Ὁ πολιτικός ἀνὴρ οὕτως τὴν ἀπώλειαν θρη-

νεῖ σήμερον ἡ Ἀγγλία, κατήρξατο τοῦ πολιτι-
κοῦ αὐτοῦ σταδίου ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ «ριζοσπα-
στισμοῦ».

Οὐδέποτε ὁ Δισραέλης κατώρθωσε νὰ ἀπεκδυ-
θῆ «τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον», τὰς δὲ περὶ ἀνε-
ξαρτησίας ἰδέας του τὰς ἐνέπνευσεν εἰς τὸ συν-
τηρητικὸν κόμμα ὑπὸ τὴν σημαίαν τοῦ ὀποίου ἀ-
κολούθως ἐτάχθη, ἀνατρεφόμενος τότε, ὡς ἔλεγε,
ἐν τῇ ἀριστοκρατικῇ καὶ προνομιοῦχῳ ἐκείνῃ τά-
ξει ἧς βραδύτερον ἔμελλε ν' ἀποβῆ ὁ ἄρχηγός.

Οὕτως ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν τὸ ἀγγλικὸν πολιτι-
κὸν πνεῦμα διέκειτο τὰ μάλιστα ἐχθικῶς πρὸς
τὴν ἰσραηλιτικὴν ἀρχὴν, ὁ Δισραέλης δὲν ἐπτοή-
θη ν' ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ὑποθέσεως
τῶν προγόνων του ἐξ ὧν ἀπεχωρίσθη, καὶ ἐπὶ
τέλους κατώρθωσε νὰ κατισχύσῃ τῶν ἀποστρο-
φῶν καὶ τῶν δημοσίων προλήψεων.

Χαρακτηριστικὰ τῶν ἀρετῶν τοῦ μακαρίτου
λόρδου Βήκονσφιλδ ὑπῆρξεν ἡ εὐκαμψία καὶ τὸ
θράσος.

Ἀντίπαλος γενναϊόρρων πρὸς ὃν τινα ἐπάλαι-
εν, ὑπῆρξε πάντοτε ἀδυσώπητος πρὸς τὸν προ-
σβάλλοντα αὐτόν.

Ἡ ἀκμὴ τῶν ἀρετῶν του ἀπεκαλύφθη μᾶλλον
ἐν τῇ ἀμύνη ἢ ἐν τῇ ἐπιθέσει.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατάλογος τῶν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπὲρ τῶν θυ-
μάτων τῆς Χίου συνεισφορῶν:

Μ. Σαλθάγκο λ. στερλ. 500· Συναδινὸς Ράλ-
λης 500· Κ. Ζερβουδάκης 250· Ε. Α. Μπενά-
κης 100· Δ. Κ. Χωρέμης 300· Γ. Ἀντωνιάδης
200· Ἀντ. Μ. Ράλλης 100· Ι. Μ. Καράλης 100·
Γ. Ζοῦρος 100· Πιτεράκης 100· Γ. Δημητριάδης
100· Γ. Α. Ἀβέρωφ 100· ἴτοι τὸ ὄλον λ. στερλ.
2, 650.

Προνοία τῆς Αὐτοῦ Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰ-
κουμενικοῦ Πατριάρχου, ἐτοποθετήθησαν ἐν τῷ
κατὰ τὸ Μουχλίον Ἰωκειμειῷ Παρθεναγωγείῳ καὶ
ἐν τῷ κατὰ τὸ Βαλίον οἰκίματι τοῦ Εὐγενεστά-
του κ. Ζαρίφη, ὅπερ προώρῃσται νὰ χρησιμεύσῃ

ὡς ἐθνικὸν ἐκθετοκομεῖον τινὲς τῶν ἐλθόντων ἐν-
ταῦθα ἐσχάτως ἐνδεῶν καὶ ἀπόρων οἰκογενειῶν,
καταλιπούσαι τὴν ἐρημωθείσαν τάλαιναν αὐτῶν
πατρίδα Χίον. Εἰς τὰς δυστυχεῖς ταύτας οἰκο-
γενείας, μόλις διασωθείσας ἐκ τοῦ σεισμοῦ, χο-
ρηγεῖται καθ' ἐκάστην διὰ τῶν πατριαρχείων πα-
ρὰ τῆς κεντρικῆς ἐπὶ τῶν βοηθημάτων ἐπιτροπῆς
τὸ ἀπαιτούμενον χρηματικὸν ποσὸν πρὸς διατρο-
φήν. Ἀλλ' ἐπειδὴ αὐταὶ στεροῦνται ἐνδουμάτων,
σκεπασμάτων καὶ πάντων τῶν λοιπῶν χρειδῶν
ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνέθηκεν εἰς τὰς ἀξιοτίμους
κυρίας Φωτεινὴν Σπαθάρη, Ἑλένην Ξανθοπούλου,
Φωτεινὴν Πολιτάκη, Χαρικλειαν Τζούνη, Ἀνα-
στασίαν Μεζίκη, καὶ Φανὴν ὅπως περιέλθωσι τὰς
συνοικίας καὶ συναΐξωσι παρὰ τῶν φιλοπτύχων
καὶ φιλανθρώπων ὁμογενῶν βοηθείας εἰς ἐνδύμα-
τα, σκεπάσματα καὶ χρήματα. Αἱ λίαν ἀξιοτι-
μοὶ αὐταὶ κυρίαὶ λίαν προθύμως καὶ εὐγενῶς ἀ-
ναλαβοῦσαι τὸ ἀνατεθὲν αὐταῖς φιλανθρωπικὸν
ἔργον συνέλεξαν τῇ ἀγίᾳ Μεγάλῃ Δευτέρᾳ ἐν δι-
αστήματι ὡρῶν τινῶν περὶ τὰς δύο χιλιάδας
γρόσια καὶ τινα ἄλλα βοηθήματα εἰς εἶδη. Χθὲς
δὲ ἐπισκεφθεῖται τὰ δυστυχῆ τοῦ σεισμοῦ θύμα-
τα, καὶ κατιδοῦσαι ἐκ τοῦ πλησίον ὧν χρεῖαν ἔ-
χουσι, μετάβησαν εἰς τὴν ἀγορὰν αὐθωρεῖ, ἵνα
διὰ τῶν εἰσπραχθέντων χρημάτων ἀγοράσωσιν
αὐτοῖς τὰ χρειώδη· θέλουσι δὲ ἐξαιουθῆσαι τὸ
φιλανθρωπικὸν αὐτῶν ἔργον. Ἀπονέμομεν τὸν δι-
καιον ἔπαινον εἰς τὰς εἰρημένας ἀξιοτίμους κυ-
ρίας διὰ τὰς εὐγενεῖς αὐτῶν προσπαθείας καὶ
συνιστῶμεν τὸν ζῆλον καὶ τὴν φιλανθρωπίαν αὐ-
τῶν εἰς μίμησιν.

Στατιστικὴ τοῦ Ἀνθρωπίνου βί-
ου. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ λαλουμένων
γλωσσῶν ἀναβαίνει εἰς 3, 064, οἱ κάτοικοι τῆς
σφαίρας πρεσβεύουσι 1000 διαφόρους θρησκεί-
ας. Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν σχεδὸν ἰσοδυναμεῖ με-
τὸν ἀριθμὸν τῶν γυναικῶν. Ὁ μέσος ὄρος τοῦ ἀν-
θρωπίνου βίου ἐστὶ περὶ τὰ 33 ἔτη. Τὸ ἐν τέ-
ταρτον τῶν ἀνθρώπων ἀποθνήσκουσι πρὸ τῆς ἡ-
λικίας τῶν 7 ἐτῶν· τὸ ἡμισυ αὐτῶν πρὸ τοῦ 17ου
ἔτους, καὶ οἱ ὑπερβάντες τὴν ἡλικίαν ταύτην ἀ-
πολαύουσιν εὐδαιμονίας, ἢ: στερεῖται τὸ ἡμισυ
τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἐπὶ 1000 προσώπων ἐν

μόνον φθάνει τὸ 100ον ἔτος τῆς ζωῆς· ἐπὶ 100
δὲ μόνον 6 φθάνουσιν εἰς ἡλικίαν 65 ἐτῶν, καὶ
ἐπὶ 500 μόνον ἐν φθάνει τὸ 80ον ἔτος. Τὴν γῆν
κατοικοῦσιν 1, 000, 000, 000 περίπου κάτοικοι·
τούτων δὲ 333, 333, 333 ἀποθνήσκουσιν ἀνά
πᾶν ἔτος, 91, 824 ἀνά πᾶσαν ἡμέραν, 7, 730
ἀνά πᾶσαν ὥραν, καὶ 60 ἀνά πᾶν λεπτόν τῆς
ὥρας, ἢ 1 ἀνά πᾶν δευτερόλεπτον. Οἱ θάνατοι
οὗτοι ἀντικαθίστανται δι' ἴσου σχεδὸν ἀριθμοῦ
γεννήσεων, οἱ ἔγγαμοι, ζῶσι πλέον ἢ οἱ ἄγαμοι,
καὶ ἰδίως οἱ διάγοντες βίον ἐγκρατῆ. Οἱ ὑψηλοὶ
τὸ ἀνάστημα εἰσὶ μακροβιότεροι ἢ οἱ σμικροί.
Τῶν ἀνθρώπων ζῶσι πλειότεροι μὲν γυναῖκες ἢ
ἄνδρες μέχρι τοῦ 15ου ἔτους τῆς ἡλικίας, ὀλι-
γώτεροι δὲ μετὰ ταῦτα. Ὁ ἀριθμὸς τῶν γάμων
ἐστὶν 75 ἐπὶ 1000 ἀτόμων. Οἱ γάμοι δὲ εἰσὶ συ-
νειθέστεροι μετὰ τὰς ἰσημερίας τουτέστι κατὰ
τοὺς μῆνας Ἰούνιον καὶ Δεκέμβριον. Οἱ γεννώ-
μενοι κατὰ τὸ ἔαρ εἰσὶν εὐρωστότεροι τῶν ἄλ-
λων. Αἱ γεννήσεις καὶ οἱ θάνατοι συμβαίνουσι
συνηθέστερον τὴν νύκτα ἢ τὴν ἡμέραν. Ὁ ἀριθμὸς
τῶν ἀνδρῶν, τῶν δυναμένων νὰ φέρωσιν ὄπλα ὑ-
πολογίζεται ἀναβαίνων τὸ ἐν τέταρτον τοῦ ὅλου
πληθυσμοῦ.

Οἱ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐξορυττόμενοι ἀνθρα-
κες. — Ἐκ τῶν Ἀγγλικῶν ἀνθρακορυχείων, ἐξο-
ρύττονται κατ' ἔτος 37,000,000 ἀνθράκων, ὧν ἡ
ἀξία ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς ἐξορύξεως ἐστὶ 10,000,
000 λιρῶν· ἐπὶ δὲ τῶν τόπων τῆς καταναλώσεως
συμπεριλαμβανομένων τῶν ἐξόδων τῆς μεταφο-
ρᾶς καὶ ἄλλων, οὐκ ὀλιγώτερον τῶν 20,000,
000· τὸ δὲ πρὸς ἀγορὰν αὐτῶν κεφάλαιον ὑπερ-
βαίνει τὰ 19,000,000 λιρῶν. Πρὸς θέρμανσιν
μόνον τῶν ἐν τῇ Μητροπόλει ἐργαστηρίων καὶ οἰ-
κιῶν ἀπαιτοῦνται 3,600,000 τόνοι ἀνθράκων.
Περὶ τὰ 120,000 πρόσωπα ἀσχολοῦνται διηνε-
κῶς εἰς τὴν ἐξόρυξιν τῶν ἀνθράκων ἐκ τῶν με-
ταλλείων. Εἰς τινα δὲ τῶν ἐν ταῖς βορείαις χώραις
ἀνθρακορυχείων πλειότεροι ἄνθρωποι ἐργάζονται
ὑπὸ τὴν γῆν ἢ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτῆς.

Ἐπὶ ἡμεῖς τοῦ Καναδοῦ. Οἱ Μαθηταὶ
τοῦ Πολυτεχνείου τῶν Παρισίων παρέρχον ἀρτί-
ως περιεργά τινα στατιστικὰ, ἀφορῶντα τὸν καπ-

νόν. Διαιρεθέντων τῶν ἐν καταστήματι ἐκείνων νέων εἰς καπνίζοντας· καὶ μὴ καπνίζοντας· ἐξήχθη, ὅτι οἱ μὴ καπνίζοντες ἀνεδείχθησαν πολὺ τῶν ἄλλων ἀνώτεροι εἰς διαφόρους διαγωνιστικάς ἐξετάσεις, οἱ δὲ καπνίζοντες εἰς τὰς γενικὰς ἐξετάσεις, καὶ εἰς ἰδία γενομένας ἐν τῷ διαστήματι τοῦ ἔτους κατέχουσι κατώτερον ἀείποτε βαθμόν.

Περίεργος Δηλητηρίασις. ^{*}^{*} Λίαν περίεργος δηλητηρίασις συνέβη εἰς Πανσουλθανίαν. Κύριός τις Ἀνδάνης καλούμενος, κατεσκεύασε τροφήν ὅπως δηλητηρίασῃ κόρακας, ποιῶν αὐτὴν κεκορασμένην εἰς θερμὸν ὕδωρ εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε διλύσει ποσότητά τινα στρυχνίνης. Ἐρόφησε δὲ τὸν ἐκ τοῦ μίγματος ἀναπεμπόμενον ἀτμόν, καὶ πρὶν ἐννοήσῃ τὸν κίνδυνον, τόσον κακῶς εἶχε φαρμακευθῆ ὥστε διὰ τινὰς ἡμέρας εἶχον ἀπελπισθῆ διὰ τὴν ζωὴν του.

Πορτοκαλλέα ^{*}^{*}. Ἐν Ἰαπωνίᾳ καὶ πολλαχοῦ τῆς Μεσημβρινῆς Εὐρώπης καὶ Ἀφρικῆς εὐρίσκονται πορτοκαλλεαί ἑκατὸν περίπου ἔτων· εἶναι δὲ τότε, ὅταν τὰ δένδρα δίδωσιν ὀλιγώτερον μὲν ἀλλὰ εὐχυμώτερον, γλυκύτερον καὶ πλέον λεπτῆς ἐπιδερμίδος καρπόν. Ὅταν ᾖναι νέα τὰ δένδρα, τὰ πορτοκαλλεα γιννῶνται μὲ χονδρὸν φλοιὸν καὶ πολλὰ γίγαρτα, ἅτινα ἐλαττοῦνται προϊόντος τοῦ χρόνου, μέχρις οὗ ἐκλείπουσι πάντᾳ πασι.

Ἄλάνθαστον ἰάτρικόν κατὰ τῶν ^{*}^{*} κοιλυτικῶν νόσων. Ἐκαστος γινώσκει ὅτι εἰς δωμάτιον ὅπου ἀσθενοῦσι μὲ εὐλογίας, τυφοειδῆ πυρετόν, κτλ. ὁ ἀήρ μολύνεται πρὸς μεγίστην τοῦ πάσχοντος καὶ τῶν περιποιουμένων αὐτὸν βλάβην, τὸ μόνον προφυλακτικὸν εἶναι τὸ ἐξῆς. Λάβε 6 δράμια κόνεως νίτρου, καὶ 6 δρ. θεϊκοῦ ὀξέως καὶ ἀνάμιξον αὐτὸ εἰς κύπελλον. Ὅσᾳκις προσθέτεις ἐν δρ. τοῦ ἐλαίου, ἤτοι τοῦ θεϊκοῦ ὀξέως, νυτρικαὶ ἀναθυμιάσεις δυνατοῦ γὰρ θέλουσιν ἀναδιδεσθαι, αἵτινες καθαρίζουσι τὸν ἀέρα. Τὸ κύπελλον πρέπει νὰ τίθηται ἐπὶ θερμάστρας ἢ εἰς τὴν θερμὴν τέφραν μαγγαλείου. Ἐὰν τὸ δωμάτιον ᾖναι μικρὸν τὸ ἥμισυ τῆς δόσεως ἀρκεῖ.

Προφύλαξις ^{*}^{*} τῶν δένδρων ἀπὸ τῶν σκώληκων. Πολλάκις ἀναφύονται μικροὶ σκώληκες εἰς τὴν γῆν τῶν οἰκιακῶν κήπων ὅστινες κατατρώγοντες τὰς ρίζας τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν ματαιοῦσι τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ἔραστου τῶν ἀνθῶν πρὸς καταστροφὴν τῶν ἐντόμων τούτων ἀρκεῖ, ὅταν καλλιεργῆται ἡ γῆ τὸν Μάρτιον ἢ καὶ πρότερον, νὰ ριφθῆ ποσὸν τι ἀσθέστου, εἰς τεμάχια τοῦ μεγέθους λεπτοκαρύου, κατ' ἀναλογίαν 30 κοιλῶν εἰς ἕκαστον στρέμμα καὶ νὰ σκεπασθῆ διὰ τοῦ ἀρότρου. Οἱ σκώληκες οὕτω καταστρέφονται καὶ ὁ λιπασμὸς τῆς γῆς βελτιοῦται.

Σχολαστικὸς ^{*}^{*} Ἐνορκος. Θέλων ἀπαλλαγῆναι τῶν ἰδίων χρεῶν, παρουσίατεν αὐτὸ πρὸς ὡπὼς ἐν τῷ δικαστηρίῳ πιστοποιητικὸν ἱατροῦ, λέγων, ὅτι βαρέως ἀσθενῶν, οὐ δύναται τῆς οἰκίας ἐξελθεῖν, ὅπερ ἀναγνωσθὲν, ἤγειρεν ὡς εἰκός, ἀτελεύτητον γέλωτα σύμπαντος τοῦ δικαστηρίου.

Δούκισσά τις ἐδέχετο τὸν κωμωδὸν Βάρωνα, ἀλλὰ τὸν ἐδέχετο μόνον τὴν νύκτα. Ὁ Βάρων ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ καὶ τὴν ἡμέραν δι' ἐπίσκεψιν. Ἡ Δούκισσα, ἣτις εἶχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπίσημα πρόσωπα ἐν τῇ αἰθούσῃ, θυμωθεῖσα ἐπὶ τῇ ἐλεύσει τοῦ κωμωδοῦ, λέγει αὐτῷ: «Κύριε, τί ζητεῖτε ἐδῶ! — Τὸν νυκτικὸν μου σκουφρον, κυρία»· ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

«Κύριε, ποίας ἡλικίας εἶσθε; ἡρώτα ὁ στρατάρχης Βασομπιέρ τὸν λοχαγὸν Στρίκ. — Τριᾶκοντα ὀκτῶ ἢ τεσσαράκοντα ὀκτῶ. — Πῶς τριᾶκοντα ὀκτῶ ἢ τεσσαράκοντα ὀκτῶ! ἀλλὰ τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο εἶναι πολὺ διάφορον. Δὲν γνωρίζελοιπὸν ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν σας; — Στρατάρχα μου, μετρῶ τὰ χρήματά μου, τὰ ἀργυρᾶ μου σκεύη, τὰς προσόδους μου, διότι δυνατὸν νὰ τὰς χάσω ἢ νὰ μοὶ τὰς ἀρπάσωσιν. Ἐπειδὴ ὁμως δὲν φοβοῦμαι νὰ μοὶ ἀρπάσωσιν, ἢ νὰ χάσω κἀνὲν ἔτος τῆς ἡλικίας μου, εἰμὶ ἥτυχος καὶ δὲν τὰ μετρῶ».